

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Digter-krands : en Samling af udkaarede ældre
og nyere Selskabssange.

Vol. 2

Odense : S. Hempel, 1826-1827

2 bd.

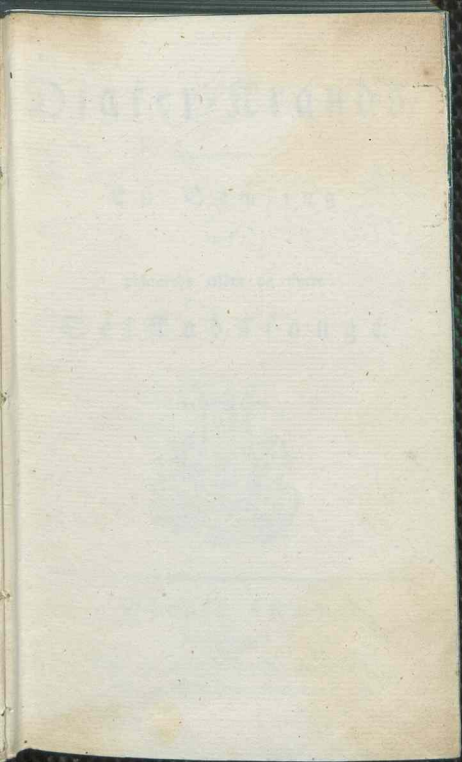
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digter-Krands.

En Samling

af

udkaarede ældre og nyere

Selskabsange.

Odense 1827.

Trykt og forlagt af S. Hempel,
Eier af Byens Stifts Adresskontoir.

D i g t e r = K r a n d s.

.....

2det Hefte.

.....

- III. Elskovs- og Kjerlighedsfange.
- IV. Velgjørenhedsfange.
- V. Fædrelandsfange.
- VI. Blandede Sange.
- VII. Anhang, bestaaende af Rundsange, tydske, svenske og latinske Sange.

② 1811-1812

1811-1812

III. 1811-1812

IV. 1811-1812

V. 1811-1812

VI. 1811-1812

VII. 1811-1812

VIII. 1811-1812

Forerindring.

Efter Løvte sluttes herved Digterfrandsen. At den er bleven noget stor, kunde, selv ved det noiagtigste Valg mellem den Skat af ypperlige Selskabsfange Vi eie, ikke undgaaes. Meget har derfor endog maattet udelades, som muligt kan optages i en tilkommende Fortsættelse. Det Bifald, Publikum alt har skjænket 1ste Hefte, haaber jeg ikke heller vil nægtes dette, saa meget mere, naar den billige Priis, hvorfor Man her paa eet Sted kan have over 700 af vore udsøgteste Selskabsviser, tages i Betragtning.

Som jeg isvrigt har besluttet mig paa korrekt Afstryk, i Henseende til de formeentlig bedste Læsemaader, hvor disse vare afvigende, gjelder dette ogsaa Interpunktionen, der ved Sange er mere væsentlig, end den ofte ansees for. Nogle forhen utrykte Viser haabes at skulle findes deres Plads ei uværdige.

Sluttelig vilde de mine Venner, som saa velvillig have forhjulpet mig med Henviisning til eller Laan af Kilderne, være forsikrede om min Taknemlighed.

1ste Mai 1826.

S. Hempel.

Indhold.

III. Elskov og Kjærlighed.

No.		Pag.
1	Af, var Du til at vinde	1
2	Af Mons! Du hjem maa flynde Dig!	2
3	Amor! Bacchus! synt herved	3
4	Af elste og behage	4
5	Af jeg i Wiin og Elskov er	5
6	Af see Dig uophørlig, søde Pige!	6
7	Behold, du rige Mand! dit Muld	6
8	Blæsten i vor Ekorsteen tuder	8
Da Du var min, hvor elste jeg da Livet (see No. 41).		
9	Da jeg var Yngling, jeg elsted' en Pige	10
10	Den Mand er ene lyffelig	11
11	Den Nattergal synger i Midnattens Stund	13
12	Den, som vundet har en Pige	14
13	Der, Brødre! Punsch i Bollen er	15
14	Der er et Kjøn	17
15	Der om Livets byrdefulde Plager	18

No.		Pag.
16	Der siges, at i Ægtesstanden	19
17	Der stod en Stjerne i Himmels Blaa	20
18	Der var engang en Ungersvend	21
19	Der var en Konning i Leire.	22
20	Der var en vakker Pige	23
21	Det vare, det vare lyksalige Dage	24
22	Drif nu for den Mæe paa femten Aar	26
23	Du smiler haant, Elise! naar Du stuer	27
24	Ei duer det ene at være!	28
25	Et paa Cupido Man kan lide	30
26	Ei spørge vi Druen, om den sit Blod	31
27	Elfvos Rosensjæde	32
28	En Fuglesænger see I her	33
29	En gammel skinsyg Bødler han	34
30	En Mæe sad i det Grønne	35
31	En Staal for det hulde fortryllende Kjen	36
32	Eensom, er jeg dog ei ene	37
33	Er mit Kammer reent og net	37
34	Er Trine kun min, jeg et Indien eier	41
35	Fra Skabelsens Morgen alt Levendes Lyst	41
36	For dem, vi elste, vil vi klink	42
37	Forleden Morgen jeg min Koe	43
38	Fuglen sang paa Qviste	45
39	Fylde hver sit Glas til Randen!	47
40	Førstkommende Maidag vort Bryllup skal staae.	48
41	Gid Du var min! da elste jeg først Livet	49
42	Gid jeg var en Morgenvind!	50
43	Giv, Ida! mit Hjerte tilbage!	52
44	Grethe bliv ei længer her!	52
45	Grum, men flygtig er den Smerte	54

No.		Pag.
46	Himmel! hvad ligner min Lykke?	55
47	Hun gif til Søndags-Dandsen	55
48	Hun iler bort med snare Skridt	56
49	Hvad Elskov mon være	57
50	Hvad her fun i vor Fryd vi savne	58
51	Hvem skaber end det tabte Eden	58
52	Hvor det vil være mig en Glæde	59
53	Hvor prægtigt dog ei Alting gif	61
54	Hvor sød og herlig er den Lyst	61
55	Hør, Fatter! I har jo en Datter	66
56	Hør, Skjønne! hvis I prøve vil,	67
57	Jage, hvo vil, efter Daarens Glæder	68
58	Ja, hvert et Ord endnu jeg veed	69
59	I Borgerhuldskaabs skjønne Kjæde	70
60	Jeg drømte jeg plæied' det vildene Hav	71
61	Jeg elsked' en Pige, den Pige var skøn	72
62	Jeg ene sad hos Elise nys	73
63	Jeg er ei syg, men lider dog	74
64	Jeg fremmed her til Stedet kom	76
65	Jeg gjerne før i Skoven gif	77
66	Jeg kjender en Krands saa fortryllende skøn	78
67	Jeg minder dig, naar Morgensolen luer	79
68	Jeg mistede min første Mand	80
69	Jeg saare gjerne vil tilstaae	81
70	Jeg synger ikke om Krig og Kamp	82
71	Jeg synger og dandser og er nu saa fro	86
72	Jeg tjente selv for Kjelderpige	87
73	Jeg var i min Uskyldighed	88
74	I Juni Maaned saa varm og blid	89
75	I Krattet Lise hvile tager	90
76	Jo flere Gjæster, Man sammen har skrevet	92

No.		Pag.
77	Jublende Klang	92
78	I Ungdommens Aar har Man sjelden sit Bid	94
79	I Osten sølvblaa Dagen smiler	95
80	Klare Kilde! elste Lund!	96
81	Kun, mat med Pigens Blik er Solens Lue	97
82	Lad Andre ophøie Sommeren	99
83	Lad dadle Qvinderne hvis vil	101
84	Langt under Havet Solen stod	102
85	Liden Gunver vanler som helst i Quel	103
86	Ellie Elara! bliv ei vred paa mig	105
87	Lille Elara! af hvor er du stor	106
88	Lystigt op! jeg er Johan	108
89	Lyt, Elskede! lyt!	110
90	Man skundom vel kan sige	112
91	Man segde hele Verden om	112
92	Man trænger tit til lidt Forandring	113
93	Med Glæden lille Amor leger	114
94	Midnattens Maane gik Skyen forbi	115
95	Min Edvard! vil du blive	117
96	Naar Børn sig om mig slynge	118
97	Naar engang jeg skal i Brudeseng	120
98	Naar jeg kun har min Pige	121
99	Naar jeg skal engang min Haand borgegive	122
100	Naar som Nattens stille Roe	124
101	Naturen stod i yndig Orden	125
102	Navnløs Salighed jeg finder	126
103	Nu, Theone! Skjebnen vinker;	128
104	Nys fyldte Sjæl Sired det attende Aar	129

No.		Pag.
	O Du er min! hvor elsker jeg nu Livet (see No. 41)	
105	O, ene elskte Pige!	130
106	Og nu en Skaal for det elskte Kjøen	131
107	Og Ole engang i Sinde fik	133
108	O! Hvo der har en Venneviv	140
109	O! hvor sødt er ei en yndig Piges Kys	142
110	O! jeg kommer endnu ihu	143
111	O! Elskovs hulde Skaberinde	144
112	Paa Jorden Floras Omhed hviler	145
113	Paa mit Hjertes Skorsteen brænder	146
114	Pigefind	147
115	Rolig Nat, rolig Nat!	148
116	Saa varmt et Blod mig Himlen gav	149
117	Salighed, himmelsk Sødhed lagde	151
118	Siig, Pige! kjender du den hede Længsel	152
119	Skaal for hver Slut, hvis hulde Smil	152
120	Skaberen skæd' den nyskabte Klode	154
121	Skal Besøg hos Piger lykkes	156
122	Skjebnen bød mig først Johan	156
123	Skjelmste Pige! see paa mig	157
124	Skilt fra dig ved Bølger, Bierge, Dale	159
125	Stjøn, at! men falsk er Kvinden skabt	162
126	Stjøn Jomfru! luk dit Vindue op	163
127	Sledste Kæss! hold op engang	164
128	Smukke Pige med det sorte Haar	165
129	Solen mig ei bragte Glæde	166
130	Solen til nyskabte Eva nedsmilte	168
131	Søde Roser, hvi saa smukke?	169
132	Ukjendt og gjemt for Skjebnens Nykker	170
133	Ung Damskone han ønskede mit Hjerte at faae	171

No.		Page.
134	Unge Pige! i din Baar	172
135	Ustadigt er Mændenes Hjerte	173
136	Ustadigt er Pigernes Hjerte	174
137	Ved Kilden laae den unge Belinde	175
138	Ved Smiger at behage	176
139	Venner! mens endnu i Livets Baar	178
140	Vi binde dig din Jomfrukrands	179
141	Vi Mandfolk Instrumenter ere	180
142	Vil du ei være stille	181
143	Violen stod ved Vækkens Bred	182
144	Vore elste Søstre leve!	183

IV. Belgjørenhedsfange.

1	Brødre op! drikker Viin!	187
2	Du, som blandt idel glade Dage	189
3	Du Støvet's Præg af Himlens Gud	191
4	Ei Kongers Smil, som Vind saarer	192
5	Gra Huus til Huus forskudt jeg Blinde leder	194
6	„Glem ei den Arme paa Glædens Dag“	196
7	Han, som kan ene Glæder skjænke	197
8	Held den, hvis Hjerte rolig	198
9	I Dalens Skjød en Hytte laae	199
10	I som tømme Bægrene	200

No.		Pag.
11	Paa hine elskte Steder	202
12	Nelig min Tanke! fra Sykler og Møie	203
13	Saa svandt vor Aften hen i Glæde	204
14	Ved Brødre's Lidelser at lindre	206
15	Vor Aftenstund er svunden hen	206
16	Vort lille Sødsøende barn du kjender	207

V. Fædrelandsfange.

1	Alt fra vor Barndoms Favn	209
2	Boer jeg paa det høie Fjeld	210
3	Boer jeg paa den temme Bred	212
4	Vedre at leve blandt iisklædte Bjerge	215
5	Brødne Kar i alle Lande	216
6	Dannevang med grønne Bred	220
7	Dannemark! Dannemark! hellige Lyd	222
8	Da Odin før regjerede paa Jorden	223
9	Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme	226
10	Duftende Enge og kornrige Bange	229
11	Fra Chinås Kunst	230
12	Frugtbare Marker og skovgro'de Sletter	231
13	Fædrenebolig, o straatafte Hytte	232
14	Gud! du Danmarks Kongekrone	235
15	Gud, sign vor Konge god!	236

No.		Pag.
16	Herlig er Krigerens Færd	237
17	Her vaier du, o danske Flag	239
18	Hr. Sinklar drog over salten Hav	241
19	Hvi sjunges evigt om Spartaner	244
20	Hvor herligt, herligt gif det til	246
21	Jeg iler fro til festligt Lag	248
22	Ifsld jeg var en tyrkisk Mand	249
23	I Fyen, det danske Canaan	251
24	Kommer, Venner! tager Sæde!	253
25	Kong Christian stod ved høien Mast	254
26	Kongen opnaae sneehvid Alder!	256
27	Kongens Fryd og Landets Vel	256
28	Land, hvor jeg ved min Moders Hjerter	257
29	Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord	259
30	Men Alsa Thor sidder i Gimle Sal	261
31	O Danmark! du elskede Fædreneland!	265
32	O du, hvis Almagts Ord	267
33	Og glad fra sin Himmel til Danriget ned	268
34	O hvad kan min Glæde ligne	270
35	Saa glade vi drage det lynende Sværd	271
36	Saa tage vi den Skaalen fat	272
37	Skaal for alle smukke Piger	273
38	Smyk, Hyrde! Væggen om din Hytte	274
39	Stødt Sømand han farer saa vidt omkring	276
40	Svend Tvefjæg havde sig en Mand	277
41	Til Danmarks Priis en Høitidsang	281
42	Tungt susse over Bang og Lund	282

No.		Pag.
43	Udi vort Land der er saa godt at være; . . .	284
44	Ung Adelssteen paa Tinge stod . . .	285
45	Vi alle dig elske, lifsalige Fred! . . .	286
46	Vi Sømand gjør ei mange Ord . . .	288
47	Vort Fædeland er endnu rigt . . .	290
48	Vort Fædeland var altid rigt . . .	291
49	Vort Fædeland var ofte Kampens Bolig . . .	293
50	Vort Norden er ikke en isdækket Ør . . .	295
51	Være Fred med Eder Alle . . .	296
52	Vær hilset Danas Held og Glæde . . .	298

VI. Blandede Sange.

1	At holde Equipage nuomstunder . . .	299
2	Bacchus sig nærmer, Glædens Ben . . .	301
3	Blide Sang! misfundelig . . .	302
4	Da mihi nunc consilium! . . .	303
5	Dands og Sang og Lystighed . . .	305
6	Den Fryd, som ikkun kan bestaae . . .	307
7	Der tjente en Svend udi Snarens Kvarteer . . .	308
8	Det er smukt, I gode Tyrker . . .	310
9	Det hedder en Acquisition . . .	313
10	Død! jeg nu blegne maa . . .	314
11	Endnu fattig Jede lider . . .	314
12	En Sømand med et modigt Bryst . . .	317
13	En Time før Middag Madammen opstaaer . . .	318
14	En Vise er en herlig Ting . . .	319
15	Farvel min elskte Menighed . . .	320
16	Flux, Brødre! hortilfær sig atter et Aar . . .	321

No.		Pag.
17	Gordum Diogenes gik med sin Lygte	322
18	Først lod Man Jact i Skole gaar	323
19	Glade Alder!	325
20	Gudsfolk! I hos mig kjøbe maae;	325
21	Har jeg min Vaad, mit Seil, og mit Næt	327
22	Heisa, Piger! En og Hver!	328
23	Hellige Harpeklang	330
24	Held held held os! En Føllefest	331
	Herre! hvad skal Enden blive (see No. 79).	
25	Her Goldkalb triumpherer	332
26	Herud i Mark, herud i Skov	333
	Hvergang jeg vaner (see No. 80).	
27a	Hvo mig ei agter er en Nar	336
27b	Hvor Paven dog er lykkelig	339
28	Ja, min Mand er endnu i fuldt Striverie	337
29	Ja ved en Bolle Punsch Man kan	341
30	Idag nu for næsten to Tusinde Nar	345
31	Jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt	347
32	Jeg lever stille, indgetogen	348
33	Jeg murer saa fro med Steen i Haand	349
34	Jeg trafter fra Huus og til Huus	351
35	Jeg veed det Land, hvor hine Blomster groer	353
36	Jeg vil flye din Høitids Fryd	354
37	Indtil Gist i Lusten dandser	354
38	Julen er Glædens og Munterheds Fæst!	356
39	Kommer og hører den muntre Skjærsliber!	358
40	Kommer, Piger! kommer strax	359
41	Lad Tossen drikke det vaade Vand;	361
42	Livet er altid sjønt	362
43	Lustig og lys var hele Jorden	363
44	Lægerne sloges om Mellem-Nød	365

No.		Paa.
45	Manden og Konen satte sig ned	366
46	Man hører mangel Een at sove	368
47	Man kan i Slutteriet leve	370
48	Ma s og La s de ginge paa Naa	371
49	Min Søn! om du vil i Verden frem	373
50	Munden jæg ei løbe lader	377
51	Naar du gaaer grumme langt tilbage	378
52	Nei, det er ikke Dles Sag	381
53	Nu, Brødre og Søstre! et underligt Spil	383
54	Nu skal De ha' saa mange Tak	385
55	Nys fløde min med Fleres Næser	386
56	O, Brødre! Timen lyder	388
57	Oldtiden havde een god Skif	390
58	O! sov, min lille gode Dreng!	394
59	Overalt jeg er velkommen,	396
60	Paa Tidens de rullende Bølger	397
61	Poeter roste mangel Gang	398
62	Rosen er alle Blomsters Dronning	400
63	Saa Børnesvømmen i en Skole	401
64	See engang min raske Slut	402
65	See, hvor det gamle Nar hensegner mæt af Dage	403
66	Snart Naret uheftig os vender sin Bag	404
67	Snur min Not! jeg har dig kjær	406
68	Stille søde Pige!	408
69	Stille Søn du nyder	409
70	Sov i denne stille Blomsterbolig!	411
71	Sov mit Hjerte! slumre lun!	412
72	Synge maa Man for at drifte	413
73	Til Een, som også i Gaar, at sig	415
74	Tommeliden var sig en Mand saa spæd	415

No.		Pag.
75	Velkommen, store Mand hertil	417
76	Vi svæve hid, vi svæve did	417
77	Vist ingen Amazone	419
78	Undig er vor gamle Jord	420
79	Herre! hvad skal Enden blive?	423
80	Hvergang jeg vanker	424

VII. Anhang.

A. Rundsange.

1	De fyldte Bægre lifligt os tilvinke	427
2	Det gaar saa fagert i vor Ungdoms Vaar	428
3	De østerlandske Konger vil have	428
4	En Skaal for dem, udi hvis Haand	428
5	Gud glæde Kongen! vi maae boe	429
6	Lader os ikke Glæden forsfage!	429
7	Dg dette skal være vort Selskabs Skaal!	429
8	Dg Glæset det stander i Hr. **s Haand	430
9	O! maatte vi	430
10	Huf, Brøder! reichet euch die Hand	431
11	Die Großen lassen sich ja einbalsamiren	431
12	Ey! wollte Gott,	432
13	Hr. Zachaus	432
14	Huru møer min Broer idag?	433
15	Ich bin der Fürst von Thoren	434
16	In sanitatem omnium ça ça	434
17	Lasset die feurige Bomben erschallen!	435
18	Nimmt das Gläslein in der Hand	435
19	Vivat Bacchus! Bacchus lebe!	436
20	Wenn einst der Knochenhauer	437

B. Lydische Sänge.

1	Auf, Brüder! laßt uns Rosen pflücken!	438
2	Auf und trinkt! Brüder! trinkt!	439
3	Befränzt mit Laub den lieben vollen Becher	441
4	Brüder! auf dein Wohlergehen	442
5	Daß waren mir selige Tage!	444
6	Der Pabst lebt herrlich in der Welt	445
	Der Ritter muß zum blut'gen Kampf hinaus (see No. 40b).	
7	Der Vogelfänger bin ich ja	447
8	Der Wein erfreut des Menschen Herz	448
9	Der Wein erfreut des Menschen Herz	449
10	Die ganze Welt ist bald capaures	450
11	Die ganze Welt ist ein Orchester	452
12	Es haben viel Dichter, die lange verblühen	454
13	Es hat die Schöpferin der Liebe	455
14	Es lebe Freund Bacchus, der heut uns ergötzt	456
15	Freund! ich achte nicht des Mahles	458
16	Freut euch des Lebens	461
17	Fröhlich tönt der Becher Klang	463
18	Geboren ward zum König der Getränke	464
19	Genießt den Reiz des Lebens	466
20	„Gott grüß euch, Alter! — Schmeßt das Pfeifchen	469
21	Hört, Brüder! die Zeit ist ein Becher	471
22	Hört zu, ich will euch Weisheit singen!	472
23	Hört zu, ihr lieben Mädchen	476
24	Hr. Bacchus ist ein braver Mann	478
25	Ich bin der Doctor Eisenbart	481
26	Ich bin der wohlbekannte Sänger	482
27	Ich höre gern beym Weine singen	483
28	Ich sein ein Franzose, Mesdames!	485
29	Ich und mein Gläschlein sind immer beisammen	486
30	Im Kreise froher kluger Becher	487
31	Im kühlen Keller sitz ich hier	489

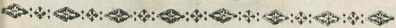
No.		Pag.
32	In diesen lustigen Hallen	490
33	Last uns, ihr Brüder	491
34	Mein Lebenslauf ist Lieb und Lust	494
35	Eherschleif, Ehernesserschleif	496
36	Seit Vater Noah in Becher goß	497
37	Seyd lustig und fröhlich, der Herr hats gegeben	501
38	Stimmt Bacchus, diesem Ehrenmann	501
39	Trinkt, Brüder! der Neben	505
40a	Was glänzt dort vom Walde im Sonnenschein	506
40b	Der Ritter muß zum bluten	507
41	Wasser mag ich gar nicht leiden	509
42	Wer nie im Freudenkreis sich freun	510
43	Wer niemals einen Mausch gehabt	512
44	Wie hehr im Glase blinket	513
45	Willkommen, o seliger Abend	517
46	Wir sind die Könige der Welt	519
47	Wir singen nicht auf trockenem Land	520
48	Wir winden dir den Jungfernkranz	522
49	Wohl auf, Kammeraden! aufs Pferd aufs Pferd,	523

C. Svenske Sange.

1	Ät ha i Sällskap en Cousin	525
2	Didrick var en gammal Man	526
3	Hvad Batnet gör ondt, och hvad Vinet gör godt	528
4	Hvem vill ha mitt Hjerter, Qvinnor!	530
5	När en Präst får Pastorat	532
6	När jag i min Flickas Arm	535
7	Bänskap, Frihet, och Fosterland	536

D. Latinske Sange.

1	Gaudeamus igitur	537
2	Vivant omnes hi et hæ	539

III. Elskov og Kjerlighed.

No. 1.

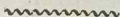
At, var Du til at vinde
for Guld og Edelsteen,
jeg glad for min Veninde
gav Jordens Skatte hen!
Vel er det, vil Man sige,
ret godt at være riig;
men uden Dig, min Pige!
Hvad Fryd var det for mig?

Om alle Jordens Riger
endog tilhørte mig,
elskværdigste blandt Piger!
jeg gav dem bort for Dig!
Jeg villig gav til Bytte
hver Trone, Slot og Stad,
og valgte mig en Hytte,
og der med Dig var glad.

Hvor langt mit Liv skal blive,
det Himlen ene veed;

men var det at bortgive,
 jeg glad bortgav det med.
 For hver en Dag, du Hulde!
 Da Du tilhørte mig,
 et Mar jeg give skulde —
 hvad var det uden Dig?

Rahbel.

No. 2.

Mel. At høre mig til Lykken op.

At Mons! du hjem maa skynde Dig!
 En Sygdom haardt din Vis betager! —
 „Hvad? er hun syg? Gu' vel for mig!
 Min Kones Sygdom mig ei rager! —
 :|: Jeg drikker hendes Skaal
 med bredfuldt Maal;
 men komme hjem? nei, nei! det gjør jeg ei.“ :|:

At Mons! i sidste Gisp hun er!
 Hun ligger og med Døden drages! —
 „I sidste Gisp? saa Haab jeg seer
 til meer med hende ei at plages. —
 :|: Jeg drikker hendes Skaal!“ 1c.

At Mons! nu er din Kone død!
 At sidde her, sig ei kan stikke! —

„Gud gjøre hendes Hvile sød!

Nu kan jeg have Ro at drikke. —

:|: Den salig Kones Skaal!“ ic.

Alt Mons! skynd Dig fra Glasfen bort!

Man vil din Vio til Graven bære. —

„Ret saa — slæb kun med Liget fort!

Men vi vil klinker hvor vi ere. —

:|: Klink! Sørgefarens Skaal!“ ic.

Kom Mons! forlad det tomme Kruus!

En Fæstemø du hjemme finder. —

„En Fæstemø er i mit Huus?

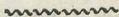
Jeg holder nok af kjønne Qvinder! —

:|: Den lille Piges Skaal

med bredfuldt Maal!

Nu kommer jeg! ja! ja! gesvindt — herfra“ — :|:

N. T. Bruun.

No. 3.

Amor! Bacchus! synk her ned,
søde elskelige Dreng!

mellem Baarens Blomsterbed
vinke Eder her de gyldne Streng.

Amor! Baarens bedste Lyst!

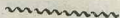
mellem Roserne Du leger.

Runde Bacchus! kom og kryst

Druen i det rosenkrandske Bæger!

Amor! i din runde Arm
til vor Mund sig Druen klæbe!
Blik mod Blik og Varm mod Varm
Læbe trykkes sødt med Jld til Læbe!

Dehlenschläger.

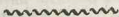
No. 4.

At elske og behage
er Qvindens Diemed;
de Mændene indtage
ved Smil og Kjerlighed.
De deres Kald opfylde,
dem alle Hjerter hylde;
fra Ost til Vest, fra Syd til Nord,
er Qvindens Almagt stor.

Med Vnders Tryllekjæde
omfnoe de Mandens Bryst;
ved Kjerlighedens Glæde
de skabe himmelsk Lyst;
just ved at være svage
de Herredømmet tage,
og Qvindens første Seiersdag
er den, naar hun er svag.

Blondiner og Brunetter!
I maae jo selv tilstaae:

saa smaat J er' Kofetter,
de Store med de Smaae!
Men ligesuldt Man Eder
dog elsker og tilbeder;
hos Christen, Hedning, Tyrk, Papist
J seire dog tilsidst!

No. 5.

At jeg i Vin og Elskov er
ustadig og deslige,
det er kun onde Menneſker,
ſom ſaadant om mig ſige.
Trods alle diſſes Spotte-ſt
det altid er min ſtorſte Lyſt,
at trykke til min Mund og Bryſt
min Glaske og min Pige.

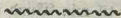
Om jeg en Morgen eller to
ombytter, ſaa at ſige,
min Oſkapa med Perſiko
Kataſia og deslige.

Hvad ſiger det? fra Høſt til Høſt
det uforandret bli'er min Lyſt,
at trykke til min Mund og Bryſt
Pokalen og min Pige.

Viin, Oll og Punsch forliges ſmukt
til Aſtens i min Mave.

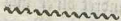
Slet intet Godt bli'er udeløst, —
 det Alt er Bacchi Gave;
 og i en Klub det er min Kyst,
 i Gjerningen at blive kyst
 af ham — og trykke til mit Bryst
 i Tankerne min Pige.

Dg om jeg nu en Aftenstund
 forglemte min Dorinde.
 Hendysset i en Elskovs-Blund
 paa Skjødets af Selinde.
 Hvad siger det? De ere jo
 dog sikkert Piger begge To. —
 Kort sagt! jeg elsker altid troe
 min Flaske og min Pige.

No. 6.

Alt see Dig uophørlig, søde Pige!
 Var Lykke, meer end Lykke nok for mig.
 O! gid jeg var dit Speil! til evig Tid tillige
 Du da blev seet af mig og jeg af Dig.

No. 7.

Behold, du rige Mand! dit Muld,
 jeg elsker vel — men ikke Guld,

jeg fylder ei mit Skrin. —
 Din Kjerlighed kun føder Had;
 men derimod gjør Sjelen glad
 en Pige og lidt Biin.

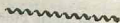
Et venligt Kys, en liden Kruus
 i Trines Arme ved mit Kruus,
 jeg agter høiere
 end tusind' Klumper af din Skat,
 som ængster baade Dag og Nat
 sin usle Eiere.

Omkring Dig boer Misundelse,
 dit Slot er fuldt af Hyklere,
 og Ingen elsker Dig.
 Min Hytte derimod er frie
 for Alvind, Ondskab, Hyklerie,
 og Ingen hader mig.

Du føler ei Lyksalighed
 ved Retters Overflødighed;
 thi Du er altid mæt. —
 Din Slummer er vel Sønnen liig,
 men den ei vederqvæger Dig;
 thi Du er aldrig træt.

Bort da med Guld og Glimmerpragt,
 jeg det kun anseer med Foragt,

og modig det bekeer.
 Skjøndt fattig — naar med Munterhed,
 jeg har lit Bliin og Triue med,
 jeg da ei onsker meer.

No. 8.

Mel. Har jeg kun en lumpen Dater.

Blaesten i vor Skorsteen tuder,
 Havens Træ'er saa nøgne staae.
 Grenene paa frogne Ruder
 med en kjedsom Larmen slaae:
 :|: dog min Aften er ei lang;
 jeg forforkter den ved Sang. :|:

Snart til mig nu Sorgen kommer,
 varmer sig ved Dønen glad;
 siger: „Glut, saa tit i Sommer
 vi paa Marken sammen sad.
 :|: Marken jeg ei savner her;
 thi jeg hos min Grette er“ :|:

Fro jeg Nadver da fremsætter,
 kalder Mo'er og Sorgen til;
 Ingen af os fornemt trætter
 hvo til Høibords sidde vil.
 :|: Dette nægter jeg dog ei:
 helst hos Sorgen sidder jeg. :|:

Naar han stundom Viser synger,
og jeg hører glad derpaa,
fjærligt mig hans Arm omslynger,
jeg da sagte hvissler saa:

:|: „Ven, jeg Intet savner her,
thi jeg hos min Førgen er.“ :|:

Stormens Hvinen mig da lyder,
som Claus Gartners Balldhorn mildt;
og naar Træets Top den bryder,
saa det slaaer paa Muren vildt,

:|: er det mig som Trommeslag
til vor Dands en Foraarsdag. :|:

O! thi ved min Førgens Side
Altting, Altting er min Lyst;
gjerne vil jeg taalig lide,
er det kun ved Førgens Bryst.

:|: Armød, Kummer taaler jeg,
Gud! fra ham kun skil mig ei! :|:

Mo'er! o, hør hvor Hunden støier!

Hører du de Godtrin hist?

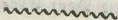
Hvor den Bjeffen mig fornøier;

Førgen, Førgen er det vist!

:|: Mo'er, ja rigtigt ham det er:

Intet jeg nu savner her! :|:

Louise ****.

No. 9.

Da jeg var Yngling, jeg elsked' en Pige,
føielig, yndig, beskedn og from;
Gratierne selv for min Slut maatte vige;
ei i Betragtning mod hende de kom.

Hvor hendes Tone var venlig og kjælen,
Ordene som et Harmonika klang;
aldrig forseiled' hun Veien til Sjælen,
naar til sin Harpe en Vise hun sang.

Jeg paa Guitaren saa sødt qvinkleerte,
qvæded' Romancer hver evige Nat,
mig hele Dagen i Sang exerceerte,
naar jeg til Aftenen Stævne var sat.

Engelen hørte tilsidst mine Sukke,
og ud af Vinduet hvidsked': „kom op!“
Pigen befaled' hun, ind mig at lukke,
nu stod jeg høit paa Lyksaligheds Top.

Hun blev min Kone og jeg hendes Slave,
hun blev mit Huuskors og jeg hendes Træl,
Bælling jeg fik, naar jeg Grød vilde have;
jo jeg fik nok af det huuslige Held.

Fromheden lagde hun smukt paa en Hylde,
venlig mod Fremmede, arrig mod mig.
Andre fik Lov hendes Skjønhed at hylde,
mens jeg gif stakkels Peer Eriksen liig.

Beilere, som vil en Fæstemø vælge,
kommer, jeg sætter min Kone paa Spil!
Tungen vil byde, jeg hende vil sælge,
tag hende! Penge jeg giver Jer til.

Nu har jeg mærket, at Modens Talenter
ere en Borgen, Man ikke kan troe;
thi i den Engel, at finde Man venter,
Sødsfendebarn til Kantippe kan boe.

No. 10.

Met. Jeg fremmed her til Stedet kom.

Den Mand er ene lykkelig,
som fundet har en vakker Kone,
paa Livets sande Glæder riig
han ønsker ikke Kongers Krone.
I Raad og Daad hun sviger ei,
bestrøer med Roser al hans Dei.

Hun tragter kun, hvordan hun kan
sin Dont paa bedste Maade lave;
hun spinder, syer om sin Mand,
bestyrer Kjøkken, Stue, Have.
Til Qvindesyster er hun snild,
og stedse flink og stedse mild.

Hun veed hvad hendes Mand har kjær,
og før han faaer det, hun ei hviler.

naar han endog bedrøvet er,
hun al hans Sorg dog snart bortsmiler.
Hvor kan han længer være gram,
naar Lillemo'er omfavner ham.

Endog usmykket er hun net,
hun reent og peent sig stedse klæder;
i Aldfærd er hun slet og ret,
thi Stads og Fjas kun lidet klæder.
Hun kysser Fader vennehuld,
og det er mere værd end Guld.

Naar Hviletimen nærmer sig,
er Sengen redt, som Fa'er kan lide:
han ligger blødt og magelig,
hun smutter ned ved Faders Side,
og spørger sagte: „sover du?“
Og giver ham et Kys endnu.

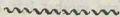
Naar Stormen raser grum og vild,
og fælt i høie Skorsteen bruser;
naar Tordendrøn og Lynets Ild
og Hagel gjennem Lusten suser;
da hviler Fader tryk og varm
ved Lillemo'ers den bløde Barin.

I Modgang er hun from og blid,
hun aldrig uden Marsag vranter;
og kommer der endog en Tid,
da Lillemo'er imellem skranter;

saa tyer hun til Faders Barin,
 og glemmer Byrden i hans Arm.
 Men hun er atter glad og fro,
 naar favre Glut ved Brystet hviler;
 hun kjælent nynnner ham i Noe,
 og Fader ad dem begge smiler,
 og frydes ved det søde Noer,
 som ligner ham og Lillemo'er.

Ja han er ene lykkelig,
 som fundet har en saadan Kone;
 paa Livets sande Glæder riig,
 han skjotter ei om Kongers Krone.
 De vandre glade Haand i Haand,
 og Begge signe Hymens Baand.

B. A. Hjer.

No. 11.

Den Nattergal synger i Midnattens Stund
 om Elskov og Frihed og Glæder,
 og henrykt tillytter opmærksomme Lund,
 hvor sødt og fortryllet den qvæder;
 men snedige Fænger ei agter derpaa,
 hans Hu staaer kun til den at fange og faae.
 O tænk paa den Nattergal, Piger!

Saa sætter han Snarer og Fælder for den,
 — Ustyldighed mistænker fjelden —

forledt af hans Løffen den flager derhen,
og snarlig han har den i Fælden.
Da iler han Skadefro bort med sin Fængst;
men ak! nu den Arme forstummer af Angst.
O tænk paa den Nattergal Viger!

Saa sætter han den i forgyldene Buur,
i Tanke, den for ham skal qvæde;
men Fængsel og Tvang er imod dens Natur;
dens Sang er forbi — og dens Glæde.
O Viger! den Nattergal ligne og vi:
vi trylle og fryde kun, naar vi er' fri.
O tænk paa den Nattergal, Viger!

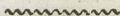
No. 12.

Den, som vundet har en Pige,
som er ærlig, huld og troe,
han er blandt de Lykkelige,
og hvis hun ham ei vil svige,
deres Bane gaaer saa froe!
Trallalera, trallalera!

Hvo paa Qvindfolk vis vil være,
maa dem slutte under Laas!

Alt i Buggen List de lære:
naar vi sikkrest paa dem ere,
deres Troskab gaaer sin Raas.
Trallalera, trallalera.

Altid bør Man paa dem passe,
som en Gnier paa sin Skat;
kommer først en Spradebasse
af den rette Støverklasse,
Qvindetroskab, saa Godnat!
Trallalera, trallalera.

No. 13.

Der, Brødre! Punsch i Bollen er;
leve de muntre Gutter!
Hver tænke sig den, han har fjer;
leve de kjælne Glutter!
Piger og Benner, fal, la, la!
Benner og Piger, hop, sa, sa!
Benner og Piger leve!
Ejænk Vedling! i hver Broders Glas;
leve de muntre Gutter!
See saa, nu er det ret tilpas;
leve de kjælne Glutter!
Piger og Benner, fal, la, la!
Benner og Piger, hop, sa, sa!
Benner og Piger leve!
Ræk, Broder! mig din Bennehaand;
leve de muntre Gutter!
Vi knytte evig Huldskabs Baand;
leve de kjælne Glutter!

Viger og Benner, sal, la, la,
Benner og Viger, hop, sa, sa!
Benner og Viger leve!

Modtag det Glas, jeg rækker Dig;
leve de muntre Gutter!

Bliv, som jeg ønsker, lykkelig!
leve de kjæle Glutter!

Viger og Benner, sal, la, la!
Benner og Viger, hop, sa, sa!
Benner og Viger leve!

Det er en Skjænk af Druens Gud;
leve de muntre Gutter!

Løm det paa Livets Glæder ud!
leve de kjæle Glutter!

Viger og Benner, sal, la, la!
Benner og Viger, hop, sa, sa!
Benner og Viger leve!

Tak, Broder! du har gjort Bæst:
leve de muntre Gutter!

Til fuld Beviss, vend Randen ned!
leve de kjæle Glutter!

Viger og Benner, sal, la, la!
Benner og Viger, hop, sa, sa!
Benner og Viger leve!

Byd nu din næste Broder dit;
leve de muntre Gutter!

Hver efter Naden tømme sit!

Leve de kjælnæ Glutter!

Piger og Benner, sal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa!

Benner og Piger leve!

Saa sidde tit om dette Bord

Dannerrigets Gutter!

og synge høit i Venne=Chor:

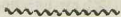
leve de kjælnæ Glutter!

Piger og Benner, sal, la, la!

Benner og Piger, hop, sa, sa!

Benner og Piger leve!

L. E. Bruun.

No. 14.

Met. Hver Stædens Ven.

Der er et Kjøen,

vor Slægts og Jordens Smykke,

hvis Aigt vor Løn,

hvis Omhed er vor Lykke.

:|: Først, da det Jorden prydede,

var det Afslabningens Herre

sandt, ved sit Dagværk at besee,

saare godt Alting at være. :|:

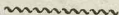
Bed deres Haand

vor aarle Barndom føres;

som siden volde Bærk i Panden,
og ærgre En, som bare Fanden.
:|: Bliv derfor smukt i ugiwt Stand! :|:

Thi mærked' jeg, at her ilive,
om Man vil handle med Forstand,
Man Sagen bør saaledes drive,
at ei sin Haand Man maa bortgive,
:|: men blive smukt i ugiwt Stand. :|:

Men naar en vakker lille Pige
mig siger: „jeg dig lide kan,
elst mig igjen, vi vorde lige,
os Kjærlighed gjør fro og rige!“
:|: da svigter jeg al ugiwt Stand. :|:

No. 17.

Der stod en Stjerne i Himmelens Blaa,
den funkled' saa underfuld;
ret aldrig blidere Blik jeg saae,
thi blev jeg saa længselsfuld.

Mig tyktes, at alt det Skjønne var til
udi dens vinkende Skjær;
da blev jeg saa stille, o Stjernelil,
og fik dig saa kjær, saa kjær!

I Blomsterduggen hver Nat jeg laae
og stirred' mod Stjernen op;

indtil den fugtige Morgengraa
omflagrede Bjergets Top.

Men siden den Dag jeg Signelil saae,
forglemte jeg Stjernelil,
og søgde ei hisset i Himlens Blaa
det Held, som paa Jorden er til.

Skad Staffelt.

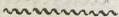

No. 18.

Der var engang en Ungerſvend,
han gif sig i grønne Lund,
da han et Skrig til Himmelen
fornam i samme Stund;
til Hjelp han sprang saa hastig hen —
Ei, tag dig i Agt, du modige Svend!
:|: Den som sig blander i Andres Tvist,
saaer Skam til Tak for sin Glid tilsidst! :|:

Han saae en fager Møe saa væn
at brydes med en Mand,
flux snapped' han en Bøgegreen,
og hugged' til paa Stand!
Til Jorden slog han Røveren — —
Ei, tag dig i Agt, du modige Svend!
:|: Den, som sig blander i Andres Tvist,
saaer Skam til Tak for sin Glid tilsidst! :|:

Thi Vigens Tvist med Røveren
 var Elfskovs Gjakkerie;
 de hugged' løs paa Mægleren,
 da Trætten var forbi;
 de slog ham, slog, og slog igjen!
 Seer du nu vel, du modige Svend!
 :|: Den, som sig blander i Andres Tvist
 faaer Skam til Tak for sin Glid tilsidst! :|:

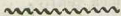
No. 19.

Der var en Konning i Leire;
 heel trofast til sin Grav,
 hans Fæstemø, hiin feire,
 ham i Døden et Guldhorn gav.
 Det elste han saa saare
 i hvert et Gæstebud;
 hans Die svømmed' i Taare
 saa tit han stak det ud.

Og da sig nærmed' hans Ende,
 uddeelte han Stad og Land
 til hver sin Ven og Frænde,
 kun Hornet gjemte han.
 Engang i Høstens Dage
 han sad ved Egebord,
 med sine Kjemper fage
 paa Leire ved Issefjord.

Der stod den gamle Brave,
 drak Livets sidste Blod,
 og kasted' den hellige Gave
 i Issefjordens Skjød.
 Igjennem dybe Laage
 han blank det synke seer —
 da segned' hans Dienlaage,
 drak ei en Draabe meer!

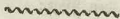
Dehlenschläger.

No. 20.

Der var en vakker Pige,
 fortryllend' af Gestalt,
 :|: og Junkeren :|: hun strax gefaldt.
 Paa Veien, vil Man sige,
 han hende engang traf;
 mærk vel! mærk vel! mærk vel! hvad stod deraf!
 Af Hesten han mon' stige,
 til hende nærmed' sig:
 :|: „min søde Glut :|: omfavn du mig!“
 Trist svarede den Pige:
 „ja gjerne Naadigste!“
 Pas paa! pas paa! pas paa! hvad nu vil stee!
 „Lad Skræk dig ei bortjage,
 jeg gjør dig lykkelig;
 :|: elsk mig igjen :|: jeg elsker dig.
 Min Ring til Pant du tage,

og dette Gulduhr til.
 Min Glut! min Glut! hvad siger du dertil?"
 „Jeg saae min Broder vanke
 i Haugen, seer han mig
 :|: hos Jer, til Fa'er :|: han skynder sig;
 stig op paa denne Banke,
 saa faaer I ham at see."
 Pas paa! pas paa! pas paa! hvad nu vil see!
 Han Vinene mon spærre,
 forgjæves; Pigen da
 :|: steg paa hans Hest, :|: fløi flux derfra.
 „Adieu, min naadige Herre!
 Jeg tør ei blive her."
 Fortabt, fortabt stod stakkels Junker der.
 Saa førte fordum Piger
 de flogte Mandfolk an;
 :|: men om de nu :|: det samme kan
 og vil, jeg just ei siger;
 dog Ingen tænke saa:
 de Guld! de Guld! de Guld og Sølv forsmaae!

No. 21.

Det vare, det vare lykkelige Dage,
 som Himlen mig lod hos min Lina hendrage!
 Ak! Jorden ei har slig Lykksalighed meer,
 og aldrig en Pige som Lina jeg seer.

I Skjønhed og Fromhed og Gude min Pige
blandt Himmelen's Engle kun havde sin Lige,
og hun var en Engel, og al hendes Hu
til Englenes Hjem da stod henvendt endnu.

Til eengang hist under de blomstrende Linde
min Lykke mig hende lod smægtende finde;
hun saae mig, og elskte mig, og hendes Hu
ei ene til Himmelen henvendtes nu.

Jeg zitted', henryktes, og haabed' og tvivl'de,
den Gang mig den Engel sin Elskov tilsmil'de;
ufattelig Glæde berused' min Aand,
da Lina mig rakte ømt bærende Haand.

Og da ved min Arm til min Hytte hun svæved',
hvor slog da mit Hjerte, hvor henrykt jeg bæved'!
Min fattige Hytte var Himlen for mig,
saalænge, min Lina! den deektes med dig.

O! det vare Timer, o! det vare Dage
og Glæder, som Glæden, de Salige smage!
O Gud! naar den Engel med sin hvide Arm
omflynget' og trykket' mig op til sin Varm!

Da søgde, da spurgte de himmelske Engle:
„hvor er hun den Smukkeste mellem os Engle?“
De søgde omsonst blandt de salige Chor,
og vendte et forfæende Blik til vor Jord.

Der fandt de den Skjønne, af! i mine Arme,
 jeg græd da saa saare, bad dem sig forbarne;
 dog maatte jeg see hende rives fra mig,
 og torde ei vandre, du Hulde! med dig.

„Af! sagde hun, Elskte! vi skilles, du græder;
 men hisset, men hisset har Elskov og Glæder,
 og hvis du er from, kort adskilles vi kun.“
 De Ord jeg bortkysset af døende Mund.

Saa fromt jeg her lever og sørger saa saare,
 og væder den blomstrende Gravhøi med Taare,
 og grædende op imod Himmelen seer,
 og sukker: „Hvist er hun, og jeg dvæler her!“

„Paa hiin Side Graven har Elskov og Glæder“
 saa sagde den Elskte, hvis Savn jeg begræder;
 du Sørgendes sikkerste Belgjører kom,
 ledsag mig til hende, af! jeg er jo from!

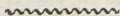
No. 22.

Drik nu for den Møe paa femten Aar,
 og for den, de sølvgraae Lokker krone!
 Skaal for den, som yppig Pragt attraaer,
 saaaog for den tarvelige Kone!
 Fyld dit Glas og drik din Viges Skaal!
 Hun opfylder Alt; drik bredfuldt Maal!

Skaal for den, som Hul i Kinden har,
 og for den, hvis Smil os ingen viser!
 Skaal for den, hvis Dine os indta'er,
 og for den, med eet sig heldig priser!
 Fyld dit Glas og drik din Piges Skaal!
 Hun undskylder Alt; drik bredfuldt Maal!

Skaal for den, hvis Barm er hvid som Sne,
 og for den, hvis Hud er brunn som Læder!
 Konens Skaal, hvis Ansigt røber Bæ,
 Pigens med, som kjender ikkun Glæder!
 Fyld dit Glas og drik din Piges Skaal!
 Hun undskylder Alt; drik bredfuldt Maal!

Lad dem være tykke, smale, smaae,
 unge, gamle! det mig bryder ikke;
 Lad mig Glasset fuldt til Randen faae,
 saa jeg for dem Alle ud vil drikke.
 Fyld dit Glas og drik din Piges Skaal!
 Hun undskylder Alt; drik bredfuldt Maal!

No. 25.

Du smiler haant, Elise! naar Du skuer
 de hvide Gjæster i mit tynde Haar;
 men viid: den samme Sne din Tinding truer,
 dig ogsaa Livets Vinter forestaaer.

J mine Lab see forud dine egne;
for Tidens Magt jo Ingen sikker var.
Den kommer dine Roser til at blegne,
som den min Silkepande rynket har.

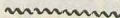
Som Stjernerne nu opstaaer og nu svinder,
saa er det og med Kjønnet's Deilighed;
mig før, nu dig sødt glimrende Man finder,
og snart, som jeg, skal ogsaa Du gaae ned.

Dog har jeg nok endnu til at indtage;
er jeg ei skøn, saa er jeg takkelig.
Mit Spøg, min Sang, mit Hjerte blev tilbage,
om Tidens Rov jeg ikke bryder mig.

Du ønsker kun, den Skjønhed at bevare,
der, som Du troer, fastholder Elskeren.
Men dyrk, min Ven! den Ynde, som vil vare,
naar Deilighed er længe svunden hen.

Ja, pryd din Sjel! I sin Tid vil Man sige:
henrykkede vi paa den Chloë seer.
Fortryllende var i sin Baar en Pige,
der i sin Høst endnu livsalig er.

Tode.

No. 24.

Ei duer det ene at være!
Deri havde Blismanden Ret;

og mangen en Stakkel desværre!

saa beeskkelig sandede det.

Bee den, vee den, som ene skal vandre paa Jorden!

Bee den, Bee den, som Jngen en Bennehaand gav!

Ham var hans første Bliv en Torden,

ham al Naturen er en Grav.

Thi skjønksom sin Lykke erkjende,

hvem elskelig Pige har kjær!

Hvad Himmelen gav ham i hende,

den første Betsignelse er.

Held den, Held den, som saadan en Pige har vundet!

Held den, Held den, der skjønner saa glad hendes Værd!

Han har alt her en Himmel fundet,

og han er denne Himmel værd.

Hvis Amor end Ryggen os vender,

som er undertiden hans Lyst,

af Venstabs veldædige Hænder

vi søge vort Held og vor Trøst.

Held den, Held den, hvem Venstabs sin Favn vil oplade!

Held den, Held den, hvem Ven vil meddele sit Held!

Alt skue sine Venner glade,

o det er sandt og saligt Held!

Her ingen iblandt os er ene,

Hvo ikke har Brud, har dog Ven;

thi lad os vor Lykke fortjene,

ved glade at skjønne paa den!

En Skaal, en Skaal for elskte og elskende Pige!
 En Skaal, en Skaal for tro og deeltagende Ven!
 Den Skaal maa Ingen, Ingen svige,
 vor egen fælleds Skaal er den!

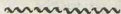
Nahbet.

No. 25.

Ei paa Cupido Man kan lide,
 det er en skjelmst, letfindig Dreng;
 men han har Hjertet paa sin Side,
 og gi'r det Sorg og Fryd islæng.
 Slaae dig til Taals,
 om han til Maals
 stundom end skjød til dit unge Hjerte;
 Saaret groer til,
 det læges vil,
 trods derfor ei en Qvindes Smil!
 Ingen sig kan mod Amor værges,
 Hjertet ei dannet er til Had,
 Kjerlighed gjør hver Skabning glad —
 Intet Man maa forsværge!

Blot for at smykke hele Jorden,
 dannede Alfader Mand og Biv;
 fra Øst til Vest, fra Syd til Norden
 Qvinden forsøder Mandens Liv.
 Siig mig, hvordan
 gif det vel an,

dersom hinanden vi skulde savne?
 Ak! det gik galt,
 og overalt
 fik vi vor Dagsskab kun slet, betalt.
 Ingen sig kan mod Almor væрге,
 Hjertet ei dannet er til Had,
 Kjerlighed gjør hver Skabning glad —
 Intet Man maa forsværge!

No. 26.

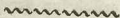
Ei spørge vi Druen, om den sit Blod
 os offre vil?
 dog smiler os Vinen sin Kraft, sit Mod,
 sin Bellyst til.

:|: Ei bede vi længe om evig Tro
 en Pigelil:
 hun skjænker os villig et Kys eller to,
 og tusinde til, :|: ja tusinde til! :|:

Paa Marken fremmylre de Blomster smaae
 en Foraarsdag;
 vi plukke dem, eller vi lade dem staae,
 alt efter Behag.

:|: Paa Jorden fremvøxe de Glutter smaae
 baade Nat og Dag.

Vi kysse dem Alle, saa mange vi maae,
baade Nat og Dag, :|: ja, baade Nat og Dag! :|:
Sander.

No. 27.

Elfskovs Rosenkjæde
omflynge skal vort Bryst!
Kjerlighed og Glæde
forhøie skal vor Lyst!
Baarens Røst os kalder,
hør Somrens Jubellyd!
Høstens Løv, som falder,
:|: fremvinker Vintrens Fryd. :|:

Alvind tør ei nærme
sig til vort lave Tag,
Flid og Mod det skjærme
mod Skjebnens Tordenbrag.
Guld vi ei begjære,
riig er vor lille Kreds.
Dyder er dens Tre;
:|: dermed den er tilfreds. :|:

Glad min elskte Pige
skal hvile ved min Barm;
aldrig kan den svige,
den banker tro og varm.

Qvinden vel det egner
 at jævne Mandens Bei;
 Skjønheds Rose blegner,
 :|: men Trostabs Lillie ei! :|:

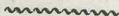
No. 28.

En Fuglefænger see I her,
 som altid glad og lystig er!
 Af Unge, Gamle, hans Talent
 er her i Landet velbekjendt!
 Han lokker for de Fugle smaae,
 og Fløitens Klang de lystre maae!
 Saa fro og glad jeg er i Sind,
 naar Fuglen smutter til mig ind!

Jeg vandrer om i Skov og Dal,
 og fanger Coelsort, Nattergal!
 Selv nydelige Colibri
 gaaer ikke for min Snare fri.
 Kanarifuglens gyldne Fjer
 en Prydelse for Buret er,
 dog skaaner jeg den Skadeslof —
 thi vore Damer sladdre nok!

Dog heller i mit Fuglegarn
 jeg fanget gad hvert yndigt Barn!
 Da proppede jeg Buret fuldt
 med hver en Glut, som smilte huldt,

og Den, som var meest ynderig,
 jeg selv til Rone faared' mig!
 Derpaa jeg slap de andre ud:
 fang nu, hvo lyster, sig en Brud!

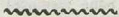
No. 29.

En gammel skinsyg Bødker han
 elskte en ung og deilig Pige,
 tænkte at blive hendes Mand,
 og ei et kjerligt Ord at sige:
 bedre forstaaer Jo han sin Kunst,
 ei var hans Suk, hans Glid omsonst;
 :|: stræb, Bødker! :|: alt hvad du kan!
 Pas paa din Lønde, som en Mand!

En Gang, da denne gamle Bro'er
 var ved sin Lønde nok saa flittig,
 listig Jo han stod uden for,
 (Elskov arbejder taus og vittig)
 D! hvor hans Dine talte dog
 Kjerligheds sande, varine Sprog!
 :|: Stræb, Bødker! :|: alt hvad du kan!
 Pas paa din Lønde, som en Mand!

Bødkeren var mistænkelig,
 men han i Lønden Alting glemmer;
 listig Jo han han brugde sig,
 ei et Minut sit Spil forsømmer,

o! hvor han vidste let at faae
 Kjærestens Haand at kysse paa!
 :|: Stræb, Bødker! :|: alt hvad du kan!
 Pas paa din Tønde, som en Mand!
 Ganske forlibt hvert Haandkys var,
 brændte af Elskovs sande Varme;
 hvordan han det end maget har,
 han hende fik i sine Arme.
 O! hvor han kysste sødt og kjert!
 O! hvor den Gamle blev fixert!
 :|: Stræb, Bødker! :|: alt hvad du kan!
 Pas paa din Tønde, som en Mand!

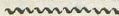

No. 30.

En Møe sad i det Grønne
 og bandt en Krands, og sang.
 En Kriger saae den Skjønne,
 og standsed' brat sin Gang.

Han af sit Purpurbelte
 tog frem et gyldent Skrin.
 „Kom med til mine Telte,
 den Skat skal være din!“

Hun takked' for den Gæve,
 sprang op, og løb sin Vej —
 og efterlod den Lære:
 Man kjøber Hjerter ei.

No. 31.

En Skaal for det hulde fortryllende Kjon,
hvis Smil er vor Løn og vor Lykke!
Da Qvinden var dannet, blev Jorden først skjon;
da vandt den sit herligste Smykke.

Hil Møen, hvis skyldfri, letaandende Barm
af Omhed for Unglingen brænder!
Et Paradiis finder han i hendes Arm
og Mod i hans Hjerte hun tænder.

Hil Hustruen, Mandens livsalige Trøst,
i Bæ og i Bæl hans Beninde!
Gud lagde sin Almagt i Qvindernes Røst;
de Himlen med Jorden forbinde.

Hil Moderens Værdighed! — hellige Navn! —
vor festlige Lovsang dig hylder.
Befsigner, o Brødre, hver moderlig Gavn!
Tak hende, som Livet I skylder!

Priis Qvinden, som finder sin Fryd i sit Kald!
priis dem, som forskjønne os Jorden!
Kom, klinker og drikker! vor Skaal gjælde skal
hver vennehuld Qvinde i Norden!

M. T. Bruun.

No. 32.

Gensom, er jeg dog ei ene;
 Du, Tilbedte! er hos mig.
 Mellem matoplyste Grene
 :|: synlig Du omsvæver mig. :|:
 Hvorhen end min Tanke iler —
 midt i Sorrig — midt i Lyst —
 hvor jeg vandrer — hvor jeg hviler,
 :|: banker kun for dig mit Bryst. :|:
 Blidt Du tindrer, klare Stjerne!
 Aldrig, aldrig naaer jeg dig!
 Nær mig dog, som i det Fjerne,
 :|: ene Du tilsmiler mig. :|:

No. 33.

Er mit Kammer reent og net,
 har jeg intet Mere
 end en Seng, en Stoel, et Bret,
 jeg dog glad vil være;
 thi det muntre Sind og Bryst,
 naar jeg rører til min Lyst
 snart min Pige, snart mit Glas,
 snart mit Glas, min Pige.
 Dands og Spil er vel Behag,
 og Musik at høre;

men det bliver ei min Sag
Damer Cour at gjøre;
før jeg mig vil bøie krum,
ta'er jeg sat og kaster om
snart min Pige, snart mit Glas,
snart mit Glas, min Pige.

Fabler og Historier
lærer Man med Nøie;
Lærdom gjør mig ei Besvær
eller vaaget Die;
det er lidt, hvad jeg forstaaer,
naar jeg nøie gjennemgaaer
snart min Pige, snart mit Glas,
snart mit Glas, min Pige.

Lad en Chymikus med Kunst
Altting destillere,
han dog ofte maa omsonst
Tid og Flid spendere.
Uden det at laborere,
kan jeg hastig expedere
snart min Pige, snart mit Glas,
snart mit Glas, min Pige.

Søg med Fare og Uro
Land og Band tillige,
ja! drag hen til Mexiko,
Hvo sig vil berige;

Jeg for saadan Spøg er fri,
 verelviis fornøier mig
 snart min Pige, snart mit Glas,
 snart mit Glas, min Pige.

Lad min Fiende gaae mig nær
 med de værste Domme,
 jeg veed dog selv hvad jeg er,
 og hvor jeg tør komme.
 Saadan Qual der leer jeg til,
 har jeg ikkun, naar jeg vil,
 snart min Pige, snart mit Glas,
 snart mit Glas, min Pige.

Verdens Afgud aldrig er
 noget Offer værdig;
 jeg en Nar da vel beleer,
 nedrig, som hoffærdig.
 Jeg er Helt af første Rang,
 og jeg fælder mangan Gang
 snart min Pige, snart mit Glas,
 snart mit Glas, min Pige.

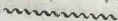
Høie Herrer's Rang og Stand
 stor Bekymring gibe,
 Sind og Sjel fordærves kan,
 naar Man Stor vil blive;
 jeg af saadann' Løsser leer,
 og fornøies, naar jeg seer

paa min Pige, paa mit Glas,
paa mit Glas, min Pige.

Jeg ei agter stort om Guld,
Rigdom, Hæder, Ære;
Rigdom er forgæng'lig Muld,
Titler ei kan bære;
men min stærste Rigdom er,
inderlig at have her
snart min Pige, snart mit Glas,
snart mit Glas, min Pige.

Kom, min Ven! vi drikke vil,
dog ei drukne blive;
jeg dig hermed drikker til,
Viin kan Sorg fordrive;
troe mig, ingen Lyst er til,
naar Man ei ret elste vil
snart sin Pige, snart sit Glas,
snart sit Glas, sin Pige.

Naar Du nu har styr't din Lyst,
og ei meer vil drikke,
hvil dig til din Piges Bryst,
Kys og Klap glem ikke!
Venus, Bacchus er min Id,
saa jeg elsker ret med Glid
snart min Pige, snart mit Glas,
snart mit Glas, min Pige!

No. 34.

Er Trine kun min, jeg et Indien eier,
med Ingen paa Jorden jeg bytter mit Kaar.
Min Lykke ei Keiserens Krone opveier,
paa Elskerens Bægtsskaal den Undervægt faaer.

Om Mogul en Klynge
af Guld kan opdynge,
maaskee han dog klager, at Lykken er blind;
nei, min er lyssøiet;
den gjør mig fornøiet!
Jeg eier et Peru, naar Trine er min!

Falsen.

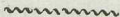
No. 35.

Fra Skabellens Morgen alt Levendes Lyst
om Kjerlighed's Kjæde sig slynger;
den bankende Barm til det bankende Bryst,
og Rosen til Rosen sig klynger.

Hil være dig, første blandt Alherrens Bud:
:|: vælg, Mø! dig en Brudgom! vælg, Mand!
dig en Brud! :|:

Held os da, som her fandt en Pige saa huld,
i Fryd selv ei Engle os ligne;
vi Dagningens Purpur og Natrødmens Guld
med tredobbelt Vellyst velsigne.

Os Jorden er Eden, os Broderen kjær,
 :|: o Piger! modtager vor Jubeltak her! :|:
 Var Eder vor Samvandring tit til Behag,
 og mindes I Pagten saa gjerne;
 er Eder og festlig hver lysnende Dag,
 og tryllerst hver natlige Stjerne,
 da griber, o Glutter! det bredfulde Maal,
 :|: og tømmer for længselsfuld Elskling en Skaal! :|:
 O Broder! den eensomme Due saa liig,
 en Pige dig Himlen forlene!
 Den Barsel gav Moses, den Bise, og dig :
 „ei gavner det, Manden er ene.“
 Snart pryde med Myrther, du Broder! din Varm!
 :|: Snart ile dig Glutten i favnende Arm! :|:
 F. H. Guldberg.

No. 56.

Met. Jeg ønsker Dem og mig tit Lykke.

For dem, vi elske, vil vi klynke,
 skjøndt ei vi nævne deres Navn.
 Druens Perler i Glasstet blinke;
 o, mindes hver en elsket Favn!
 Huff hver Time, da Kjerligheden
 gjorde Vinter til favreste Baar!
 Drømmer Eder i Elskovs Eden
 hos den, for hvilken Hjertet slaaer!

Gid Alle de, vi elske, vare
 saa froe som vi i denne Stund!
 Eders Lykke, I Dyrebare!
 vort Ønske er i Glædens Blund!
 Lon, o Gjenlyd, for deres Øre!
 bring vort Qvad til de Elskte hen!
 Bore Ønsker du kjerlig føre
 til hver Veninde, til hver Ven!

Vi dem, vi elske, ømt erindre,
 og signe dem, som elske os!
 Savnets Smerter skal Mindet lindre,
 imens det byder Graastand Trods.
 Dffrer Venstak et helligt Væger!
 Dffrer Ømhed et festligt Qvad!
 Sødte den Tanke husvaler, qvæger:
 „ei Graastand stiller Hjerter ad!“

N. L. Bruun.

No. 37.

Forleden Morgen jeg min Roe
 i Kløverengen søgte,
 mig Naboe Sorgen mødte, loe,
 og kneeb min Kind, og spøgte.
 Han ofte nævnte Kjerlighed,
 en Ting, hvorum jeg Intet veed.

Han mig saa kjerlig tog i Arm
og trykte til sit Hjerte;
og taled' sig saa rød og varm
om Elskovs Fryd og Smerte.
Saa underlig hans Tale lod,
jeg ei det mindste Ord forstod.

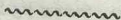
Nu om et Kys hans Ønske lod,
jeg Eligt ei torde høre,
da Moster nys mig strængt forbød
en Ungkarls Mund at røre; —
jeg nu min Angest maae belee,
os Moster jo ei kunde see!

Ei Staklens Mine blid og mild,
ei Smerten i hans Øie,
ei Eeden om hans rene Æld
mit Hjerte kunde bøie.

Med Taarer han Farvel mig bød
og gif — og strax jeg Alt fortød. —

O! at i Marken snart igjen
jeg maatte Sorgen møde,
for i hans Arm at haste hen
og for min Haardhed bøde!
Han sikkert skulde see sin Ret,
ti Kysse gav jeg ham for eet.

Frankenau.

Fuglen sang paa Qviste:
 „Tomsfru, om du vidste,
 hvi jeg græder nu!“
 Pigen stod ved Roden,
 traad' paa Blomst med Foden;
 thi hun havde Fuglen kun i Hu.

Fuglen fløi saa bange
 dybt i Skovens Gange;
 fulgt af Pigen's Fod,
 sang den her paa Qviste:
 „Tomsfrue, om Du vidste!“
 Pigen lyttede ved Træets Fod.

Dybt den fløi i Skoven
 hen mod Klippeboven
 alt med snilde Hop;
 Pigen fulgte bange,
 lokket af dens Gange,
 snart var den ved Rod og snart ved Top.

Da den kom, hvor Bækken
 bryder gjennem Hækken,
 sat' den sig paa Steen.
 Listig Pigen smiler,
 hurtig frem hun iler
 fra den tætte løvbeklædte Green.

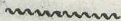
Da hun den vil fange,
bliver hun saa bange,
og i Hu saa mod,
ængstes hun saa svarlig,
flygte vil saa varlig,
Blikket skjult og Rinden rød som Blod.

Bingen laae paa Sandet,
spraglet, farveblandet,
faldt den livløs ned.
Men med listig Billie
treen paa Blomstens Lilje,
frem en Sanger i den Lilles Sted.

„Giv mig nu det røde
Purpurbær, du Søde!“
smilende han bad:
„giv mig nu, du Blide!
Mandelmelk den hvide
af din Læbes Rosenblad!“

Et og to og trende
Kys han tog fra hende,
blev saa Fugl igjen.
Lystig over Boven
fløi den gjennem Skoven.
Pigen stod og stirred' efter den.

J. Thiele.

No. 39.

Syldes Hver sit Glas til Nanden!
 Bacchus elsker bredfuldt Maal;
 Klinker glade med hinanden!
 drikke hver sin Piges Skaal!
 Fordom, Tvang og Griller vige!
 Ingen af os være Nar!
 Ingen skamme sig at sige
 høit, hvad Navn hans Elskte har.

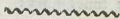
Ingen uden Løssen tænker
 ondt om Viin og Kjerlighed;
 Bacchi Krands og Amors Lænker,
 skammer ingen Klog sig ved.
 Ingen er saa stor en Tiger,
 at han vil Alt skal forgaae;
 mon en Verden uden Piger
 nogen Time kunde staae?

Gaaer du herfra rundt om Kloden,
 til du kommer her igjen,
 Elskov overalt er Moden,
 Tyrk og Syde lyder den.
 Elskov har os Alting givet,
 Hvo blev uden Elskov fød?
 Elskov gav os Alle Livet,
 uden den var Alting Død.

Lad endog et Marmorhjerter
 hos en Skjønhed her og der
 En og Anden volde Smerte,
 Smerten selv er stundom kjer.
 Pirres du for stærkt i Panden
 af en troløs Delia,
 nu saa søg dig op en Anden!
 der er fleer', hvor hun kom fra.

Engen af os her sig flamme,
 hvis hans Sjæl er Dydens Ven,
 ved en reen og ædel Flamme,
 og den Slut, som tændte den!
 Ud med Navnet, Engen svige!
 Lev min (Navnet) lykkelig!
 Himlen give dig, min Pige!
 den til Mand, jeg ønsker dig!

Baggesen.

No. 40.

Førstkommende Maidag vort Bryllup skal staae,
 den skønneste blandt vore Dage.
 Saa fa'er jeg med Peter paa Bølgen den blaae,
 du bli'r hos vor Fader tilbage.
 I Arbeid' og Færsel gaaer Sommeren hen.
 Om Høsten saa samles vi glade igjen.

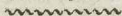
Saa kommer din Gæst vel eengang en Høst;
hvad Held er mod hendes at ligne?

En diende Søn ved et moderligt Bryst.

O! ham skal vor Fader velsigne,

og knæsatte Drengen, og sige saa froe:

„bliv Mand, bliv din Konge, dit Fødeland troe!“

No. 41.

Gid Du var min! da elskte jeg først Livet,
hver Dag svandt hen for mig i Fryd og Fred,
mig Himlens fulde Maal ved Dig blev givet;

:|: o, alt mit Haab er kun Din Kjerlighed! :|:

Gid Du var min! en Himmel i mit Hjerte
erstattede hver Dag, jeg for Dig leed;
til tifoldt Held forvandlede min Smerte:

:|: o, alt mit Haab er kun Din Kjerlighed! :|:

Gid Du var min! al Himlens Harmonier
i dette Hjerte skulde dale ned;

af Frygt og Tvivl endnu min Harpe tier,

:|: dens Lyd opliver kun min Kjerlighed! :|:

Du er min! hvor elsker jeg nu Livet!
hver nyfødt Dag med Fryd bestrø'er mit Fjed.
Mig er ved Dig et Edens Belyst givet;

:|: o, alt mit Held er kun Din Kjerlighed! :|:

D Du er min! saa lydt mit Hjerte taler;
 o salig Fryd, som Ord ei tolke veed!
 Svagt Harpens Lyd den Himmelvellyd maler
 :|: som tryller i de Ord: Din Kjerlighed! :|:

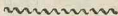
D Du er min! ei Himlens Harmonier
 udtone kan mit Held, min Salighed.
 Høit Hjertet slaaer, den svage Læbe tier,
 :|: og Sangen dør udi: Din Kjerlighed! :|:

Da Du var min, hvor elskte jeg da Livet!
 for mig hver Dag svandt hen i Fryd og Fred.
 Jeg Dig har tabt, mig Dødens Kalk blev givet;
 :|: o, al min Fryd var kun Din Kjerlighed! :|:

Da Du var min, af Belyst Harmonier
 Fra Pindus daled' i mit Hjerte ned.
 Jeg Dig har tabt, min knuste Harpe tier;
 :|: o, mit Genie var kun Din Kjerlighed! :|:

Da Du var min, o Belyst for mit Hjerte!
 jeg lindred', trøstede Enhver som leed.
 Jeg Dig har tabt, kold seer jeg Brødre's Smerte;
 :|: o, al min Dyd var kun Din Kjerlighed! :|:

No. 42.

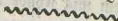
Gid jeg var en Morgenvind!
 sagte skulde jeg da svæve

hist til hendes Reie ind,
 over hendes Loffer bæve,
 kysse hendes Rosenkind,
 blidt opløse Silkebaandet
 under Pigens kydske Barm,
 og forsvinde, elskovsvarm,
 :|: af den Yndige indaandet. :|:

Gid jeg Glædestaaren var,
 som i hendes fromme Nie
 stundom glindser stille, klar,
 naar hun stirrer mod det Høie!
 Ingen Spotter mig da saae;
 men sødt smilende jeg skulde
 i den ædle Barm nedrulle,
 :|: og i Salighed forgaae. :|:

Gid jeg var en hellig Tanke,
 som i hendes Barm opstaaer,
 naar i Elskovs Drøm hun gaaer,
 naar hun føler Hjertet banke,
 ahnende og længselsfuld!
 O! da skulde underfuld
 vore Bæsnere sig forene;
 tvende Draaber i eet Væld,
 samme Tanke, samme Sje
 :|: i det skjønt harmoniske Ene! :|:

B. S. Ingemann.

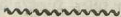

No. 43.

Giv, Ida! mit Hjerte tilbage!
 Du vil jo ei skjenke mig dit.
 Naar jeg dit iglen ei maa tage,
 hvor tør Du tilegne dig mit?
 Dog lad det kun, lad det kun blive!
 En Dyd i Dit Die jeg seer;
 han stjæler hvad jeg ei vil give,
 saa øvet den Skjælsmeester er.

Dig Kjerlighed! vil jeg det klage;
 Du lade min Bøn finde Sted.
 Den som mig tør Hjertet fratage,
 bør tage det øvrige med.
 Thi Alt eller Intet bør være
 i Elskov den helligste Lov.
 Mig heel da skjøn Ida begjere!
 hvis ikke, hun slippe sit Kov.

Lode.

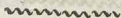

No. 44.

:|: Grethe bliv ei længer her!
 Farlig syg din Husbond er. :|: —
 :': „Syg? o Dee! Nei, see, see! :|:
 Kun endnu en Schwabisk til,
 saa jeg hjem mig skynde vil!“

- :|: Grethe! dands nu ikke meer!
Doktor Mads alt kommen er. :|: —
- :|: „Doktor Mads? ret tilpas! :|:
Run endnu en Bayerst til,
saa jeg hjem mig skynde vil!“
- :|: Grethe, sving nu ikke meer!
Om en Hals din Husbond er! :|:
- :|: „Om en Hals? Nok en Vals! :|:
Spillemand! ret lystig spil!
Saa jeg hjem mig skynde vil!“
- :|: Grethe! det for sildig bli'er!
snart din Mand sin Aand opgi'er! :|: —
- :|: „Er det vist? Tak for sidst! :|:
Run et Par smaae Dandse til
saa jeg hjem mig skynde vil!“
- :|: Grethe! du maa skamme dig:
alt din Husbond ligger liig! :|:
- :|: „Arme Ekrog! Gud ham tog. :|:
Vare een Kehraus'en til,
saa jeg hjem mig skynde vil!“
- :|: Grethe! løb alt hvad du kan!
Hjemme er en anden Mand. :|: —
- :|: „Gjør det kort! Jeg maa bort! :|:
Hopsasa! nu sidste Dands:
jeg vil snoe min Brudekrands!“

N. T. Brunu.

No. 45.

Grum, men flygtig er den Smerte,
Amors Pile volde os.
Trods de end hvert et Hjerte,
byder det igjen dem Trods.
Med sin Bue skjelmst i Armen
flagrer han, let som en Fjer;
men naar Pilen rammer Varmen,
tungt som Bly den sidder der.

Derfor dog, I unge Hjerter!
frygter ei hans visse Saar!
Amors Glæder, Amors Smertes,
snarlig fødte, snart forgaaer.
Men har først et Hjerte fundet
Skjelmens hele Tryllerie,
er et Saar ei halvt forbundet,
før igjen det ønsker ti.

Jeg, som synger om hans Pile,
har fast hele Røgret tømt,
og dog seer han mig at ile
hen mod Kesten lige ømt.
Derfor villig vender Eder
mod hver Pæl, han trykker af!
Troe kun mig, den nye helbreder
hvert et Saar, den gamle gav.

No. 46.

Himmel! hvad ligner min Lykke?

Salige navnløse Lyst!

Du jeg min Anna skal trykke

tæt til mit brændende Bryst.

Herligste blandt mine Dage,

naar jeg tør kalde dig Mage,

naar vi skal dele de nøisomme Aar! —

O! naar din Skjønhed forgaaer,

trofast du Halvor skal finde.

Dig skal jeg kalde Veninde,

dig skal jeg elste med snechvide Haar.

No. 47.

Hun gik til Søndags-Dandsen,

hun var saa engleskøn;

:|: om Lokken smilte Krandsen

som Haabets Farve grøn. :|:

Nu, tænkte jeg, slaaer Stunden,

følg nu kun dristig med!

:|: Tag Bladet rask fra Munden

og tael om Kjerlighed! :|:

Hun gik — jeg ilede' efter,

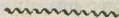
bag Krattet listede' sig.

:|: Jeg løb af alle Kræfter,

og naa'de lykkelig. :|:

- „Hvad vil du?“ spurgte Pigen
 med hendes Røst saa sød.
 :|: Jeg følte Hjertets Stigen,
 blev bleg og atter rød. :|:
 Nu stod vi da tilsammen,
 mit Bryst slog Slag i Slag;
 :|: jeg spurgte med lidt Stammen:
 „hvad skrive vi idag?“
 Men ak! Naturens Datter
 forundret paa mig saae;
 :|: tilsidst hun brast i Latter
 og løb og lod mig staae. :|:
 Hvo gi'er mig her Forklaring?
 Jeg troer jeg bliver stum.
 Nu veed jeg af Erfaring,
 :|: at Kjærlighed gjør dum. :|:

Wødtcher.

No. 48.

Hun iler bort med snare Skridt,
 naar hun mig bliver vaer;
 hun leer mig i mit Ansigt tit,
 og kalder mig en Nar.
 Hun siger: hold dig i dit Skind,
 og lad i Fred mig gaae.

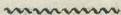
Den Elsker maatte være blind,
som her ei Elskov saae.

Hværgang jeg siger noget Smukt,
saa smiler hun et: „Ak!“

Hværgang jeg byder hende Frugt,
saa siger hun: „nei Tak!“

Hun sukker tit i stille Dal,
ved Bøgetræets Rod.

Den Elsker maatte være gal,
som ikke Eligt forstod.

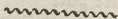
No. 49.

Hvad Elskov mon være,
det kjender ei jeg:
og skal jeg det lære,
det bliver kun Leeg!

Bortskjænke mit Hjerte,
troe Mændenes Snak,
og elske med Smerte; —
jeg siger: nei Tak!

Hvis den, som jeg kaarer,
forlade mig vil,
jeg sælger ei Taarer —:
der flere er til!

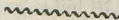
Hvad Elskov mon være,
det kjender ei jeg;
og skal jeg det lære,
det bliver kun Leeg!

No. 50.

Hvad her kun i vor Fryd vi savne:
det hulde elskelige Kjon!
Klink for det helligste blandt Mayne,
for Qvinden, som gjør Jorden skjøn!
Hil Moderen, Hil Elskerinden!
De Trøstens Engle, Gud os gav.
Vi elste, vi tilbede Qvinden
fra Buggen af indtil vor Grav.

N. L. Bruun.

No. 51.

Hvem skaber end det tabte Eden
her paa vor Jord?
Hvem skaber Paradiis her neden
end i sin Flor?
Hvem smykker hver af vore Dage
med Kjerlighed,
som Søster, Moder, Egtemage
til sidste Tjed? :|:

Hvem livner huld i Modgangs Mørke
vort sunkne Haab?

Hvem dæmper med en frømtet Styrke
vort Klageraab?

Hvem har det første Kys dig givet?
Alf glemmes det!

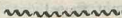
Hvem gjør dig gjennem hele Livet
hver Byrde let? :|:

Høit raaber Elsker, Søn og Broder:
det Qvinden er!

Som Brud, som Hustru, Søster, Moder
er hun os kjær!

Alf himmelske og høie Dyder
omstraales hun,
fra Buggen hendes, Sjel de pryder
til Gravens Blund. :|:

M. T. Bruun.

No. 52.

Hvor det vil være mig en Glæde
igjen at see mit Fødeland!

Med Biin jeg skal min Tunge væde,
og leve som en Herremand.

Min lille vakre Kone
vil mine Dage krone
med Løier, Fias og Spas og andet meer.

Ja, Gud skee Lov! jeg har en Kone,
høs hvem jeg vist velkommen er!

Nu raabe de Smaae:

„min lille Papa!

„Hvor kommer du fra?

„Vi Legetøi faae!“

En klapper mig her,

en kysser mig der!

en hist! en her!

en her! en der!

Lad reise, lad reise, hvo hjemme kjeder sig!
: |: Jeg siger Tak for mig! :| :

Nu spørger Folk, hvad jeg paa Kloden
har seet for Ting til Lands og Bands?

Jeg lyve vil; thi det er Moden
blandt Folk, som har reist udenlands!

O, kunde jeg en Krone
hjembringe til min Kone!

thi hvis hun havde en, hun gav mig den.

Ja, Gud skee Lov! jeg har en Kone,
som vist med Fryd mig seer igjen!

Hør hisset de Smaa:

„min lille Papa!

„hvor kommer du fra?

„Vi Legetøi faae“ —

En klapper mig her!

En kysser mig der!

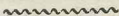
En hist, en her!

En her! en der!

Lad reise, lad reise, hvo hjemme kjeder sig!

:|: Jeg siger Tak for mig! :|:

M. T. Bruun.

No. 53.

Mel. Hvor herligt, herligt gik det til.

Hvor prægtigt dog ei Alting gik,
for Arvesynd og Dogmatik
og Skjorter kom i Mode!

Men Evamo'er i Tøbet beed,
og Gjæld og Gigt og Kjerlighed
og Krig og Sura kom derved
til vores stakkels Klode.

Alt faae Regres, for sildigt er;
trods Stævning vilde hun ei her
for Hof- og Stadsret møde.

Men, Evadøttre! troer mig kun,
at møder ei for Retten hun,
skal Eders søde lille Mund
undgielde hendes Brøde!

M. E. Bruun.

No. 54.

Hvor sød og herlig er den Lyst:
at trykke til sit varme Bryst

en yndig lille Kone!

En Hustru frisk, som Melk og Blod,
flink og forstandig, from og god,
jeg ikke bytted' bort imod
den bedste Keiserkrone.

Hvad er al Verdens Herlighed,
naar den kan ikke deles med
en elsket Ægtefælle,
Lad den Ugjorte blive stor,
og raade for den hele Jord,
jeg heller med min lille Mo'er
vil tigge eller trælle.

Lad Paven reise langt omkring
med Himmelmagle, Jisferring
og selvgjort Trillingkrone.
Sag af den stakkels Høihed leer,
en hellig Pebersvend jeg seer,
der aldrig vidste, hvad det er
at have sig en Kone.

Dog var det ganske artigt, naar
jeg sad kun i et Tjerdingsaar
paa Sancte Peders Trone;
Stam fik den ægteløse Stand,
hver Pebersvend blev sat i Ban,
hver yndig Nonne fik en Mand,
hver rørig Munk en Kone.

Thi staaer de gamle Fædres Troe,
at Fanden er for svag mod To,
ved Magt i vore Dage.

Saa tør Man heller ikke ved
at nægte, tryggest Sikkerhed
om Natten ene finder Sted
hos den, som har en Mage.

Den Giorte aldrig bange er,
naar ranke hvide Spøgelser
om Midnat til ham søge;
han kryber til sin Hustrues Barm,
hun favner ham med sneehvid Arm,
og han, af kraftig Tillid varm,
begynder selv at spøge.

Og derpaa sover han i Fred,
og sluk og munter vaagner ved
sin lille Engels Side.

I hendes Kys og Favnetag
han finder første Elskovs Smag,
og glad velsigner hver en Dag,
han skal med hende slide.

Om hun end tolvte Gang blev Mo'er,
saa blev hun dog hans lille Moer,
hans søde lille Pige.

Sa efter Koppers værste Dyst,
hun bliver dog hans Diens Lyst,

han finder dog ved hendes Bryst
et jordist Himmerige.

Ved Skjønheds = Tyvens, Tidens Haand
som løsner Daarens Egtebaand,
hans Kjerlighed ei svækkes.

Naar Daaren fly'er fra rynket Skind,
fra visnet Bryst og blege Kind,
vil yndigt Væsen, dydigt Sind
endnu den Vise tækkes.

Naar Haand i Haand de sammen gaae,
de see, som rolig sølvklar Aae,
et saligt Liv borttrinde.

Hver deilig Dag, der løber hen,
ta'er Afsked som en elsked' Ven,
dog i hver følgende igjen
den samme Ven de finde.

Lit Morgen = Solen bliver bort,
og Himmelen er tyk og sort,
og ondt Veir sammentrækker;
men hun ved Omhed og Forstand
en Fakkeltænder for sin Mand,
hvis mindste Glimt adspredt kan
det Mørke, som ham strækker.

Hun væbner ham mod Alvinds Piiil,
seer gennem falske Benners Smil,

opdager Dndskab's Snare.
 Hun knuser sledste Slangers Braad,
 og redder ham med kloge Raad,
 som med en Ariadnes Traad,
 af Vildelse og Fare.

Hun speider hans Natur og Smag,
 og med uhyklet Velbehag
 hun fører sig derefter.
 Den Mad, hun laver til hans Mund,
 er reen, velmagende og sund,
 og gjør ham rask og rød og rund,
 og holder ham ved Kræfter.

Hos ham er Alting reent og net,
 hans Lintoi hvidt, hans Kammer tet,
 og varmt og blødt hans Leie.
 Og faaer han en Forkjølelse,
 hun gavner meer end Lægerne,
 thi hvad er deres Recipe
 imod en Kones Pleie.

Naar vaagen Dmhu ei formaaer
 at sikkre ham for Hjertesaar,
 hun Lægedom dog byder.
 Hun læger ham med kjerlig Trøst,
 hvert Ord, hver Lyd af hendes Røst
 igjennem hans beklemte Bryst
 som kraftigst Balsom flyder.

Naar hastig Brede's Hvirvelvind
 ustandselig i Mandens Sind
 og Tankekraft omsfarer,
 saa taler kun den fromme Ven,
 og Storm og Sprør svinder hen,
 og Sjælens stille Fred igjen
 hver mørket Sands opklarer.

No. 55.

Hør, Fatter! I har jo en Datter —
 „For Ganden! jeg ret vel det veed!“
 Hun er smuk, og ligner Jer, Fatter.
 „Din Knægt! hvad kommer det dig ved?“
 Min Kjerlighed er uden Ende!
 „Hold Munden! og pæk dig din Wei!“
 Jeg til Hustrue ønsker mig hende.
 „Bliv saalænge! du faaer hende ei!“

Jeg vil hende altid omsvæve.
 „Det skal jeg nok forbyde dig!“
 Uden hende kan jeg ei leve.
 „Nu vel! døe længe nok for mig!“
 Al! sove kan jeg Stakket ikke!
 „Ih hvad, Døsmerpande! saa vaag!“
 Jeg kan hverken spise eller drikke.
 „Ei saa sult og tørst da, dit Drog!“

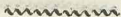
No. 56.

Hør, Skjønne! hvis I prøve vil,
om endnu I kan Omhed dyrke,
en Morgen gaaer ad Skoven til,
ta'er Plads udi dens Skyggers Mørke.
Den tause Skov, det klare Bæld,
de Bække, som rislende flyde,
opflammes derved Eders Sjel,
da bør I Tak Naturen yde.

Derfom hiint Skovens stille Skjød,
som ei Nyfigne kan opdage,
ei Eders Hjerter tale bød,
da tragter aldrig at behage.
Kan Sommerdagens Aftenstund
med Sødhed dit Hjerte ei røre,
lad aldrig meer mig af din Mund
faae Ordet Kjerlighed at høre.

Hør, Mænd! hvis I forsøge vil,
hvorvidt Taalmod hos os kan strække,
det kunde vel saa bære til,
at I fik Løn for I var frække.
I mere Vnk end Harm er værd,
ved Eder mod os at forbryde;
og for at I knap værd os er,
jeg vil min Tak Naturen yde.

A. G. Thorup.

No. 57.

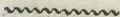
Tage, hvo vil, efter Daarens Glæder,
farvede Bobler forføre ei os;
ene den Lykke, som Dyden bereder,
Tidens fortærende Magt byder Trods.
Kun Venstabs og Kjerligheds Glæde bestaaer,
og voxer og styrkes ved flygtende Aar.

Den, som Alfader vil naadig velsigne,
gav han en Hustru til Glæde og Held.
Pyhladis Venstabs er intet at ligne
mod en Venindes deeltagende Sjæl.
Hvo elsker og elskes, har Himmelen her,
erkjender sin Lykke, og gjør sig den værd.

Selv i de Taarer, som samlede flyde,
finder Man Sødhed ved kjerlige Bryst.
O, men hvor sødt og hvor herligt at nyde
henrykt sit Bærk i sin Elskedes Lyst?
Den Fryd er som Himmelen's varig og skjøn,
som Himlens den er kun de Værdiges Løn.

Tiden forsøger hans Omhed og Glæder,
lærer ham bedre hans Elskedes Værd,
lindrede Sorger, forsødede Glæder
gør ham hans Venneviv tusindfold kjær.
Hans Himmel ved Døden end ei svinder hen,
Hist finder han hende og Himlen igjen.

Rahbek.

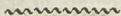

No. 58.

Ja, hvert et Ord endnu jeg veed —
han tal'de med en Ungdoms Barne;
først da han nævned' Kjerlighed,
jeg vilde vise ærbar Harne:
„ti!“ — raabte jeg — „De dristig er!“ —
„Kom aldrig meer!“ — jeg barst tillagte.
Al! kun min Læbe tal'de her;
mit Die Ordene modsagde.

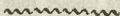
„Vel!“ — svared' han — „af, hvis min Fld
Dem kun kan volde mindste Smerte,
jeg uden Knurren gjemme vil
min Lidenstabs dybt i mit Hjerte!“
„Fra denne Dag jeg elsker ei!
Det er forbi!“ — han falsk tillagde;
thi skjøndt hans Læbe raabte Nei,
hans Die dette Nei modsagde.

Vort Hjerte banked' Slag i Slag,
og dobbelt kom hvert Blik tilbage;
o Piger! sæt for den Dag,
da Trostabseden I modtage!
Hver, som vil være ærbar, flog,
som det anstaaer os stakkels Piger;
det mage saa, at Diets Sprog
ei Læbens Ord reent ud modsiger!

Man fulgte mig efter; „nei!“ raabte jeg: „nei!
ti tusinde Kroner erstatte mig ei
:|: min elskede, elskede Pige!“ :|:

Pram.

No. 61.

Jeg elsked' en Pige, den Pige var skøn,
hun lod hun mig ei kunde lide;
jeg trængte paa hende med Kjerlighed's Bøn:
„lad os giøtes vi to!
Jeg skal være saa tro!“
Men det Pigebarn lo.

Da græd jeg for Pigen, da græd jeg i Smug,
og sørged' af inderste Hjerte.
Hun seer paa min Graad med ubøielig Hu,
og jo fleer, og jo fleer
hun af Taarerne seer,
kun desmere hun leer.

Da blev jeg lidt ærgerlig over den Mø,
og tænkte: saa væk med de Griller!
Gid Pokker for saadan en Pige maa døe!
Der er fleer end som een,
der er deilig og reen
og som ei er af Steen!

Det mærkede Pigen, sin Synd hun fortrod;
 bag Buxten jeg hende belured':
 der klynkede hun med en Stemme saa sød:
 „Ak! det var dog en Skam,
 saa jeg plagede ham,
 det taalmødige Lam!“

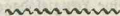
Nu sprang jeg fra Buxten og favned' min Løs,
 og kyskede hende paa Munden;
 og tænkt ei, at hun vilde slide sig løs!
 Men var jeg ikke snild?
 Før var Glatten saa vild,
 og nu blev hun saa mild.

P. H. Haste.

No. 62.

Jeg ene sad hos Chloe nys,
 saa fik jeg Lyst til Kys.
 Hun sagde: „det gaaer aldrig an!
 jeg skriger, kommer han.“
 Men ubekymret kysste jeg,
 Trods dette Sværmerie.
 Og skreeg hun da?
 Ja vist hun skreeg;
 men — :|: da det var forbi. :|:

No. 63.

Jeg er ei syg, men lider dog,
 og intet Ord i noget Sprog
 min sære Kummer kan beskrive.
 Jeg dysses blidt i Beemod ned —
 jeg længes og jeg ikke veed,
 hvad mig kan Trøst og Lindring give.

Saa har jeg gaaet mangen Stund.
 I Mark og Eng, i grønne Lund
 min søde Smerte mig forfulgte.
 I Eelskab og i Eensomhed,
 den som en trofast Ven gik med;
 men jeg den dog for Alle dulgte.

Dg jeg blev rød og bleeg igjen,
 naar jeg blev tilspurgt af en Ven,
 hvorfor jeg Eenrum stedse søgte?
 Dg jeg blev suur og meget vreed,
 naar Nogen med min Traurighed
 og mine qvalte Sukke spøjte.

Du vil jeg skifte redelig;
 hvorledes det er gaaet mig;
 min Nød jeg for mig selv vil klage.
 Mit Hjerte bliver let og fro:
 naar jeg i Løndoms blide No,
 gjenkalder mine Længselsdage.

Fortryllet af Naturens Sang
 en deilig Aften jeg engang,
 i Lundens Skygger gik allene;
 mens Solen sank i Vesten ned,
 og Nattergalen slog derved
 imellem Skovens tætte Grene.

En himmelsk Fryd, en salig Lyst
 nedfald udi mit rørte Bryst,
 ved Herrens Skabning at beskue.
 Naturen smilte skøn og glad;
 i Skoven rørted ei et Blad,
 og reen og klar var Himlens Bue.

En blomstfuld Eng foran mig laae,
 saa skøn jeg aldrig nogen saae,
 og skønnere kan Ingen være.
 I den en yndig Kildes Fald
 foreente sig med Bjerg og Dal,
 at synge Skabermændens Vre.

Saa glad jeg gik i Engen om,
 da saae jeg Nogen langt fra kom;
 jeg skjulte mig bag Hestlens Blade.
 En deilig Landsbyhemme det var,
 i høire Haand hun Blomster bar;
 jeg kunde ei min Plads forlade.

Saa tryllende ved jævne Gang
 hun nynnede skøn Sirens Sang.

Mig rørte hendes søde Stemme.
 Hun snart forlod den brede Bei
 og plukkede Forglemmigei.
 O, Pige! dig kan Ingen glemme!

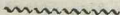
No. 64.

Jeg fremmed her til Stedet kom,
 var faderløs og langt fra Frænder;
 mit Hjerter var min Eiendom,
 og tvende arbeidsvante Hænder.
 Her gamle Morten fæstede mig,
 og han har gjort mig lykkelig.

Han var en klog og ædel Mand,
 (thi Adel kan en Bonde være!)
 hans Stolthed var hans Bondestand,
 hans Ærlighed det var hans Ære.
 Han var sin Gud, sin Konge tro,
 hans Liv var Fryd, hans Død var Ro.

En Helligaften som vi sad,
 lidt før vor Moder Dugen bredte,
 den Gamle spurgte mig saa glad:
 „hør Hans: vil du vel ægte Grethe?“
 Min Glæde var mig Tungebaand,
 jeg kysste taus hans Faderhaand.

Thaarup.

No. 65.

Jeg gjerne før i Skoven gif,
 og var saa glad derinde,
 og hørte Englens Musik,
 og muntre Bække rinde;
 belustet' Myrens stille Flid,
 Skovduens omme Kurren,
 de muntre Spurve's kjæle Strid,
 og Oldenborrens Surren.

J bløde Mos jeg strakke mig,
 og var saa glad, skjøndt ene,
 og til en Soelstjærm over mig
 sig hvælved' tætte Grene;
 og Jordbær stode uden Tal,
 hvor jeg henvendte Diet;
 nei, aldrig jeg det glemme skal,
 hvor jeg var tit fornøiet!

Men naar jeg nu i Lunden gaaer,
 jeg er saa sær, saa bange,
 mig synes altid, Negen staaer
 paa Luur i mørke Gange,
 og Spurve'ne kan nebbes her,
 og Fugle bygge Rede!
 og Skoven være rød af Bær,
 mig gjør det ingen Glæde.

Det volder Ingen, uden hun,
den Vndige, den Smukke!
som jeg just her i denne Lund
saae nylig Jordbær plukke.
Hun nikked' engang lidt til mig,
mig syntes det mig qvæged';
Hvo veed, ifald hun kysste mig,
maaskee mit Sind blev læget.

No. 66.

Met. En Perte jeg kjender ic.

Jeg kjender en Krands saa fortryllende skøn,
som Jorden vel mægter at byde;
ei vindes den blot som de Mægtiges Løn;
den Slaven som Fyrsten kan pryde.

Med Laurkronens stolte, men blodige Glands
den ei sig om Lindingen slynger;
den pranger ei bred som en Egeløvskrands;
og ikke som disse den tynger.

Besteden den sno'er sig med prallose Skjær
om Pigens og Unglingens Pande;
af Roser og Myrther kun slettet den er,
betydningsfuld dog den mon stande.

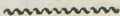
De Roser betyde dig Hjerternes Blod,
de Myrther, som aldrig en visner,

betegne den Pagt, som først løses i Død,
naar Hjertet det bristende isner.

Dg Roserne segne for Aarenes Flod;
men Venstabs = Kjærminden fremskyder
— et Evighedsblomster — hvor Roserne stod;
den Gubben, som Ynglingen pryder.

Dg barnlige Kjærligheds hvide Viol
fremspirer, end Krandsen at smykke,
og Krandsen den vorder et Vidne = Symbol
om Jordens den saligste Lykke.

E. N. Schwach.

No. 67.

Jeg mindes dig, naar Morgensolen luer
fra Bølgen op.

Jeg mindes dig, naar Maanen bleg nedstuer
til Bøgens Top.

Jeg mindes dig! Jeg mindes dig!

Jeg stuer dig, naar hist sig Støvet hæver
paa fjerne Sti.

Da længselfuldt dit ømme Hjerte bærer
i Sympathie.

Jeg stuer dig! Jeg stuer dig!

Jeg hører dig, naar Havet hæver Boven
med dumpe Lyd.

Jeg hører dig i Zephyrhvift i Skoven
i salig Fryd.

Jeg hører dig! Jeg hører dig!

Jeg er hos dig! Er du end i det Fjerne,
du er mig nær!

Naar Solen daler, lyser Elskovs Stjerne —
O, var du her!

Jeg er hos dig! O var du her!

No. 68.

Jeg mistede min første Mand,
og saae mig sat i Enkestand;
det saarede mit Hjerte.

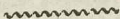
Hvad skeer? — En vakker ung Person
kom med sin Condolation,
det lindrede min Smerte!

Men ak! et slemt letfærdigt Skarn
ham loffede i Syndens Garn;
det saarede mit Hjerte.

Dog snart jeg nød den Hævn og Spas,
at han gav hende Løbepas,
det lindrede min Smerte.

Fem Gange var jeg, mig til Nval,
blandt trøstesløse Enkers Tal;
det lindrede mit Hjerte.

men derimod sex Gange Gud
den Fryd mig undte at staae Brud,
det lindrede min Smerte!

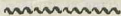

No. 69.

Jeg saare gjerne vil tilstaae,
Qvinderne flere Under eie,
de os i Blidhed overgaae,
i List mod dem vi intet veie;
men at vi efter Fruens Ord
i Alting for Kjønnet maae vige:
ei heri jeg Naturen tro'er,
til hendes Mening Ja vil sige.

Fruen min Herres Marter er,
og min Herre er Fruens Plage,
og dog de har hinanden kjær,
og have ingen Grund til Klage.
Om Dagen er man suur og vred,
Man skjænder, Man klamres, Man trætter!
om Aftenen Man slutter Fred:
Alting Naturen skjønt indretter!

N. T. Bruun.

No. 70.

Met. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Jeg synger ikke om Kamp og Krig
og Heltes Seire paa blodig' Enge;
min Muse blegner og skjuler sig,
naar Sværd mod Skjolde sig mordisk trænge.
Naar Sablen klirrer, naar Spydet hviner,
:|: naar Døden troner paa Livs Ruiner, :|:
:|: saa tier jeg. :|:

Jeg synger ikke om Evans Magt,
naar glad han mellem Pokaler dandser;
jeg tænker bedre, før jeg har smagt
den røde Nektar, og bedre sandser.
Skal Berset søges i Glas og Kruse,
:|: da bli'er ved Prosa min ædrue Muse; :|:
:|: saa tier jeg. :|:

Jeg synger ikke en Elske-Kunst,
og Regler for at indtage Viger;
al Ars amandi er dog omsonst,
naar Alder kommer, og Styrken viger;
og da først er det jeg den behøver;
:|: men, naar mig graae Haar min Ungdom røver, :|:
:|: saa tier jeg. :|:

Jeg synger ikke, som Juvenal,
min Næstes Feil og mit Folkes Lyder;
vor Ford blev derfor ei mindre gal,
og Laster derfor blev ikke Dyder.

Naar Podagra dig forbyder svire,
 :|: skriv da mod Dobleren en Satire; :|:
 :|: saa tier jeg. :|:

Jeg synger ikke om suedig Ræv,
 om gamle Katte og Muse-Krige.
 Utopus skrev sig jo Ryggen skjev,
 og Verden blev dog ei mere lige.
 Naar Skader pluddre Juristerier,
 :|: og Katte mjave Philosophier, :|:
 :|: saa tier jeg. :|:

Jeg synger ei den symphoniske Skov,
 naar Philomele sin Solo triller,
 naar Almagts Under og Godheds Lov
 hver vinget Lem udi Toppen spiller;
 naar Aftenrøden paa Bjerget maler,
 :|: og Skoven stinger af Nattegalen, :|:
 :|: saa tier jeg. :|:

Jeg synger ei de Trianguler,
 hvis Basis er fra en Werthers Bolig
 til Lottes Hjem — og hvis Toppunkt er
 i Maanen. Nei! jeg seer meget rolig
 paa denne Kilde, og venter ikke
 :|: just der at møde min Piges Blikke. — :|:
 :|: Sligt tier jeg. :|:

Jeg synger ikke Monarkens Priis;
 min' Evner dertil er' alt for spæde.

jeg paa en sødere himmelsk Lyre
 :|: skal tone hvirvlende Dig, Zemire! :|:
 :|: Zemire! Dig! :|:

Baggesen.

No. 71.

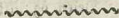
Jeg synger og danser og er nu saa fro,
 den deiligste Pige i Dannemarks Rige
 nys vandred' forbi mig og nikked' og loe.
 Da hende jeg mødte, den snehvide Bøtte
 hun satte ved Beien og nikked' og loe,
 :|: og derfor er jeg nu saa fro, saa fro. :|:

En Aften i Dalen jeg tog hendes Haand
 og venlig den trykked' til Barmen, og smykked'
 det rødbrune Haar og den blomstrende Barm.
 Hun Blomsten afriber, og Vaandet mig giver
 hun gif, men dog nikked' hun til mig og loe,
 :|: og derfor er jeg nu saa fro, saa fro. :|:

En Middag hun sad i den kjølige Lund
 i Slummer inddysset, jeg kom og jeg kysked'
 med brændende Læbe den smilende Mund:
 „gaae, gaae! jeg dig beder; hvis ikke, jeg græder
 hun græd ei, men gif kun og nikked' og loe,
 :|: og derfor er jeg nu saa fro, saa fro. :|:

En anden Gang mere fortrolig min Arm
om hende jeg slynged', og kjerligen slynged'
mig tæt til den sneehvide, bølgende Barm.
„Hvis ikke du viger, jeg raaber og skriger!“
Hun skreeg ei; men blev dog, og nikked' og loe,
:|: og derfor er jeg nu saa fro, saa fro. :|:

Kom, deiligste Pige! imorgen igjen!
Mig her du skal finde, en Krands jeg vil binde,
og synge for dig, mens jeg fletter paa den.
„Nei aldrig i Sommer hid mere jeg kommer!“
Hun kom dog hver Aften, og nikked' og loe,
:: og derfor er jeg nu saa fro, saa fro. ::

No. 72.

Jeg tjente selv for Kjelderpige,
jeg veed perfekt hvordan det gaar;
men, Herre Gud! hvad skal Man sige,
det bliver saa, mens Verden staaer.

De unge Karle vil forføre,
de tænke kun paa Elskovs Tjaas;
vi stakkels Tøsser paa dem høre,
og blændes ved en smule Stads.

Men Man paa sine Kys maa spare,
og paa hver Smigrer holde Styr;
saamangen Pige fik erfare,
de Mandfolk ere trædste Dyr.

Følg smukt mit Raad, I unge Piger!
mod Eders Hjerter holder Stand!
og førend Kjerlighed Jer sviger,
gjør Elskeren til Egtemand!

No. 73.

Jeg var i min Ufskyldighed,
de sexten Aar jeg endte,
og Mark, og Skov, og Blomsterbeed
var al den Ting jeg kjendte;
da kom en ung, en fremmed Mand,
jeg ham vist ikke kaldte;
hvor blev jeg underlig, da han
til mig om Elskov talte!

Hans Haar om Halsen flagred' hen,
var skjønt og rart tillige;
og Halsen, — o, hvor smuk var den!
det kan jeg aldrig sige.

Og i hans Øie saae jeg tit
en venlig Bøn og Klage;
hvor var hans Øie klart og blidt!
Jeg har ei seet dets Mage.

Hans Ansigt var som Mælk og Blod,
jeg aldrig saae dets Lige.
Han talte godt, men jeg forstod
ei hvad han vilde sige.

Han fulgte stedse efter mig
og sukkede, — den Arme!
Min Haand han trykte inderlig,
og kysste den med Varme.

Engang med venligt Smil og Røst
jeg spurgte hvad han vilde?
da trykte han mig til sit Bryst,
jeg saa hans Taarer trille.
Jeg ikke sagde ham et Ord
og yttred' ingen Klage,
dog som et Lyn han fra mig foer; —
o, gid han kom tilbage!

Riber.

No. 74.

I Juni Maaned, saa varm og blid,
gik lille Anne ved Aftens Tid
at plukke de Jordbær smaae.
Sødt Nattergalen i Lunden slog;
Solen rødlig gik ned, og dog
:|: hun monne saa forrigfuld gaae. :|:

I Dalens dustende Blomsterkjød
en solklar Kilde saa sagte flød;
hun satte sig ved dens Breed.
Hun saa hvor Bølgerne kom og svandt;
som diise Bølger min Fryd henrandt,
:|: min Længsel kun Himmelen veed. :|:

Hun brød en duftende Glemmeimig;
tag Bølge! tag denne Blomst med dig
til fremmede Bredder hen!
Og hvis du finder min Wilhelm der,
tilskyl' ham Blomsten, for ham den er,
:|: og Annelis' Sukke med den. :|:

Siig ham, hans Pige saa eenlig gaaer,
og ændser ikke den skønne Baar,
ei Sommer og Høst-Fryd meer.
Ja siig: hun bli'r ham evig troe,
og ei hun finder sin tabte Roe,
:|: før atter sin Elsker hun seer. :|:

„O Elskovslængsel, hvor er du sød!“
en kjelen Stemme bag Anne lød.
Baadøiet hun søger den;
hun bliver om Hjertet saa sølsom varm,
hun daaner hen; men i Wilhelms Arm
:|: hun vaagner til Kysse igjen. :|:

No. 75.

I Krattet Lise Hvile tager,
en Arm laae hist, en anden her;
i Græsset Sønnen sødest smager,
den bedste Seng man finder der.
Med hende Lucas holder Die;
han siger: „hun vist vaagnes maae!“

Han løser sagte hendes Troie :
 hun vaagnes maa, hun vaagnes maa,
 hun vaagnes maa, hun vaagnes maa!
 dog sovende jo Lise laae.

Den lade Pige sødt at vække,
 fast Blomster hist, fast Blomster her!
 Endskjøndt de hende ganske dække,
 er Søvnens Magt dog endnu der;
 men om jeg kysser hende prøver,
 maaskee det mere kraftig blev.
 Et Kys han hende snedig røver,
 det kraftig blev, det kraftig blev,
 det kraftig blev, det kraftig blev,
 skjøndt Lise Sønnen ei fordrev.

Forsærdet Lise i det samme
 slaaer Dine hist, slaaer Dine her;
 „Sy, Lucas! du maa dig ret skamme,
 Sligt ikke smukt, ei artig er!“
 Han sagde: „Tungen saae jeg sove
 saa mydelig, som du, min Ven!
 Læg du dig kun paa Troe og Love!
 Sov du kun hen, sov du kun hen!
 sov du kun hen, sov du kun hen!
 Dig Lucas vaagner vist igjen!“

'No. 76.

Jo flere Gæster, Man sammen har skrabt,
jo mere falder Tiden lang!

Derfor, naar oppe de nok har gabet,
kom ned i Kjøf'net til mig engang!

Der laaner Glæden os Narrehætten;
af Tvang og Stiøhed vi intet veed;

i Salene hersker Etiquetten:

i Kjøf'net hylder Man Munterhed!

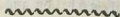
Hvad gjør Man vel i de store Palladser,
hvor Kjedsomhed sin Bolig har?

Man lyver, praler, bagtaler, stadser,
gør Nar af Andre, og selv er Nar!

vi derimod skal i Borgerstuen
ret være froe ved en Lampes Skin!

Bor Lysekronen er Elskovsluen;

den Rang vi attraae: et nøisomt Sind!

No. 77.

Mel. Hver Glædens Ven ic.

Sublende Klang

til Glædens Giver stiger!

Ton, Glædens Sang,

om Fryd og Dands og Viger!

:|: Jorden til Fryd og os til Lyst

Gud dem fra Himmelen sendte;

hvor er den Ungling, i hvis Bryst
Kjerlighed's Ild de ei tændte? :|:

Qvinderne's Smil
er Mandens bedste Lykke!

Kjerlighed's Pii
dybt i vor Barm de trykke.

:|: Skjønhedens Tempel paa vor Jord
kaldte Alfader et Eden;
men i de hulde Qvinders Spor
blomstrer det stedse hernelen. :|:

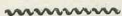
Med gavmild Haand
de Livets Held uddele;
Krigerens Aand
til Fdræt de besjele.

:|: Pigen velsigner Heltens Navn!
Omhed er Tapperheds Binding!
Trykkende ham i trofast Favn
snoer hun en Krands om hans Linding! :|:

J, som bestrøe
med Roser Mandens Veie,
Qvinde og Mø!
J vore Hjerter eie!

:|: Dandsen med os ad Banen hen!
sødt da vil Livet bortrinde!
Unglingen være Pigens Ven!
Hustruen Mandens Beninde! :|:

N. T. Bruun.

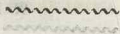
I Ungdommens Aar har man sjelden sit Bid,
Man øder sin Belfærd og spilder sin Tid;
først naar Man en Pige for Alvor har kjær,
da lærer Man Tidens og Belfærdens Værd.
De Piger, de Piger os give Forstand,
men røve den stundom igjen, om de kan.

Vor Manddom henrides i Møie og Svæd,
hvad volder, at Manden ei trættes derved?
Ein Løn maa han faae ved en Vennevivs Bryst,
først da kan han stræbe med Kraft og med Lyst.
Lyksalig, lyksalig, hvo eier en Vio,
der lønner hans Værd, og forføder hans Liv!

At vandre allene gjør Veien saa tung,
det føler man stundom, hvorvel Man er ung;
men alt som Man nærmer sig meer til sin Grav,
Man meer og meer trænger til Selskab og Stav.
Da føles, da føles i hele sit Værd,
hvad qvindelig Omhed og Trofasthed er.

Thi leve vor Ungdoms Veiledning og Lyst,
vor Manddoms Belønning, vor Alderdoms Trost!
Mænd, Ddinger, Ynglinge, ærer det Kjøn,
som os i hver Alder vor Bane gjør skjøn!
De leve, de leve til Held for Enhver,
der er deres Hyldest og Kjærlighed værd!

Rahbet.

No. 79.

I Østen soloblaa Dagen smiler,
paa Rosen Duggen laae;
ung Harald fro til Haugen iler,
at plukke Blomster smaae.
Han ændser ei den unge Dag,
ei Nattergalens Slag.

„Jeg vil en Krands for Thora binde;
hun har de Blomster her.
Dig skal hun i sin Løvsal finde:
o Krands! min Talsmand vær!
Siig, Krands! hvad jeg ei vover mig,
siig: Harald elsker dig!“

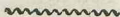
Den muntre vennefulde Pige
har hørt ung Haralds Sang;
saa sagte monne hun sig snige
ad løvbedækket Gang:
„Svar, Krands! hvad Thora vover sig,
svar: Thora elsker dig!“

Den, som sin Fryd med Ord kan male,
hans Sjæl er arm paa Fryd;
her Glædens tause Taarer tale,
her Læben mangler Lyd.
Han aander ei sin Thoras Navn;
hun taus sank i hans Favn.

Den Krands betragter Thora nede,
 Omt smilende derved;
 men fra det himmelsklare Die
 en Taare triller ned:
 „saa kort, o Rose! du bestaaer,
 saa kort er Elskovs Vaar!“

„O Thora! lad ei Taaren rinde,
 for Rosen kort bestaaer!
 min elste Mø er min Veninde;
 det spækker ingen Aar.
 Naar Ungdoms Roser svinde hen,
 da Hjertet er igjen.“

Thaarup.

No. 80.

Klare Kilde! elste Lund!
 Eder, Eder elsker hun;
 her den Skjønnes Minde boer,
 Eder jeg mit Suk betro'er.
 Tit jeg sukked' her i Løn,
 naar hun vandred' her saa skøn.
 Eder, Eder jeg tilstaaer,
 hun er den, jeg sukker for!

Nys hun sad ved Kildens Bred,
 Dronningen for Kjerlighed!

Zephyr visted' Blomster ned
til at frøne hende med.

O, hvor var hun skøn og huld!

O, hvor var min Sjæl saa fuld!

O, Enhver, Enhver tilstaaer:

hun er den, jeg sukker for!

Naar dit lyse Dje tit

hviler paa mig ømt og blidt,

naar du smiler huldt til mig,

vil mit Hjerte røbe sig;

men hvis hun min Elskov seer,

smiler hun ei til mig meer.

Nei! jeg ingen Tid tilstaaer,

hun er den, jeg sukker for!

Skjøndt min Elskov haabløs er,

daglig, daglig jeg dig seer!

tit jeg henrykt nyde vil

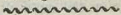
dine Blik og dine Smil,

ofte synke hen i Lyst

ved din hulde Tryllerøst.

Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,

hun er den, jeg sukker for!

No. 81.

Met. Hvor Gader Evan troner ic.

Rum mat mod Pigens Blik er Solens Lue:
hvor gløder ved dets Smil vor Varm!

Ved Solens Glands vi her et Eden skue,
men nyde det i Pigens Arm.

:|: D, leve hver Pige, hvis tryllende Smil
vidner om Venstabs og Kjerligheds Tid! :|:

Som Millioner Blomster Dalen smykke
ved Solens Smil paa Vaarens Dag,
saa Glæder os omringe og henrykke
i elsket Piges Favnetag.

:|: D, leve hver Pige, hvis tryllende Smil
vidner om Venstabs og Kjerligheds Tid! :|:

Kun mørke vare Jordens Blomsterdale,
selv under Vaarens Jubellyd,
isald de ei gjensød af Venstabs Tale,
oplivedes af Elskovs Fryd.

:|: D, leve hver Pige, hvis tryllende Smil
vidner om Venstabs og Kjerligheds Tid! :|:

Vor Jord har Fryd; men hvad er Jordens Glæde
naar Ingen ganske deler den?

Og ganske den først deles, naar vi træde
med trofast Mø ad Banen hen.

:|: D, leve hver Pige, hvis tryllende Smil
vidner om Venstabs og Kjerligheds Tid! :|:

Lit see vi Vanhelds mørke Sky fremstige,
af Kammers Nat vi hylles ind;
men smiler til os ømt vor hulde Pige,
opklæres atter strax vort Sind.

:|: D, leve hver Pige, hvis tryllende Smil
vidner om Venstabs og Kjerligheds Tid! :|:

D, hulde Kjon! hvis Smil i Sorg og Glæde
med samme Almagt skaber Fryd,
omslung den hele Jord med Omheds Kjæde,
dens Tid i alle Hjerter gyd!

:|: Og Alle, omvundne af Kjerligheds Krands,
Banen henile i jublende Dands! :|:

D. Horrebow.

No. 82.

Mel. Jeg synger gjerne om Kongers Magt.

Lad Andre ophøie Sommeren,
langt bedre hover jeg Vint'rens Dage;
den Sommer adskiller Ben fra Ben,
men Vint'ren bringer dem kjønt tilbage;

og Vise lære

det smukt skal være,

at Benner kjerligt forsamlet ere;

:|: og de har Ret. :|:

Naar Mark og Skov er saa lysgrøn,
seer Mangen paa dem med megen Gammen;
men jeg veed den, der er mere skjøn
end Mark og Skov og det Alt tilsammen.

Ekjøndt jeg saa lige
 det ei vil sige,
 Hver gjetter dog, at det er min Pige!
 :|: Og han har Ret. :|:

Jeg vil ei nævne just med Foragt
 De Chor, som Fuglene da opføre;
 men grumme daarlig de holde Takt,
 og Ordene kan Man aldrig høre.
 Dog naar vi regne
 fra vore egne,
 Man dette Tab kan for Binding regne,
 :|: Holdt de kun Takt! :|:

I Marken stander en lystig Dands
 af Kæer og Frøer, af Lam, af Bædre;
 men den maa være fra Bid og Sands,
 som nægte vil, at vi dandse bedre.
 Lad dem probere
 en Dands at lære
 af vore, og det ei af de svære,
 :|: saa skal vi see! :|:

Om Spraderen med sin Ratteryg
 kan plumre Lauget lidt for os Andre,
 saa har jo Sommeren ogsaa Myg,
 og de gaae godt op imod hverandre;
 og vi, som svige
 ei vore Lige

veed og kun lidt af det Præk at sige,
:|: og det er vel. :|:

Men skøndt nu Vint'ren er mig saa kjer,
vil jeg dog ei vi dens Skaal skal drikke;
ei som den jo var den ærlig værd,
men ak! den flinker og takker ikke.

Nei! Skaalen være
det Kjøn til Ære,
ved hvem dens Dage saa blide ere :
:|: De Skjønnes Skaal! :|:

Rahbet.

No. 85.

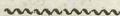
Lad badle Qvinderne Hvo vil,
foruden dem vi intet vare;
jeg vil, saalænge jeg er til,
dem altid elske og forsvare!
Hvo var fra Hjertets første Slag
vor Barndoms sømmeſte Veninde?
Hvo trøſter os til ſidſte Dag?
Det gjør den hulde Qvinde.

Hvo lod os hvile paa ſin Arm,
naar vi i Barndomsaldren ſove?
Hvo bar os under kjerlig Varm?
Hvo vilde Livet for os vove?

Hvem skyldte vi dets fagre Kys?
 Hvo staaer som Moder for vort Minde?
 Hvo gav os Omhedes første Kys?
 Den vennelulde Qvinde.

Min salig Kone, troer jeg vist,
 sin Lige har blandt Koner ikke;
 blandt os var aldrig Riv og Tvist,
 undtagen naar jeg vilde drikke.
 Istykker hun min Glaske slog,
 og spildte Vinen, som var inde —
 til Straf derfor Vor Herre tog
 den gode salig Qvinde.

N. L. Bruun.

No. 84.

Langt under Havet Solen stod,
 da Gunild sad ved Granens Rod,
 saae Maanens Solv paa Vjergets Toppe,
 og lytted' til hver Lyd deroppe
 fra Vjergets Fod.

Hun hører ei den kjælne Røst,
 der vækker Fryd i hendes Bryst,
 hun hører ei naar Harald kalder;
 thi ned i Dalen Elven falder
 med Tordenrøst.

„Kind sagte, Elv!“ udlod hun sig:
 „flyd mod min Elskov søielig,
 forvild ei med dit Brag mit Dre,
 og nægt mig ei den Røst at høre,
 som kalder mig!

Før Nattens Mørke var forbi,
 han gik til Jagt paa vildsom Sti.
 Farvel, min Brud! han til mig siger:
 i Dalen hist, naar Maanen stiger,
 der samles vi.

D, kom, min elskte Harald, kom!
 Jeg gyser blot ved Tanken om,
 at Bjørnen kan den Stærke fælde.
 D kom, o hør, hvor alle Fjelde
 gjentage: kom!“

Nu hørtes Horn og Hundeglåm:
 op Gunild soer: „o det er ham!
 Bring, Elfo! ham min Fryd imøde!“
 Og alle Fjelde rundt gjengløde:
 „o, det er ham!“

Heiberg.

No. 85.

Liden Gunver vandrer som helst i Dval,
 saa tankesuld.

Hendes Hjerte var Bøx, hendes unge Sjæl
var prøvet Guld.

D vogt dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver meder med Silkesnor
ved Havets Bred;

da havedes Bølgen, og Vandet foer
saa brat afsted.

D vogt dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Ekjon Havmand sig op af Havet skjød,
beklædt med Tang.

Hans Nie var kjerligt, hans Tale var sød,
som Harpers Klang.

Liden Gunver! du martrer mig Dag og Nat
med Elfskovs Gld.

Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
D vær dog mild!

Du rækker mig kun din sneehvide Arm,
paa Sømands Troe;

saa trykker jeg den til min brændende Varm,
saa faaer jeg Roe.

Liden Gunver! mit Bryst, bag sit haarde Skjæl,
er blødt og ømt.

Trofast er mit Navn, min ukunstlede Sjæl
foragter Skømt.

Dg er dig min Arm til saa stor Behag,
til Trøst og Roe,

stjøn Havmand! saa skynd dig, saa kom kun og tag
dem begge to!

Han trak hende fra den steile Bred,
glad ved sin Ewig.

Som Storm var hans Latter, men Fisserne græd
ved Gunvers Liig.

O vogt dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!
Ewald.

No. 86.

Lille Clara! bliv ei vred paa mig,
at jeg er saa barnlig, lille Clara!
Er jeg Barn, saa ligner jeg jo Dig;
skal jeg blues ved at ligne Clara?

Hvordan sagde Frelseren, vor Ven?
Aldrig skal hans Ord mig gaae af Minde:
„kom som lidet Barn i Himmelen,
ellers seer jeg dig der ingensinde!“

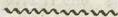
Giv mig mine Barndoms Aar igjen,
og dens Blomster, Clara! og dens Lege,
at min Glæde worde kan igjen
som min stille Ustylds Børnelege!

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
Led mig til din Barnehimmels Ether!

Dg naar Døren lukkes op for dig,
glem ei ham, som ude staaer og græder!

Dands den hen, den glade Sommerdag!
Tag mig med dig, Elara! midt i Ringen!
Gode Lille! blandt de Smaae mig tag,
eller ogsaa dandses jeg med Jngen!

Lille Pige! lad os følges ad;
dine muntre Lege du mig lære!
Som din Digter skal jeg vandre glad,
og du skal min Sanggudinde være.
B. S. Ingemann.

No. 87.

Lille Elara! af hvor er du stor!
Tør jeg længer dutte dig som lille?
Barnet næsten borte var ifjor;
af! saa nødig jeg det savne vilde.

Lille Elara! o! hvor var du sød!
sødere du er nu tusind' Gange;
men ei meer du sidder paa mit Skjød,
hører mine Eventyr og Sange.

Lille Engel! er du fløiet bort?
Nei! endnu du venlig om mig svæver;
men du dvæler hos de Smaae saa kort,
hos de Store rødmer du, og bæver.

Er jeg ogsaa bleven dig for stor?
 Lørd du nu ei lege med mig mere?
 Lørd du ikke troe mig paa mit Ord,
 at jeg Varn til evig Tid vil være?

Store Clara! hvorfor græder du?
 Jeg er jo ei vred paa dig, du Kjære!
 Søde Clara! du er Varn endnu;
 o! du vil til evig Tid det være.

Dands og leeg kun atter blandt de Smaa!
 blandt de Store har du dog ei hjemme.
 Varnehimlen skal dig aaben staae,
 aldrig vil du Fjælskerordet glemme.

Favre Engel! kom igjen til mig,
 lad det være som i gamle Dage!
 Jeg vil aldrig meer bedrøve dig;
 men lad ei min Glæde dig bortjage!

Mange Eventyr jeg veed endnu,
 mange Lege, Clara! mange Sange.
 Jeg kan græde over Lidt som du;
 men bliv ei for mine Taarer bange!

Smil som før, saa er jeg fro igjen!
 saa skal aldrig Engelen bortvige.
 Varnomiserengel! drag mig med dig hen!
 Før mig til din Ustylds Himmerige!

B. S. Ingemann.

No. 88.

Johan og Karen.

Johan.

Lystigt op! jeg er Johan,
 lever trods for Sorgen,
 stræber som en ærlig Mand,
 synger fro hver Morgen.
 Fog'd og Amtmand er mig god,
 Præst og Degn tillige,
 falde mig et ærligt Blod,
 det vil meget sige.

Karen.

Hans er min, hvad vil jeg meer?
 Jeg hans elskte Karen.
 Hjertet ømt imod ham leer:
 hvo er bedre faren?
 Han er god og flink og brav,
 Hvermand her ham lider;
 jeg og Gud, som ham mig gav,
 takker alletider.

Johan.

Hustru min er Kroner værd,
 Vivat, kjere Karen!
 Var hun fin og stram og lærd,
 var jeg ilde faren.

Sandt, hun bragte til mit Bo
 kun et trofast Hjerter;
 Skam faae den, der til sin No
 meer end det begjærte.

Karen.

Kjer min lille Bo mig er,
 der boer skyldfri Glæde;
 naar Johan kun venlig seer,
 er det Herresæde.
 Børn omdandse ham og mig,
 som os Gud har givet;
 naar de muntre fryde sig,
 let os svinder Livet.

Johan.

Snart ved Arbeid og ved Bøn
 vore Timer rinde;
 Hvilen sød, den Trættes Løn,
 vi ved Flid os vinde.
 Arbeid styrke kan vor Krop,
 Sønnen os hufvæle;
 glade see vi Soel staae op,
 gladere den dale.

Karen.

Vel mig, at jeg Karen er,
 at Johan mig ynder!

Ulyst hist og Ulyst her,
ingen Sorg jeg finder.
Tutet Arbeid skrækker mig,
nei, det er mit Smykke;
jeg som Moder er saa riig,
og det er min Lykke.

Johan.

Er jeg ei en dygtig Karl?
Siig du det min Karen!
Lykkelig som Kongens Jarl,
og langt bedre faren.
Ikke jeg min Herremand
Guds og Elot misunder.
Heida! frisk! jeg er Johan,
og det alle Stunder!

Heilmann.

No. 89.

Lyt, Elskede! lyt!
Hør Kjerlighed kalder
den blomstrende Alder!
Før Bladene visne, før Sneen den falder;
lyt! lyt!

Kom! Elskede! kom!
Kast om dig din Kaabe!

Hør Kjerlighed raabe:
 naar lønnes min Trostab? hvor snart tør jeg haabe?
 Kom! kom!

Luk Vinduet lidt op!
 Sku ned paa den Bange,
 hvis bævende Sange,
 saa bønliggen nynnede' alt hundrede Gange:
 Luk op!

O salige Nu!
 See! Stjernerne svinde!
 O elskte Veninde!
 O bliv! lad din aabnede Himmel ei svinde
 endnu!

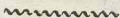
Blik ned! det er mig!
 Jeg elsker! jeg elsker!
 Jeg elsker! jeg elsker!
 Jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker
 kun dig!

Luk Vinduet igjen!
 Forkjole dig ikke!
 Kun nok et Par Blikke!
 Hav Tak da, du Søde! — glem ikke! glem ikke
 din Ven!

Nok eengang! Farvel!
 Blik til mig i Drømme,

som Kjerlighed sømme!
 Sov sødelig sagte! drøm salige Drømme!
 Sov vel!

Baggesen.

No. 90.

Man stundom vel kan sige,
 at Man hader sin Pige,
 samt at hun aldrig meer
 vort Hjerte bliver kjer.
 Man ved Liliens Bøger
 en Etund sig vederqvæger;
 :|: dog hænger Hjertet ved
 sin første Kjerlighed. :|:

Hver Kummer stor og liden
 vel forsvinder med Tiden;
 men i vor Tankes Bog
 jo Mindet lever dog.
 Det os kalder tilbage
 de soundne Elfskøvs Dage,
 :|: og Hjertet hænger ved
 sin første Kjerlighed. :|:

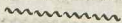

No. 91.

Man søgde hele Verden om,
 for dog en Mand at finde,

der var taalmodig, blid og from,
og værd den hulde Kvinde.
Forgjæves Glid og Møie var:
endnu Man ham ei sunden har.
Et Mandfolk uden Feil begjære,
et sandt Mirakkel vilde være.

En er pedantisk, suur og tvær,
en Anden gnidst og karrig,
en Tred'ie styg som Alvind er,
en Fjerde ond og arrig.
Men, da paa Livets mørke Vej
Guldkommenheden findes ei,
saa skal mit Raad til Kjønnet være:
at tage Mandfolk som de ere!

No. 92.

Man trænger tit til lidt Forandring,
o den er Glædens Kryderi!
og uden den paa Livets Vandring
den bedste Fryd er snart forbi.
Idag jeg helst til Roser lugter,
imorgen plukker jeg Jasmin;
idag Man spiser Rankens Frugter,
imorgen drikkes den som Vin.

„Men om paa Egestandens Vandring
det hændte sig, at Herrens Viv

nu ogsaa sandt, at lidt Forandring
er en uskyldig Tidsfordriv!
Hvad der er tilladt for den Ene,
er tilladt for den Anden med;
men nei! I Herrer ei fortjene
den ømme Qvindes Kjerlighed!"

Skamfærd! alt Sligt jeg mig frabeder,
Jer tjener ei Forandringer;
thi mellem Dø og mellem Eder,
mit søde Barn! der Forskjel er.
Dø er det, som har Loven skrevet,
hiin Spas vi drev i mange Aar;
ved Bane det til Færd er blevet —
„men stundom Gjengjeld og De faaer!"

No. 93.

Met. De fem Skæster.

Med Glæden lille Amor leger,
hvad skeer? de kom i Trætteri;
men da det var kun Børnestreger,
saa blev det Hele snart forbi.

Thi paa en Torn sig Amor river;
han bløder lidt, og Glæden sig
til bitterlig at græde giver,
og raaber: „Amor tilgiv mig!"

Nu Drengene hinanden favne,
og sværge evig Trostabs Eed:
de Elskende ei Glæden favne!
De Glade hylde Kjerlighed!

Bed deres Fødder stod en Ranke,
paa den nedtrilled' Amors Blod;
dens Blade Draaberne opsanke,
og stolt den af sit Purpur stod.

Med Blodet blandes Glædens Taarer.
„Nu være denne Plante min!“ —
udbryder Venus — „jeg den faarer!
dens Frugters Saft skal hedde Vin!“

„Af Glædens Graad fremspire Glæde!
Af Amors Blod udspringe Lyst!
To Guder skal i Forbund træde,
at øse Fryd i Støvers Bryst!“

„Og naar I, glade Dødelige!
velsigne Druens Undermagt,
priis min Beskyttelse tillige!
sign Kjerligheds og Glædens Pagt!“

M. E. Bruun.

No. 94.

Midnattens Maane gif Skyen forbi,
de Stjerner saa zittrende blinkte;

vestlige Smaalyn paa vildsomme Sti
 Alf til sin Elskede vinkte.

:|: Men Lyna svæver i Himlen. :|:

Lyna var elsket af Uller og Alf;
 men Alf var kun elsket af Lyna.
 Skovenes Trolde for Heltene skjalt,
 Lundene gjensøde: „Lyna!“

:|: Men Lyna svæver i Himlen. :|:

Uller i Skoven den Yndige bad,
 saa klager den kurrende Due:
 „Alf har jeg givet mit Hjerte“ hun quod;
 hans Dø blev rædsomt at se.

:|: Men Lyna svæver i Himlen. :|:

Mordstaalet soer af den Rasendes Haand,
 mens Hjertet i Barmen ham bæved’;
 Lyna til smilende opgav sin Aand,
 og Engle til Himlen den hæved’.

:|: Nu Lyna svæver i Himlen. :|:

Midnattens Maane sig skjulte bag Sky,
 de Stjerner saa zittrende blinkte;
 vestlige Smaalyn paa vildsomme Sti
 Alf til sin Elskede vinkte.

:|: Men Lyna svæver i Himlen. :|:

Mørkt rullede Elskerens bristende Syn
 paa blegnende, blødende Lyna;

Mørket opklartes af stærkere Lyu,
Lunden gjenhylede: „Lyna!“

:|: Men Lyna svæver i Himlen. :|:

Morderen kom: „jeg har myrdet din Brud.“

Alf brast i Taarer: — „du Arme!

lev! om du kan, jeg vil følge min Brud:“

han død sank i Lyna lils Arme.

:|: Nu Begge svæve i Himlen. :|:

Mildt smiler Maanen paa Himmels Blaa

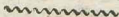
blandt Sjernerne's Glands i det Høie;

mildere smiler tilgivende Blis

i Taarer fra Elskerens Døie.

:|: Nu Begge svæve i Himlen. :|:

Baggesen.

No. 95.

Mel. D Gjentyd! her min Klage!

Min Edvard! vil du blive
din Pige evig huld?

Du veed, hun ei kan give

dig Alles Ønske: Guld;

men vil du kun et Hjerte,

der aander ene dig,

saar tag hvad du begjerte,

og hun er lykkelig!

Uninel væne Pige!
 læs i din Elfers Bryst;
 om alle Glæder svige,
 er ene du hans Trøst.
 Dit iegode Hjerte
 var Alt han ønskede sig;
 du gi'er hvad han begjerte,
 og han er lykkelig!

Saa lad os glade vandre
 vor fælleds Bane ned;
 mens Tøtten skal forandre
 vor Unglings Kjerlighed.
 Og brister da det Hjerte,
 der Himlen var for mig,
 din Grav jeg kun begjerte,
 saa blev jeg lykkelig!

L. E. Bruun.

No. 96.

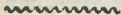
Naar Børn sig om mig slynge
 ved snurrigt Eventyr,
 naar i den hele Klynge
 det Mindste selv ei lyver,
 den Fryd, som om mig tænder,
 og Himlen i mit Bryst
 mig væmmodsfuld erindrer
 min Barndoms første Lyst!

Naar i et Lag af Benner,
om Bollen paa mit Bord,
jeg Sorgen tit bortgjenner
med Klink i hulde Chor:
jeg stedse dog fornemmer,
veemodig veltilfreds,
at Hjertet aldrig glemmer
sin Ungdoms første Kreds!

Naar i et Chor af Piger,
som lytte til min Røst,
et Glimt af Fryd sig sniger
med Længsel i mit Bryst;
jeg stedse dog fornemmer
af Suk i Harpens Klang,
at Hjertet aldrig glemmer
sin Elfskovs første Sang!

Og overalt paa Jorden,
hvor mig en Soel oprandt,
i Syden og i Norden,
hvor jeg et Eden fandt,
jeg overalt fornemmer
i Suk, som vække mig,
at Hjertet aldrig glemmer,
o, min Sophie! dig!

Baggesen.

No. 97.

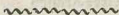
Naar engang jeg skal i Brudeseng,
 Faldera! Faldera! røde Rose!
 Vil jeg ikke vælge Viv i Fleng,
 Faldera! Faldera! røde Rose!
 Nei! den Møe, jeg beiter til i Løn,
 hun maa være dydig, from og skøn,
 elske ene mig
 trofast, inderlig,
 o, saa er jeg lykkelig!

Fryd og Gammen over al den Gaard,
 Faldera! Faldera! røde Rose!
 Naar en Ungerjvend sin Pige faaer,
 Faldera! Faldera! røde Rose!
 Hurra! det de først maa tænke paa,
 er en Flok af Røllinger at faae!
 Vørn og Venneviv!
 Saadant Herreliv
 er min største Lidsfordriv!

Men uagtet Kys og Elskovs Ruus,
 Faldera! Faldera! røde Rose!
 maa Man ikke glemme Glas og Krus,
 Faldera! Faldera! røde Rose!
 Naar jeg har min Pige paa mit Skjød,
 drikker hendes Skaal i klaren Mjød,

Ingen da jeg veed
jeg vil bytte med
Hurra! Vin og Kjerlighed!

N. L. Bruun.

No. 98.

Met. Jeg nødig vil bedrage.

Naar jeg kun har min Pige
og saa et godt Glas Vin,
hvad Lykke har den Rige,
som veier op mod min?

Hvert jordist Held
er i min Sjel!

Med Mogul jeg ei bytter!
Hans Guld mig intet nytter:
jeg er ei Rigdoms Træl!

Dint hviler jeg ved Barmen
af den, som elsker mig;
jeg Glasken har i Armen:
o, jeg er lykkelig!

Ei Rang og Magt,
ei Glands og Pragt
min ringe Bø omsvæbe;
men sorgfri kan jeg leve,
og det er mere sagt!

Jeg Baarens Blomster sanker,
 jeg sørger for min Hjord,
 jeg passer mine Ranker,
 jeg bringer Vijn paa Bord!

En Ake-Krands

i munter Dands

jeg om min Pige synger;
 og Høstens Priis vi synger
 ved Aftenrødens Glands!

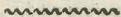
Naar hulde Venner søge
 os under straatagt Ly,
 fremtrylles, mens vi spøge,
 hver sunden Fryd paa ny.

Henrundne Aar

fra Livets Baar

vi kappes at fremvinke,
 og midlertid vi klinker
 paa den, som forestaaer!

M. L. Brunu.

No. 99.

Naar jeg skal engang min Haand bortgive,
 saa dog at mit Hjerte følger med,
 saare vanskeligt det Valg vil blive;
 thi jeg har en Emule Kræsenhed.

Er han lang og smækker som en Stage,
maa han heller mellem Terter staae.
Dog, en lille bitte Knips til Mage
kan jeg endnu mindre tænke paa.

Alt for feed en Krop, for runde Lemmer,
gjør en Mand kun ubehjælpelig;
dog en Beenrad mig langt mere fræmmer;
jeg er bange for at støde mig.

Er han sort, da er det jo et Mærke,
at han stundom bliver noget barst.
Blonde derimod er' ikke stærke,
og min Mand skal stedse være karst.

Gammel Gubbe harker, hoster, hiver;
herlig Svalning for mit varme Blod!
Mindre dog jeg til den Unge griber:
nøgttern Kalvekjød er mig imod.

Den Forstandige vil selv regiere,
og at raade er os dog saa kjert!
Men en Gjæk af Mand først Skik at lære,
falder muntre Hustrue alt for svært.

Alt for sig en Mage ikke duer,
som ei Glædskabs Staal tør drikke med.
Mere dog for Drukkenbold jeg gruer,
hvilke Rys, som Næsen lider ved!

Er han riig, Smarodserne ham æder,
eller han er lumpen Mammons Træl.

Har han Jutet, da vil Livets Glæder
sige mig et sørgeligt Farvel.

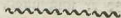
Er har høi af Byrd, velbaarne Frænder
ikkun Nar af Borgertossen gjør.

Er han født iblandt de lave Stænder,
Arianker kalde mig Masør.

Er han Lærd, ved fine Folsianter
let han glemmer, at jeg gik i Seng.
Veed han ingen Ting, vil Byens Sjænter
gjøre af min Mand en Poppedreng.

Er der Een, som mellem disse Atten
i den lykkelige Midte staaer,
o! viis ham til mig; naar han snoer Hatten,
af den Kræsnæ han ei Kurven faaer.

Tode.

No. 100.

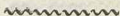
Naar som Mattens stille Roe
til den Trætte smiler,
iler jeg hen til den Boe,
hvor min Pige hviler,
med mit Hjertes Dufte: at
hun maa faae en rolig Nat!

O, du Elskte! sov nu vel!
hvor en Kummer vige!

troe, mit Hjerte er din Deel,
du, min bedste Pige!
Mine Drømme Vidne bær,
at jeg dig har evig kjær.

Naar som Stjerner's fulde Glands
ned fra Himlen straaler,
saa indtager du min Sands,
Sødeste! du taaler
kuns et Kys til allersidst,
saa har du mig Alt beviist.

O! hvor sover jeg nu trygt,
tryggere end Kongen!
Lykken har min Hytte bygt,
Natten den besjungen;
Kongens Rigdom, al hans Skat,
byttes ei med saadan Nat.

No. 101.

Naturen stod i yndig Orden,
og Himlen smilte til den ned;
og hvad, som følte Liv paa Jorden,
det følte ogsaa Kjerlighed.
Kun han, som Herrens Billed' har,
saae, at han stor, men ene var.
Han saa det og — den Evighøie
han vinkte! see, da glider ned

en rolig Søvn paa Mandens Nie,
ham skjules Jordens Herlighed;
men naar han skuer den igjen,
da seer han endnu meer end den.

Den unge Morgenrødes Binger
i Østen bredes herligt ud,
og al Naturens Hymne klinger
med hellig Lov til Alles Gud,
da Manden vaagnede og saae
Mandinden ved sin Side staae.

Han strax sit Væsens Mage kjendte
og favnede med skyldfri Arm,
et takfuldt Suk til Himlen sendte,
og trykked' hende til sin Varm.
Han nu ei flere Ønsker har;
nu Eden først hans Eden var.

Thaarup.

No. 102.

Halvor.

Mavnløs Salighed jeg finder
i min glædedrukne Sjel.

O! jeg seer paa Annas Kinder
Morgenrøden til mit Held.

Fader! den min Sjel begjerte,
Giegode! gav du mig;

ei min Bandel, ei mit Hjerter,
Himlen, Himlen lønne dig!

Anna.

Halvor! dig mit Nie sige:
o! hvor fjer du er min Sjel!
See din himmelglade Pige
bæver, svimler ved sit Held.
Fader! den min Sjel begjerte,
Eiegode! gav du mig;
disse Læber — dette Hjerter —
mine Taarer takke dig.

Peter.

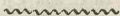
Bølgen er jeg vant at pløie,
og at frydes ved min Stand;
men min Grethes skønne Nie
lærte mig at elske Land.
Fader! hædret skal du være,
mindet, som min Grethes Navn,
fjer, som Dannerflagets Tre
midt paa Havet og i Havn.

Grethe.

Trofast dig skal Grethe følge,
elskte Peter! hvor du gaaer,
over Søe og vilden Bølge;
det en Søemands Liv anstaaer.

Fader! mindet skal du være,
elsket selv i Peters Favn;
thi af dig skal Fædre lære
at fortjene Fader-Navn.

Thaarup.

No. 103.

Nu, Theone! Skiebuen vinker;
snart er Afskedstimen vis.
Kom! jeg i dit Favntag synker,
tag det sidste, tunge Kyss!
Snart forsvandt vor glade Sommer,
jeg begræder den med dig;
men endog i dybest Kummer,
elskte Pige! fatte dig!

Naar du eenlig, træt af Moie,
mindes din frarevne Ven,
og dit taarevædet Dje
over Jorden synker hen;
naar i Som'rens lumre Dage
dunkle Varsler om min Død
dig i hule Tordenslage
og i Zephyrs Viften lød:

Da hos mig du er tilstæde,
som en Mand i Maanens Skimt;

ængstlig vil du staae og græde,
 dog, Theone! Haabets Glimt
 styrke dig, for mig at leve,
 flytte mig til Lands og Bands!
 Pige, som en Engel svæve
 du om mig i Livets Glands!

Lev da vel! — dit Nie sælder
 Taarer — Himmel! af for mig!
 O, Theone! hver, du sælder,
 i min Sjæl nedsænker sig.
 Lev da vel — jeg fra dig irrer. —
 Hør — alt Afskedstimens Slag!
 Mine Tanker sig forvirrer —
 o forglem ei denne Dag!

No. 104.

Nys fyldte skøn Sired det attende Aar,
 var rolig i Vinter og munter i Vaar,
 som Bækken i Engens det blomstrende Skjød,
 saa stille, saa klare de Dage henflød.

From var hun i Hjertet, i Aldfærd saa blid,
 var rød som en Rose, som Lillien hold;
 to Nine hun havde saa klare, saa blaa,
 som Himlen, til hvilken hun sørgesfri saae.

Hun bandt uden Hensigt den skønneste Krands,
 var altid den første i Sang og i Dands;

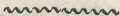
saa mangen stolt Ungkarl forelskt hende saae;
men haabløse lod hun dem Alle bortgaae.

Rask ride de Bønder nu Sommer i Bye,
de Sange de lyde saa høit udi Skye.
Sin Duf ved Gildet hun første Gang saae,
veltalende Dine hinanden forstaae.

Han elsker nu Sired, og elskes igjen;
hun græder, da Duf fra hende drog hen.
Med Glæde hun seer ham at komme til Bye,
og naar han bortdrager, hun græder paanye.

O Halvor! min Skjebne ffjøn Sireds er liig,
saa frygter, saa haaber, saa elsker jeg dig.
O Halvor! med dig drog min Rolighed hen,
din Gjenkomst allene kan bringe mig den.

Thaarup.

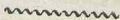

No. 105.

O, ene elskte Pige!
du er jo Alt for mig!
O! kunde jeg kun sige,
hvor høit jeg elsker dig!
Men ei min Pen formaaer
at tolke Følelser,
som i mit Indre staaer
i tausé Linier.

Om dig, min bedste Pige!
 jeg synger glad og fro;
 thi du har ei din Lige,
 og er mig huld og troe.
 Min Kummer du bortsmiler,
 dit Blik er Salighed!
 Naar ved din Varm jeg hviler,
 af ingen Sorg jeg veed.

Og naar du fra mig iler,
 jeg vandrers saa forladt!
 Dog Haabet atter smiler
 igjennem mørke Nat.
 I Drømme jeg Dig skuer
 saa venneshuld og blid;
 for Intet jeg da gruer
 og Lønnet er min Id.

No. 106.

Met. At Slynget hæves til Urens Top.

Dg nu en Skaal for det elskte Kjøen,
 Naturens Glæde og Pryd og Ære,
 ved hvem vor Vandring os bliver skjøn,
 og Livets Byrde heel let at bære!

Nu Brødre! skjænker!

Enhver, som tænker

:|: at ældes freidig i Amors Lænker, :|:

:|: han klinker med! :|:

Hver Piges Skaal, som er huld og troe,
og Hjerter give vil bort for Hjerter,
ei lege vil med sin Elfers Noe,
og ei hovere vil ved hans Emerte!

Enhver, som kjerlig
vil love ærlig,

:|: og finde Holden ei for besværlig! :|:
:|: De Pigers Skaal! :|:

Hver Kones Skaal, der er øm og mild,
og Livets Kalk vil med Manden drikke,
og ikke Kalken bortfætte vil,
hvorel den mangengang smager ikke,
der usfortøden,
ja indtil Døden

:|: vil dele Glæden, men ogsaa Nøden! :|:
:|: De Kones Skaal! :|:

Hver Moders Skaal, der er Navnet værd,
og deri sætter sin Fryd og Ære,
hvis skønne Vandring det Fodspor er,
som Dydens Bei hendes Børn kan lære!
der fro kan smile
til Gravens Hvile,

:|: naar i sit Fjed hun dem seer at ile! :|:
:|: De Modres Skaal! :|:

En Skaal for Disse! det gaae dem vel,
de Jordens Engle, de sande Skjønne!

De nyde Skabningens bedste Held,
og finde Hjerter, som dem paaafjønne!

De Skjønne være
den Skaal til Ære,

:|: der er' det værd, at vi har dem kjære! :|:

:|: De Skjønnes Skaal! :|:

Alhbet.

No. 107.

Mel. At Styngster hæves til Grens Top.

Og Ole engang i Sinde fik
at beile til Fader Mikkel's Datter,
den Skjønneste, som i Byen gik;
men om hun Godhed for hannem fatter.

(Derpaa kommer det an, Ole! Men vær ikke bly af dig; du kan ikke faae mere end Nei.)

Hun haver Penge,
opredte Senge,
til Beilere hun vist ei kan trænge;
:|: nei kan hun ei. :|:

(Men derfor ikke forsagt; jeg er forresten lige saa god Karf, som hun er Pige.)

Han op af grønmalet Kiste drog
sin Søndagskjole, sølvknappet Trøie,
og tvivlsom Tanke paa Flugten jog:
„mig Lykken kan dog maaskee nok føie.“

(Ikke bange, Ole! Skyd Hjertet op i Livet paa dig!)

Min Reberentse
 jeg for Krestense
 da gjør saa smukt, som Hs. Excellence,
 :|: i al Respekt. :|:

(Men lad mig ikke glemme Festensgaven! Knap skal nogen Vige
 have rarere Søtomatter i sin Troie, end dem hun skal faae
 af mig.)

Han kommer nu til Ga'er Mikkel's Port,
 og vender sig vel en, to, tre Gange;
 det stundom bli'er for hans Mine sort,
 men Hunden gjør, nu bli'er han bange.

(Saa Ganden i den Hund, han maatte holde sin Slab! Hvad skal
 du nu sige Ole?)

Med Mod i Brystet,
 skjøndt Haanden rysted',
 han aabner Laagen, og nok saa trøstet
 :|: han ganger ind. :|:

(Du gjælder det Ole! Jeg maa tælle paa mine Snapper; jeg faaer
 Ja, jeg faaer Nei; jeg faaer Ja, jeg faaer Nei; jeg faaer
 Ja: — stop Ole!)

Den Hundebjaffen alt varstet har,
 Krestense figet har gjennem Ruden,
 og nu hun bli'er stakkels Ole vaer,
 som staaer bængstet ved Hundens Tuden.

(Stakkels Dreng! han er ræd af sig. Det er Donni kommi en Kjen
 kngs.)

I Gaarden vender,
 med begge Hænder
 ad Hunden tysser, som Røsten kjender,
 :|: og gaer i Skjul. :|:

(Og det var en Bæster til mig! men Ga'er er strix paa det.)

Hun leder Ole i Stuen ind
og teede sig nu saa mild og venlig.
Og fro blev Ole i Hu og Sind,
Krestenses Godhed blev hannem kjend'lig.

(Pigen kan lide mig, det kan jeg nok mærke.)

Hun be'er ham sidde,
og lidt at bide

hun byder ham; men af Elskovs Qvide

:|: han sukker kun. :|:

(Gid den Dyst varovre! det er ikke saa ligefrem at bide, som jeg
tænkte.)

Om Hjertet laae det som Steen og Gruus,
og Munden var som tilsammensnøret;
hun sætter for ham sin Faders Kruus,
og om ham vimsed' og loe saa smøret.

(Jeg maa gjøre lidt af ham, at han kan faae Munden paa Gang.
Han sidder jo der som en Tøsse.)

Men stakkels Ole,

med samt sin Kjole,

var kommen ret i en hæslig Skole;

:|: Gud hjælpe ham! :|:

(Gid det var mig Ole, istedet for dig! Jeg skulde intet saadan sidde
og primse, jeg skulde snart spørge: "vil du ha'e mig Kres-
tense?")

Om sider Munden han fik paa Gang,
og strøg Krestense smukt under Kinden:
mig Tiden gjøres saa grumme lang,
jeg savner Medhjælp, jeg savner Qvinden;

(Gid jeg torde sige Resten! men hun seer saa ventligt til mig. Jeg
tør nok.)

Som jeg vil sige,
 min rare Pige:
 jeg holder af dig, og vil ei svige.
 :|· Nu veed du det. :|:

(Sid jeg nu kunde see ind i dit Hjerte, hvad du tænker!)

Ja, seer du Ole! jeg har en Fa'er,
 det kommer an paa hvad han vil sige;
 og gi'er han Ja, du mit Hjerte har;
 du bli'er min Ole og jeg din Pige.
 Mit Hjerte hopper ret af Glæde; det er et herligt Stykke Qvindsoft.)
 Jeg veed, du ikke
 vil svire, drikke;
 men følge ærlige Bondeeskikke,
 :|: og gjøre Gavn. :|:
 (Hille den Drengen! der kommer Fa'er!)

Fa'er Mikkel satt' sig ved bredden Bord,
 og nu fik Ole sin Mund klave;
 thi Elstovsaanden i hannem foer,
 den ham besjeled' med Talegave.
 Jaen fare i Knæet, kan han dog ikke tale for sig! men hvad mon
 Fa'er tænker?)

Hør mig Fa'ers lille!
 jeg beile ville
 til Ederis Datter Kristensselille;
 :|: hun hober mig. :|:
 (Sig Ja Fa'er! Na Herre Gud sig Ja!)

Hvad siger Tøsen? Sid ned min Dreng,
 og drif engang, og kom hid Kristense!

Vil du med Ole i Brudsfeng?

Det er for dig han nu gjør Kredense.

(Ond veed Willien Ja'er!)

Saa tael af Munden

og svar af Grundten!

Har du maaskee dig til Andre bunden,

:|: saa siig kun frem. :|:

(Man kan intet blive flog paa disse Tøser nuomstunder.)

Med blussend' Kind og Undseelighed

han stod og pilled' paa sit Forklæde.

Vil Fader intet da blive vreed,

saa ta'er jeg Ole med Hjertens Glæde.

(Det er saadan en grumme rar Dreng!)

Hans Dont jeg kjender,

han har to Hænder,

og flink er Knøsen, hvor han sig vender.

:|: Han har mit Ja. :|:

Ja, Ole! om jeg ei kjendte dig,

du fik ei Tøsen, det kan jeg siige;

jeg taler reent ud, foruden Sviig:

i hele Byen hun har ei Lige.

(Jeg er gammel i Gaarde, og veed hvad de fleste due til.)

Men dine Næver

en Medhjælp kræver,

og den, som selv med sin Gjerning stræber,

:|: Man maa staae bi. :|:

(Saadan tænker jeg, og saadan burde Alle tænke.)

Dg kommer nu da hid begge To,
og giver Haand paa at I vil være
hinanden ærlig, hinanden troe,
og Byrderne med hverandre bære!

(Det er intet Spøg at gifte sig, som Stadsmøderne tænke i Kongens
Kjøbenhavn.)

Bed Slid og Møie

Man Dndt maa døie;

men mellemstunder sig og fornøie,

:|: som skrevet staaer. :|:

(Gorrig og Glæde de vandre tilhøbe; det er en afgjort Sag.)

Stat tidlig op, og gjør Begge Gavn,

og ligger ei paa den lade Side!

saar kan I glad' ta'e hverandre i Favn,

og vente Dage, som ere blide.

(Saa gjorde salig Mo'er og jeg, og derfor har vi noget.)

Alf Mark og Bænge

opredte Senge

og Kvæg og Bæster og Faar og Penge

:|: I samle skal. :|:

(Det maa jeg forstaae!)

Dg glad' i Marken og glad' i Huus,

og glad' ved Bordet og glad' i Sengen.

og glad' ved mangan et sølvlaags Kruus,

skal flinke Piger og ferme Dreng

(I ere unge og raske, og seer ud til at kunne formere Verden.)

omkring Jer spøge,

Jer Fryd forøge;

ja Lykken selv efter Jer skal søge,

:|: det kan J troe. :|:

(Jeg kjender Tingene, og veed hvordan hun vil gaae.)

Til Medgift, Ole! jeg giver dig

min blisfed' Hest og min skimled' Hoppe,

en opredt Seng, og saa endelig

ti Snesse Kroner, det kan vel stoppe.

(Alt lige for det første; jeg kan altid skode lidt til siden, naar jeg seer J vil stræbe.)

To Køer tilviisfe,

som gamle Sidse

skal søge ud, og saa Saar og Grise

:|: jeg giver dig. :|:

(Mindre havde jeg til at begynde med.)

Dg froe blev Ole i Sind og Hu,

han op af Kommen drog Fæstensgaven:

Sølvmaller tolv til en Trøje du,

min rare Pige! af mig skal have.

(De vil denne Kase see godt ud i min Brudetroie!)

Vær dem med Glæde,

naar du skal træde

og favr og fiin tage Brudesæde

:|: i Qvindelag. :|:

(Det veed jeg, at Fogdens Qvinde har dem ikke rarere.)

Du skænker mig nu saa meget rart;

men hvad har jeg dig igjen at give:

en udshet Halsklud har jeg bevart,

den skal min Ole som Brudgom blive.

(Ja, naar jeg bare tænker paa den Dag!)

Forresten, Kjere!
 jeg selv vil være
 din Fæstengave i Tugt og Ære;
 :: her er min Haand! ::

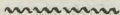
(Det drømte jeg intet om imorges, da jeg malkede den blisfede Koe.)

Nu Bryllupsdagen bestemt blev,
 der slagtes Faar og der slagtes Grise;
 det stærke Øl alt for Tappen drev,
 og travlt saa havde den gamle Sidse.

(Det var Sund at sige, at Fa'er sparer noget; men jeg er og hans eneste Datter.)

De kom tilsammen
 med megen Gammen,
 og glemte ei at formere Stammen,
 :: som det sig bør. ::

(Saadan fører Glid, Dueltighed, Ærlighed og Skikkelighed Os til Lykken.)

No. 108.

D! Hvo der har en Venneviv,
 den Mand er lykkelig,
 han eier alt i dette Liv
 det sande Himmerig!
 Han blæser kun af Ondskab's Mid,
 og Fru' Fortunas Had,
 og om han ikke har en Hvid,
 er han dog ligeglad.

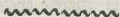
Vor Jord kan løbe eller staae,
 kan dreie sig omkring,
 og Alting op og ned kan gaae,
 han ændser ingen Ting.
 „Hui!“ siger han til Regn og Blæst,
 „gør I kun, hvad I kan,
 „du gør kun Wind, min gode Blæst!
 „og Regnen gi’er kun Vand.“

Al Modgang agter han som Slud,
 er fri og fræk og fro,
 og synger glad udi sin Gud
 in dulci jubilo.

Dg ingen Skjebne er saa barsk,
 at den ham skræmme kan,
 og han er altid frisk og karst,
 og rast som Fisk i Vand.

Dg han er ædel, god og viis,
 trods nogen Stoiker,
 og drømmer sig i Paradiis
 alt med sin Hjertenskjer.
 Kort ingen Tunge sige kan,
 hvor lykkelig den er,
 der sige eller synge kan:
 at ham hans Vio har kjær!

Maabek.

No. 109.

D! hvor sødt er ei en yndig Piges Kys,
som hun stræng og halv uvillig giver;
siger „Nei!
jeg vil ei!“

:|: kysser, og som før vor Ben dog bliver. :|:

J, som hele Jordens Belyst haver smagt,
troe mig, al jer Lykke har sin Lige,
om J ei
har som jeg

:|: smagt et Kys af en elskværdig Pige! :|:

Er min Pige vittig, from og dydig til,
o! hvad kan da ligned ved min Lykke?
Byd mig Pragt,
Guld og Magt,

:|: kysser hun mig, bytter jeg dog ikke! :|:

Nektar, Gunders stolte Drik foragter jeg,
naar min Piges Læber mine møder;
rafer Harm
i min Barm,

:|: kun et Kys, og det min Harm forsøder. :|:

D! saa kom da Doris! kom, giv mig et Kys!
o! saa elsker jeg ei nogen Anden.
Elst du mig,
som jeg dig,

:|: saa er al min Smerte overstanden! :|:

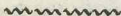

D! jeg kommer endnu ihu
 hver Bagatel fra hine Dage.
 Ingen jeg fandt saa smuk som du;
 du ene mig kunde behage.
 Hvor du smilte til mig,
 hvor jeg hvidsked' til dig;
 end Tanken mig fornøier.
 Jeg var glad, jeg var riig,
 :|: ja det var' tusind' Løier. :|:

Huffer du, da vi kom fra Bal,
 og hele Stadsen var til Ende!
 Listig et Kys jeg fra dig stjal,
 og strax du begyndte at skjænde.
 Dog hvor blev af det Kys,
 som du mig nægted' nys?
 End Tanken mig fornøier.
 Jeg fik fleer, men tys, tys!
 :|: Ja det var' tusind' Løier. :|:

Da vi ved Bryllupsbordet sad,
 var du undseelig og blufærdig;
 jeg derimod var sjeleglad,
 og fandt dig inderlig elskværdig.
 Høit sig hæved' min Varm,
 og din Kind var saa varm,
 end Tanken mig fornøier!

Jeg dig tog udi min Arm,
:|: ja det var tusind' Løier! :|:

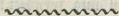

No. 111.

Ds Elffoos hulde Skaberinde
til Glæde kaldte Piger frem;
de os med ømme Lænker binde,
hver vælge efter Smag blandt dem!
Sig sort og brunn og blond af Lokker,
ja ung og smækker om mig flokker,
gid kun blandt dem jeg vælge torde!
jeg sikkert valgte, som jeg burde.
Ei Hudens Farve rager mig,
naar Glutten kun er søielig.

Om Søndag tog jeg en Blondine,
mit Mandagsvalg den Sorte blev;
den Brune med den skjelmste Mine
om Tirsdag Liden mig fordrev;
jeg Onsdag Legen fort vil sætte,
snart med Blondine, snart Brunette.
Jeg Torsdag fro med Fredag nyder,
dem alle Tree jeg Kyssse byder!
Naar Løverdag da stunder til,
paa ny jeg Rækken mønstre vil.

Frankenau.

Paa Jorden Floras Omhed hviler,
O! see den favre Blomsterhær!
see, hvor Forgjetmigei fremsmiler

:|: for Hjertet kjer! :|:

Den minder blidt om sjerne Bei,
hvor Elskov, Vensteb eensomt vanke;
de sigte til den vakte Tanke:

:|: „forgjet mig ei!“ :|:

Langt fra sit Hjertes Huldgudinde,
som Sorgens Kov, en Elsker gaader.
Paa Hjertets Blomst hans Taarer rinde;

:|: han stille staaer. :|:

Nedboies end hans Vland? O nei!

Han smile seer den omme Pige,
han horer hende venligt sigte:

:|: „forgjet mig ei!“ :|:

Naar stundom til forbudne Glæder
ustadig Mage løber hen,
o! stod da Blomsten hvor han træder!

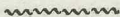
:|: O saae han den! :|:

Snart skulde fra den glatte Bei
ham Dyd og Eed at flye befale;
han horte Hymens sagte Tale:

:|: „forgjet mig ei!“

O Blomst! du Mandens Hjerte minder
 om Pagten, han beshvoret har;
 hvad Under, at dig Venstreb finder,
 :|: saa dyrebar! :|:
 Thi see! paa hele Livets Bei,
 hvor Glemsel Pligt og Alt forjager,
 det gavner, at Man tit gjentager:
 „forgjet mig ei!“

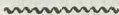
P. H. Haste.

No. 113.

Paa mit Hjertes Skorsteen brænder
 en harpixed Elskovs Brand,
 som er tændt i begge Ender;
 Elskovs Gud den tændte an.
 Hver, som Røgen seer opstige,
 (Røgen er min Aria)
 tænke maa, om ikke sige:
 der er heedt, hvor den kom fra.

Wessel.

No. 114.

Pigesind
 er som Bind,
 som en Fugl paa Taget.
 Den, som troer
 Pigers Ord,
 bliver vist bedraget.

Deres Smil
er en Viil,
saarer vores Hjerte.
Nød dit Bryst
Glimt af Lyst,
vent da varig Smerte.

Mangen Viis
saae sin Priis
Skibbrud her at lide.
Heltene
rusende
glemte her at stride.

See jeg selv,
raaber: Sjælv!
Frygt de Falskes Raaben!
og Man dog
mig bedrog
Trods min vise Raaben!

Med et Blik
Chloris fik
mig i sine Lænker,
og jeg før
deri dør,
end paa Frihed tænker.

No. 115.

Rolig Nat, rolig Nat!

Bedste see! hvor bleg og mat
mellem Nattens Stjernevrimmel
Maanen hist fra Østens Himmel
gjennemstraaler vore Fjed.

:|: Rolig Nat, sov sødt i Fred! :|:

Rolig Nat, rolig Nat!

End den Dag forsvandt saa brat;
mellem Spøg og Elskovs Tale
saae vi den saa flygtig dale
mellem Tidens Bølger ned.

:|: Rolig Nat, sov sødt i Fred! :|:

Rolig Nat, rolig Nat!

Bedste, jeg er ei forladt!

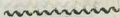
Mig dit Billed' skal omsvæve,
og paa Maanens Straaler bæve
for ethvert dit Yndlingsfjed.

:|: Rolig Nat, sov sødt i Fred! :|:

Rolig Nat, rolig Nat!

Kommer snart den søde Nat,
da du hvile skal, du Blide!
ved din hulde Ynglings Side?
Pige! du flaaer Die ned.

:|: Rolig Nat, sov sødt i Fred! :|:

No. 116.

Saa varmt et Blod mig Himlen gav,
og Viger er min Lyst;
men Kys især jeg holder af,
og har dog aldrig Kyst.

Om Een end grumme Kjer mig faaer,
dog altid Pokker i det staaer,
:|: Trods al min Møie, al min Glid
fik jeg ei Kys min Levetid. :|:

Vel Naboes Rose har mig Kjer;
hun ud en Morgen gif;
jeg fulgte hende, ganske nær
min Arm om Livet fik.

En Naal, der sad i hendes Baand,
den stak saa dybt mig i min Hånd;
:|: det blødte stærkt, og hjem jeg sprang,
og fik ei Kysset denne Gang. :|:

Kys gif jeg saa til Tidsfordriv,
og glad jeg Rose faae;
jeg slog min Arm om hendes Liv:
„ak! lad et Kys mig faae!“

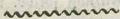
Hun spidsed' alt sin Rosenmund,
da kom den gamle Lænehund,
:|: den beed mig bandsat i min Fod,
og Kysfelysten mig forlod. :|:

For hendes Dør en Dag jeg sad,
 mit Hjerter slog af Lyst;
 hun rakte Haanden mig saa glad,
 hun sank op til mit Bryst.
 Da sprang Papa bag Døren frem;
 han lured', thi den stod paa Klem —
 :|: og atter Enden blev derpaa,
 at uden Kys jeg maatte gaae. :|:

Igaar jeg kom til Huset nær,
 hun kaldte tyft ad mig;
 „naar du iaften kommer her,
 jeg inde venter dig!“
 Jeg kom saa elskovsfuld, og snild
 jeg satte glad min Stige til; —
 :|: men under mig den brak itu,
 og intet Kys jeg fik endnu. :|:

Å! altid saa det med mig gaaer!
 saa gik det før og nys!
 og ingen rigtig Fryd jeg naaer,
 saaer jeg ei snart et Kys.
 Mig Skjebnen er saa mørk og sort,
 hvad har jeg arme Stumper gjort?
 :|: Du, som mig hører, hæv mit Viod!
 Giv mig et Kys! O vær saa god! :|:

U. p. Liunge.

No. 117.

Mel. Naar i et Tængsels mørke Glemme.

Salighed, himmelft Sødhed lagde
 Forsynet i et kjerligt Kys;
 Spørg kun din Moder ad, som bragde
 dig frem til Fryd og Liv og Lys!
 Hun henrykt favnede sin Spæde,
 glemte hver Qual, hun nylig leed!
 En Forsmag paa Himmelen's Glæde
 aander Kysset af Kjerlighed!

Zephir den unge Rose kysser;
 næbbende Duer kyskes sødt;
 Baarregnen ned paa Jorden drysser,
 kysser sin Brud, som staaer gjenfødt.
 En Unglings Læbe Pigens møder;
 Himlen i Hjertet daler ned!
 Det Kys hver en Kummer forsøder,
 som os skjentes af Kjerlighed!

Gjerne et kjælent Kys jeg trykker
 tæt paa min Piges Rosenmund;
 men hun har stundom slemme Nykker,
 og mig tilbyder Rinden kun.
 Dog, hvad skal vel en Elsker sige?
 Sorgen med Wiin jeg slukker ned;
 af Mangel paa Kys af min Pige,
 jeg, som nu, kysser Glassets Bred!

No. 118.

Siig, Pige! kjender du den hede Længsel,
som stræber høit fra Hverdagslivets Fængsel,
som, englereen, med hellig Altraa higer
:|: mod Lysets Riger? :|:

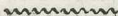
Siig, Pige! har du følt den søde Smerte,
som presser dybe Suk af qualte Hjerte;
men som ei for den Fryd, vor Jord kan skabe,
:|: det vilde tabe? :|:

Siig, Pige! om den stærke Ild du kjender,
som skaber Salighed idet den brænder,
som luttrer Hjertet, maa end Diet græde,
:|: til Himles Sæde? :|:

O, Pige! føler dybt du i dit Hjerte
hiin hede Længsels Lyst, hiin Ild, hiin Smerte,
hiin Higen, som med Vælde dersfra stræber,
:|: hvor Støvet klæber? :|:

Da — ikkun da, er mægtig Livets Gaade,
den store, herlige, din Sjel at raade,
Gjenvunden har du da det tabte Eden
:|: i Kjærligheden! :|:

N. P. Liunge.

No. 119.

Skaa! for hver Glut, hvis hulde Smil
os Livets Byrder lette!

For Lise først jeg klike vil,
for Trine, Hanne, Jette!
Os Herren gav en skønne Flok,
hvis Navn er endt med ine;
vi mange har, men langt fra nok:
Skaal Mine, Caroline!

Skaal Trines Smil! Skaal Lises Barm!
Skaal Christians Læber!
Marias Fod! Augustas Arm!
Skaal Grethe! — mens jeg stræber
omsonst at finde Wiin til Hver,
hvis Skaal jeg vilde drikke.
I Kjeld'ren ei en Flaske er,
og Penge har jeg ikke!

Med Flasken i min høire Arm
Cupido selv mig lærte,
med venstre Pigens skønne Barm
at trykke til mit Hjerte.
Midt i min Elskovs søde Ruus
et lille Glas jeg tømmer;
mens Wiin i Panden holder Huus,
om Kjerlighed jeg drømmer.

Men selv i denne Medicin
jeg efter Forskjel higer,
jeg holder kun af gammel Wiin
og kun af unge Piger.

Ei vil jeg badle Herrens Værk;
men alle mine Dage
jeg ønsked' helst, al Viin var stærk
og alle Piger svage!

N. L. Bruun.

No. 120.

Skaberens skued' den mystiske Klode,
ufødte Menneskers Skjebner han saae,
og for paa disses Umildhed at bøde,
mild bød han Druer opvove derpaa.

:|: Men end han et Mørke blandt Tingene fandt:
„Bliv Piger!“ saabød han, og Mørket forsvandt. :|:

Hines Belgjerning vi glade velsigne;
derfor en Sang vi dem offrede nys.
Men hvad er Druernes Nektar at ligne,
Brødre! mod disses fortryllende Rys?

:|: Hvad Lampernes Skin er mod Solens Ild,
er Perler i Glasset mod Pigernes Smil. :|:

Hver af os derfor, til Søstrenes Vre,
fylde det vinkende Glas til sin Rand!
Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
den, som er ugiot, kan vel blive Mand.

:|: Den Sandhed bestandig uroffelig staaer:
Enhver har sin Donna, har havt eller faaer. :|:

Du, som, i Hymens lyksalige Kjæder,
ved en Venindes fortrolige Varm,
nyder en Forsmag paa Himmels Glæder,
glemmer hver Sorg i den Yndiges Arm,
:|: skjøn glad paa din Lykke! tag Glasset og priis
den Engel, som skabte dig dit Paradis! :|:

Du som, med Haabet ved Eiden, fremiler
glad mod din Elskovs dig vinkende Maal,
trodses hver Hindring, imedens hun smiler,
blander med Kys hver Besværligheds Skaal,
:|: lyksalige Broder! den Sang være din:
„hver Broder en Donna sig vælg som min!“ :|:

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
nægtes hvert Glimt af sødtsmilende Haab,
spottet af Skjebnen, ulykkelig, græder,
spottet af Elko, gjentager dit Raab,
:|: vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
din Broders og Alles forenede Fryd! :|:

Høit lyde Glassenes skingrende Toner!
Høit lyde Brødres forenede Røst!
Yndige Piger og kjerlige Koner
leve os alle til Held og til Trøst!
:|: Til Tre for Elskov, alt Levendes Maal,
3 Koner! 3 Piger! 3 Skjønne! 3er Skaal! :|:
Baggesen.

No. 121.

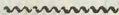
Skal Besøg hos Piger lykkes,
 rast og kjæl Man være maa;
 men for Alt skal Hatten saa
 desperat paa Diet trykkes.
 Gjerne Piger vel optage,
 at Man for dem Fare staaer.
 Frem! Courage! ei forsage!
 Frisk! fald an! fort! fremad gaae!
 Til sit Ønske faaer Man Ja
 og sit Maal opnaaer Man da!

No. 122.

Skjebnen bød mig først Johan,
 nu mig giver Mads til Mand.
 Naar dig Nogen Karper byder,
 og du faaer kun tørre Tyder,
 bliver du lidt slau derved;
 men har du en sulten Mave,
 og ei anden Mad kan have,
 gaaer den tørre Tyde ned.
 Skjebnen bød mig først Johan,
 nu mig giver Mads til Mand.

Wessell.

(Svar herpaa findes under Nummer 127.)

Skjælske Pige! see paa mig,
uden Skulen, uden Ewig,
aabent Hjerte, aabent Die!
Jeg vil spørge, svar mig noie!
uden Skulen, uden Ewig,
skjælske Pige! see paa mig!

Du er ganske takkelig;
ja det maa Man lade dig.
Disse Dine, disse Kinder
kunde pryde Keiserinder!
Ja det maa Man lade dig,
du er meer end takkelig.

He? du føler dig? men holdt!
Pige, bliv kun ei for stolt!
Troer du, Man i dig skal finde
alle Smukkes Keiserinde?
Du en Keiserinde? Holdt,
Pige, bliv kun ei for stolt!

Hundred' Smukke, troe du mig,
Tusind' vilde melde sig,
fremfor selvgjort Keiserinde
Skjønheds første Priis at vinde.

Tusind', Tusind', troe du mig,
vist vandt Seier over dig.

Dog, min Herskerinde kom,
see i mig dit Keiserdom!
Her regjerer du, min Pige!
dette Hjerte er dit Rige.
Lille Herskerinde kom!
og omfavn dit Keiserdom!

Tusind' Smukke komme frem,
Elfskovsgud selv væbner dem,
for at jage dig, min Pige!
fra din Trone, fra dit Rige;
hundred' Tusind' komme frem,
du vandt Seier over dem.

Snilde Pige! see paa mig.
Siig, hvi skal jeg hylde dig?
Svar, hvi svor jeg dig at tjene,
ingen Anden, dig allene?
Kaske Pige see paa mig,
siig, hvi maa jeg lyde dig?

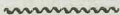
Du maa sige hvad du vil,
det gif ei naturligt til.
Jeg har stridt imod saa mange,
aldrig før lod jeg mig fange;
og nu hører jeg dig til.
Skjelm! du har brugt Trolddomspil.

Jeg vil vide, hvad det var,
 og hvad Talisman du har.
 Ja, min lille Keiserinde!
 hvad jeg søger skal jeg finde.
 Jeg vil vide hvad det var,
 og hvad Talisman du har!

Rom kun hid og see paa mig!
 Ha! det Smil det røbte dig.
 Disse Læber, runde, røde,
 som en Jomfrue-Honning søde.
 Du har holdt den skjult for mig.
 Ha! det Smil det røbte dig.

Purpurmund! det er da dig,
 som har saa fortryllet mig.
 For de Kunster skal du bøde,
 og hver Lidelse forsøde.
 Tusind' Kys det koster dig,
 at du har fortryllet mig.

Lode.

No. 124.

Skift fra dig ved Bølger, Bjerger, Dale,
 tumlet hid til Donaus fjerne Strand,
 lader jeg i Sangen Hjertet tale,
 sige dig, hvad ei min Læbe kan.

O, saa gjerne var jeg selv tilstæde,
 at lykønske Eders Rosenbaand!
 Jeg saa villig deelte Eders Glæde,
 rakte Eder trofast Broderhaand.

Midt i Keiserstadens vilde Brimmel
 til mit kjære Hjem jeg tænker mig;
 under Nordens fjerne, kolde Himmel
 Phantasien gjerne tumler sig.

Klart jeg skuer Glæden i dit Nie,
 Rosen paa din luefarved' Kind,
 naar du knæler for den Evighedsie,
 og til Danneqvinde vies ind.

Vige! naar dig Brudefrandsen pryder,
 naar dit Hjerte høit af Glæde slaer,
 naar om Brudebordet Dnsket lyder:

„Parret nyde evig blide Aar!“

Hvidsker da til dig en lønlig Stemme,
 og velsigner dine Fremtidsfjed,
 kjerlig i dit Hjerte den du gjemme;
 viid: den kom fra D o n a u s fjerne Bred.

Hidtil var dit Liv en Morgenslummer,
 hidtil var din Banes Himmel blaa;
 ei ved egen, kun ved Andres Kummer,
 stundom jeg din Taare flyde saae.

Tak et kjerligt Forsyns vise Nie!

Kys et evigt Bæsens Faderhaand!

Som igjennem Veemod, Sorg og Møie
førte dig i Glædens Ledebaand.

Snart skal Hymens friske Myrthekrone
venlig slynge sig omkring dit Haar;
inden dette Blad du seer, som Rone
fro i Benners muntre Kreds du staaer.
For din svundne Alder Dækket falder,
og en anden Scene aabner sig:
ja, en skøn, en vigtig Stand dig falder,
dog lad ei dens Byrder strække dig!

Snarlig rynkes Ungdoms glatte Kinder,
kort er Livets Vaar, Naturens liig;
uden Dphør Timeglasset rinder,
og den svage Alder nærmer sig.
Her vi møde kolde, korte Dage,
her vor Bane vorder mørk og trang,
her velsigne vi en trofast Mage,
som kan dele huld vor tunge Gang.

O, hvad var den hele Livets Kiæde,
naar af den ei Kummer var et Led?
Snart af evig, uforstyrret Glæde
blev det underlige Hjerte fjed.
Derfor Fryd og Veemod stedse svæve
Haand i Haand om Dødeliges Fjed;
dobbelt klar din Soel sig snart skal hæve,
om engang den gaaer bag Skyen ned.

Swaghedsbørn vi Alle, Alle ere,
under Lidenſkabers Nag vi ſtaaе;
Sagtmods Engel Eders Hjerter lære:
ſkaanſom mod Hverandres Feil at ſtaaе!
Da ſkal Livets Vinter Eder ſmile
yndig ſom en Morgenſtund i Vaar,
og en blid Erindrings Dæmring hvile
over Eders ſvundne Ungdoms Aar.

Harpen tier. — D! men Hjertet banker,
evig det for Eder banke ſkal;
der, hvor mangel Haand kun Torne ſanker,
blomſtre Eder Roſer uden Tal!
Stedſe Hymens Fakkell Eder lyſe,
liig en klar og ſkyfri Sommerdag:
aldrig, aldrig Eders Hjerte gyſe
under Skjebnens vilde Tordenſlag!

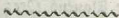
Frankenau.

No. 125.

Skjøn, at! men falſk er Qvinden ſkabt,
det føler jeg med bitter Smerte.
Det Haab, ſom mig trylled', er tabt:
at ſkyldе Kjerlighed et Hjerte!
D, hvis vor Jord er ſmykket med
en trofaſt Møe i Uſkylds Alder,
kom da, og forſkjen dette Sted,
jeg venter dig, jeg paa dig kalder!

Hver af dem skøn og yndig var,
 og dog de Stolttheds Bud kun lyder.
 Det skønneste, Qvinderne har,
 er Ynde, Blidhed, stille Dyder.
 O, hvis vor Jord er smykket med
 en trofast Møe i Uskylds Alder,
 kom da og forskjøn dette Sted!
 Jeg venter dig, jeg paa dig falder.

No. 126.

Skøn Jomfru! luk dit Vindue op,
 her er din Hjertenskjer!

Bleg Maanen stander paa Himlens Blaa,
 mildt Nattergalens Triller slaae;
 skøn Jomfru! luk dit Vindue op,
 din Hjertenskjer er her!

Skøn Jomfru! ræk mig din Lilliehaand,
 jeg er saa syg og mat!

Ik! fra den Tid, jeg skuede dig,
 bortsvinder al Ro og Søvn fra mig.

Skøn Jomfru! ræk mig din Lilliehaand,
 o lad mig faae den fat!

Skøn Jomfru! ræk mig din Purpurmund,
 jeg var saa svimmel nys;

jeg blusser, og høit mit Hjerte slaaer,
 du, som har saaret, o læg mit Saar!

Skjøn Jomfru! ræk mig din Purpurmund!
giv mig et Rosenkys!

Dehlenschläger.

No. 127.

Gledske Knøs! hold op engang
med din smigerfulde Sang!
Lad den kildre Glanens Dre;
stadigt Bryst den ei kan røre.
Flygtig Elfers Suk og Sang
har man hørt saa mangen Gang.

Naar I kun en Duffe seer,
som er svigfuld Smiger værd,
i den Taabe strax I finde
alle Skjønnes Keiserinde.
Stakkels Gaas! hun er det værd,
at I af den Sjante leer.

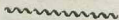
Baersom Vige aldrig troer
kjelen Hyklers søde Ord.
Disse falske Trostabseder,
disse Tredags Evigheder,
denne Sladder, denne Kunst
er hos vaersom Møe omsonst.

Troe kun, Skjelm! jeg kjender dig.
Tør du, tør du see paa mig?

Sang du ei den samme Vise
for Florette og Elise?
Sommerfugl, jeg kjender dig;
du skal ei bedrage mig.

Dit tilbudne Keiserdom
skjotter jeg kun lidet om.
O! hvor mangen anden Pige
har alt eiet dette Rige!
For et Kys dit Keiserdom
gaaer saa hastigt som det kom.

Lode.

No. 128.

Smukke Pige, med det sorte Haar,
see lidt paa mig!
føel, hvor stormende mit Hjerte slaaer;
jeg elsker dig!
„Nei, Hr. Jæger, nei! Lad mig gaae min Vej;
hvis Mama det saaer, vil jeg Utal saaer!“ —
Paperla, paperla, paperla, paperla, pap!
Det troer jeg knap!

Smukke Pige, med den trinde Barm,
sødeste Glut!
kom og hvil dig i min kjæle Arm
blet eet Minut!

„Li med saadan Snak! nei jeg siger Tak:
 Ungkarls Favnetag er ei mit Behag.“ —
 Paperla ic.

Smukke Pige, med det smækre Liv,
 giv mig et Kys!

Kys er blot uskyldig Tidsfordriv —
 Naa! skrig ei! Lys!

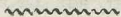
„Nei, jeg bedre veed om den Ting Bæsted,
 og at blive kyst, aldrig var min Lyst.“ —
 Paperla ic.

Pige med den skjære Liljehud,
 skjemt ikke nu!

Ræk mig Haand og bliv min hulde Brud!
 Hvad svarer du?

„Naar De lover mig, fast ubrødelig,
 at til sidste Stund mig de elsker kun.“ —
 Paperla, paperla, paperla, paperla, pap!
 Det skeer vel knap!

N. T. Bruun.

No. 129.

Solen mig ei bragte Glæde,
 Maanen stedse saae mig græde,
 for mit Syn var alting sort.
 Ved dit første Smil, Zeline!
 Flygted' Mørke, Skræk og Pine
 fra min Sjæl for evig bort.

Før jeg saae Naturen øde;
Morgenrødens Straaler døde
i mit Dies mørke Skye.

Nu jeg seer, og Godhed priser,
Almagts smilende Beviser,
seer dem glad hver Morgen nye.

Før jeg hørte kun paa Jorden
Støvet's Skrig og Himlens Lørden;
Bækken rislede mig Skræk.

Nu, mens Skrig og Lørden tier,
lyde Glædens Melodier
født i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopfyldte Hjerte
følte lutter Nag og Smerte,
da det ikke slog for dig.

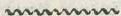
Nu, det ganske dig tilhører,
ingen Plage meer det rører;
Alting nu henrykker mig.

Før med bange Blik mit Die
gjennem Taarer saae den Høie,
saae ham lyne, saae ham vred.
Støvet glad jeg nu forlader,
naar jeg svæver nær min Fader,
drukken af hans Salighed.

Og ved Foden af hans Trone
priser ham i Glædens Tone;
ved min Side knæler du.

Bred og stræng jeg seer ham ikke,
 af! thi gjennem dine Blikke
 seer jeg denne Fader nu.

Baggesen.

No. 150.

Met. Elaberen skued' den nyskabte Klode.

Solen til nyskabte Eva nedsmilte,
 og ved hvert Blik mødte Vnde og Lyst;
 Aldam kun uglad blandt Glæder omilte,
 ubekjendt Længsel omspændte hans Bryst.
 :|: Algodhed hans bankende Hjerte fornam,
 en kjerlig Mandinde da skjenkedes ham. :|:

Skovenes Chor saae han hende at fryde,
 nu han henryktes ved dets Harmonie;
 fro saae hun Bækfene speillære flyde,
 henrykt saae han hende speiles deri.
 :|: For Aldam hver Fryd først ved hende fik Værd,
 nu Eden for Aldam et Eden først er. :|:

Dog hendes Værd ei han kjendte tilfulde,
 førend hun deelte hans tungere Kaar;
 da saae han først, hvad han fik i den Hulde,
 saae, hvad en kjerlig Mandinde formaaer.
 :|: Thi haabløs, ulykkelig ene den er,
 som elstes af Ingen, og Ingen har Hjer. :|:

Venner! tit sølte vi Glæden tiltage,
nydt ved den Elftes deeltagende Bryst.
Tit vi i tunge, i truende Dage
ved hendes Omhed fandt Lindring og Trøst.
:|: Held dem, som os elste! Held worde Enhver,
som skønner sin Lykke, og gjør sig den værd! :|:
M a h b e l.

No. 151.

Søde Roser, hvi saa smukke?
Mig og Eder hun forsmæder;
mig, som Livet maa bortfulke,
mig er det I blomstre for.

Hun skal Eder ikke bære —
visner Roser, visner hen!
Fordum vare I mig kjere,
visner kun, som Eders Ven!

Sorgfuld mindes jeg de Dage,
Engel! da jeg ved dig hang,
hasted' aarle til min Have,
saa om ingen Blomst udsprang,

bragte dig min lille Gave,
hver en Blomst, hver Frugt derfra.
Blid jeg saa dig dem modtage,
o! hvor steg mit Hjerte da!

Lid, saa riig paa rene Glæder!
 gyldne Lid! hvi svandt du hen?
 Roser! nu forsmaaer hun Eder,
 visner bort som Eders Ven!

No. 132.

Ukjendt og gjemt for Skjebnens Nykker,
 jeg hviler i min Elstes Arm;
 jeg kjender ingen Ubens Harm,
 og ingen Mægtig mig fortrykker;
 :|: jeg lindrer, naar jeg kan, Ulykker,
 og aabner for Enhver min Barm. :|:

Mig Vrens Skyggeværk ei plage,
 hvad nytter mig det tomme Navn?
 Med hædret Navn, til Statens Gavn
 jeg skabe vil de glade Dage
 :|: for Venner, som jeg kan behage,
 og komme vil i Brodersavn. :|:

Alt, hvad den Vises Duster eie,
 af Himlen mig forundet er;
 jeg i mig selv et Vidne bær,
 som alle Skatte overveier;
 :|: min Seng er Fredens blide Leie,
 og Kjerlighed mit Selskab er. :|:

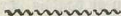
Saa sødt og godt min Tid forsvinder,
 jeg jager Sorgen paa min Dør.
 Hos mig Maa ei bagtale vær;
 thi Dyd mod Feil jeg altid finder,
 :|: og roligt mig det Pulsflag minder,
 som Lasten blot forkrækket gjør. :|:

No. 133.

Ung Damon han ønskede mit Hjerte at faae,
 han var mig den kjæreste, som jeg paa Jorden saae,
 jeg hørte ham sukke, jeg sneeg mig dertil,
 :|: og vilde sige Nei, men tog Feil og svarte Ja. :|:
 En Valentins Dag, da vi sad' i vor Egn,
 gav han mig et Lam til et Kjærligheds-Tegn,
 tag det! sagde han, du langt bedre burde ha'e;
 :|: jeg vilde sige Nei, men tog Feil og svarte Ja. :|:
 En Dag, da vi ene tilsammen hemsad,
 han trykte min Haand og om Hjertet mig bad.
 Han meget anholdt om at kysse mig da,
 :|: jeg vilde sige Nei, men tog Feil og svarte Ja. :|:
 Ved det at hans Hjerte oprømmede sig,
 han sagde: „min Bedste! gjør mig dog lykkelig!
 til Kirke vi vil gaae og Betsignelse faae.“
 :|: Jeg vilste mig modvillig, men glad dog monne gaae. :|:
 Og aldrig en Dag saa fornøiet mig var,
 som da jeg blev Kone for dette feile Evar.

Derfor, smukke Piger! Naad tager herfra,
 :|: I skal Alle døe ugiorte, hvis I ei svare Ja. :|:

No. 154.

Uge Pige! i din Vaar
 bind dig Myrthebranden!
 Dands, imens det til dig staaer!
 Snart er du af Dandsen.

Ei sig Morgenens endnu
 iler at bortsnige;
 for en yngre Rose du
 Plads end ei maa vige.

Speilet brug saalænge end
 det din Roes istemmer!
 Engang denne sanddru Ven
 du tilvisse glemmer.

Medens du omkring dig seer
 Unglinger i Flamme,
 Pige! syng ved dit Klaveer,
 skjemt du ved din Ramme!

Snart igjen en Herre staaer,
 hvor nu Slaven smiler;
 Barnet græder, Buggen gaaer,
 og Klaveret hviler.

Smigrerier, Sukkerbrød,
eder, Bers, Romaner
gjøre Morgendrømmen sød,
nære dine Planer!

Snart du med en falmet Barm
vaagner Egteføne,
vaagner til Fortræd og Harm;
borte er din Krone!

Hymens Roser Torne har,
hvorpaa vi os rive;
men langt værre det dog var
gammel Mø forblive.

Livets Blomster visne hen,
lær dem at vurdere!
Dine femten Aar igjen
faaer du aldrig mere!

J. R. Høst.

No. 135.

Ustadigt er Mændenes Hjerte,
de elste og beile i Flæng.
De volde os Piger kun Smerte,
o Bee den, der føder en Dreng!
Alt Mandfolk er Himmelens Gave,
det troe den, der ikke er klog!

Alt skrige var kun Svaghed at røbe,
at stride, naar Man ei er snørt,
at flygte, ja, men Hvo kan løbe
i snævert Liv og Understjørt?

Fornuften Trods vi ere svage,
naar Hjertet er af Elskov rørt,
Dyden flyer, vi staae tilbage
i snævert Liv og Understjørt.

Lærer heraf, i unge Piger!
hvor let Uskyldighed forført;
rødmuset hjem af Marken viger
i snævert Liv og Understjørt.

No. 158.

Ved Smiger at behage
er unge Karles Skik;
de smile og bedrage
i samme Dieblis.

I Falskhed de sig øve
hver Dag, hver Tid, hver Stund,
og naar de os bedrøve,
de lee af Hjertens Grund.

Men derimod vi Piger
har ei den mindste Feil,
vi mene, hvad vi siger,

:|: see Jer paa os i Speil! :|:

Al Verden rundt Man søgde,
men ingen Mand var tro;
med Pligt og Eed de spøgde,
og siden ad os loe.

Vi ere store Daarer,
at vi vil elske dem,
som presse bittre Taarer
fra vore Hjerter frem.

Saa gaar det med os Viger,
vor Godhed er vor Feil;
derfor jeg stedse siger:

:|: seer Jer paa mig i Speil! :|:

*

*

*

Ein Møe af ærligt Hjerte
er Manden tro som Guld.

Han deler Fryd og Smerte,
med den, som er ham huld.

Han elsker sine Pligter,
sin Konge og sit Land;

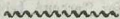
sin Glut han aldrig svigter,
sit Glas han tømme kan.

Hvert Ord er sandt, jeg siger,
hvor er' nu vore Feil?

Nei, vennefulde Viger!

:|: Seer Jer paa os i Speil! :|:

N. T. Bruun.

No. 139.

Venner! mens endnu i Livets Baar
 hvert Sandsens blide Billede vort Hjerte aabent staaer,
 lad os hvert et Dieblif,
 vi til Ungdoms Glæder fik,
 ene, udeelt vie den!
 Segner først dens Rose hen,
 aldrig, aldrig mere
 blomstrer den igjen!

Har med gavmild Haand Naturens Gud
 strøet Saligheder Jorden om til hver sin Skabning ud,
 ei! saa lad os nyde dem,
 før vi gaae til Aanders Hjem!
 I de Egne de beboe,
 mellem skumle Graves Røe,
 ingen Pige kysser,
 ingen Ranker groe!

Elsker! der er Sødhed i dit Navn!
 O Glutter! før min sidste Dag ei lukker mig Jer Favn!
 Der er alle Glæders Sum!
 der er mit Elysium!
 Snak mig ei om Paradiis!
 Viger bær for Engle Priis.
 Himlen selv til Bytte —
 nei, det blev Forliis!

Brødre! Skaal for Jordens bedste Ziir!
 For hver en Glut, som Omheds Løn sin hulde Elsker gi'er!

Amor gjør os Banen kort!
 Evn tryller Sorgen bort; —
 Begge helliger jeg mig!
 Blev jeg da ei stor og riig,
 bli'er jeg, hvad er mere:
 glad og lykkelig!

L. E. Bruun.

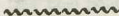
No. 140.

Vi binde dig din Jomfrukrands,
 Silke som blaa Violer!
 Vi føre dig til Spil og Dands,
 hvor snart din Glæde straaler.
 Skjønne grønne Jomfrukrands!
 :|: Silke som blaa Violer. :|:

Lavendel, Myrther, Thymian
 i Urtegaarden trives,
 Naar kommer dog den Fæstemand,
 han, som skal Krandsen gives?
 Skjønne grønne Jomfrukrands! 1c.

I syv Aar spandt hun trolig tie
 den gule Hør fra Rokken;
 nu Linet er som Sneen hvidt,
 og Krandsen trindt om Lokken.
 Skjønne grønne Jomfrukrands! 1c.

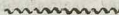
Og da den vakre Frier kom,
 indtog han hendes Dyder;
 derfor til Kirkens Helligdom
 nu hende Krandsen pryder.
 Skjønne grønne Gømsfrukrands!
 :|: Silke som blaa Violer! :|:

No. 141.

Vi Mandfolk Instrumenter ere,
 :|: som hver en Slut af Eva's Slægt, :|:
 skjøndt ei hun Noder kunde lære,
 :|: forstaaer at spille høist perfekt. :|:
 Vi maae smukt dandse, som de pibe:
 Allegro, Bals og Menuet! —
 :|: og naar de Tønnen rigtigt gribe,
 saa trippe vi gar en Ballet. :|:

Thi Brødre! før I resolvare
 :|: at gjøre Brudesengens Hop, :|:
 I kjønt Jer selv examinere,
 :|: om ei Patienceen siger: Stop! :|:
 Dands Hymens Pas de deux tilende,
 lad Touren blive ret exact; —
 :|: det ved et Feilstrin torde hænde,
 at I kom Begge ud af Takt! :|:

No. 142.

Vil du ei være stille,
din kjæle Nar!
Hvo lærte dig, du Lille!
hvad Nys det var?
Du smiler skjæmt og siger:
„det læres let.
Naturen selv os Piger
bebuder det.“

Nys sad du og reed Ranke
paa dette Knæ;
nu gaaer du alt i Tanke
om Kjærlig.
Dit Die kan alt hvile
paa En saa ømt,
og du kan sulke, smile,
see suurt paa Skrømt!

Du har din Moders Die;
det Blik du faaer,
som Hjerterne at bøie
saa godt forstaaer.
O, snartlig skal du bele
det Herredom!
Du snart skal Hjerter stjæle;
men vær da from!

Du kommer da ei mere
saadan som nys,

frivillig at begjære
dig nogle Kys.

Man dig derom vil bede;
men vær da klog!

Skjændt du dem gav med Glæde,
saa nægt dem dog!

Men mag, at den, du ynder,
kan stjæle eet,
og skjænd saa paa den Synder,
som gjorde det.

Men hvem vil længe hade?

Gjør saa Forlig!

Lil Fredstegn kan du lade
ham kysse dig!

Her har du nu min Lære,
hust vel paa den!

Men skjønksom maa du være
mod Læreren.

Frygt ei, du skal behøve
at kysse mig!

Jeg Kys nok selv skal røve;
og saa Forlig!

No. 145.

Violen stod ved Bækkens Bred,
af Ingen kjendt og bøiet ned,
en venlig, lille Blomme;

Hjrbinden gik mod Rosenlind
med lette Fjed og muntert Sind
sin Gang, sin Gang
ad Marken hen og sang.

Al, var jeg, tænkte smaa Viol,
det bedste Blomster under Soel
et Dieblis, ei mere!
Til Pigens hvide Haand mig brød,
og jeg paa Brystet fandt min Død;
ak kun, ak kun
en flygtig lille Stund!

Al see! da tog hun did sin Bei,
men tog i Algt Violen ei;
den stakkels Blomst hun knuste.
Den synker, døer, men døer med Lyst!
Og skal jeg døe, saa er min Trøst:
min Død, min Død
ved hendes Fod er sød!

Dehlenschläger.

No. 144.

Vore elskte Søstre leve!
Brødre! stemmer i med mig!
For Enhver den Edle svæve,
som han har udkaaret sig!

Jungen dermed sig undskyldte,
at hans Tid ei kommen er.
Hver, som Venſkab troe kan hylde,
elſke, thi han er det værd!

Bort fra os, Hvo grufom frænter
den, ham Haand og Hjerte gav!
Han gjør Hymens Baand til Lænker,
Egteskab til Elſkøvs Grav.
Bort med Hver, som falſt kan ſvige
den, der var ham kjer og huld!
Hvo bedrage kan ſin Pige,
er ſom Ven ei prøvet Guld.

Leve hver en kjerlig Mage,
ſom ad Livets tunge Wei
Manden trofaſt vil ledsage,
Haand i Haand, og trættes ei!
Hvem en ſaadan Bis er vorden,
og der føler hendes Værd,
han har Himlen her paa Jorden,
han er Glædens Giver kjer.

Leve Pigen, ſom indtager
vonne Ungling uden Svig,
og hans Sjæl til Dyden drager,
ved at drage den til ſig!
Mangen Unglings Ekhysgudinde
en elſkværdig Pige var.

Kan han blive Dydens Fjende,
som hun elsker og hun har?

Lever længe lykkelige,
elste Koners sømme Mænd!

Hver, som sukker for en Pige,
blive elsket ømt igjen!

Den, hvis Blik end fri omsvæve,
snart i Amors Lænker gaae!

Alle vore Søstre leve,
de vi har, og end kan faae!

M a h b e t.

From the first of these, it is evident
that the effect of the law is to
bring about a more uniform
distribution of the land.
The second of these, however,
is not so simple. It is not
enough to say that the law
is to be applied to the land
in a uniform manner. It is
also necessary to say that
the law is to be applied to
the land in a uniform manner
in all cases.

The third of these, however,
is not so simple. It is not
enough to say that the law
is to be applied to the land
in a uniform manner. It is
also necessary to say that
the law is to be applied to
the land in a uniform manner
in all cases.

The fourth of these, however,
is not so simple. It is not
enough to say that the law
is to be applied to the land
in a uniform manner. It is
also necessary to say that
the law is to be applied to
the land in a uniform manner
in all cases.

Dem, som sukke, klage, græde,
 Gud! o giv dem Fred og Glæde!
 (Chor fra Begyndelsen til Tegniet.)

(To Stemmer.)

Herligt er Alting her!

(To Stemmer.)

Brødre op! drikker Viin!
 Hver en Broder blive
 en retskaffen Mand!
 Gavne, trøste, give,
 hjælpe, hvor han kan! :|:
 Brødre op! drikker Viin!
 Arme! skjælv ei for at bede!
 Rald os kun! vi ere rede!
 (Chor fra Begyndelsen til Tegniet.)

(To Stemmer.)

Brødre op! drikker Viin!

(To Stemmer.)

Seer! o seer! Brødre seer!
 Gud jo gi'er os gjerne;
 gi'er han ei Enhver
 Soel og Maane, Stjerne,
 og utalligt Meer?
 Seer! o seer! Brødre seer!
 Arme! skjælv ei for at bede!
 Bør vi og ei være rede?

Chor.

Arme Mand! arme Mand!

skjæls ei for at bede!

Hvorfor frygter du?

Vi jo ere rede.

Kald os kun, og nu!

(To Stemmer.)

Brødre op! drikker Viin!

Riber.

No. 2.

Mel. Du plet af Jord.

Du, som blandt idel blide Dage
og Livets Glæder uden Tal,
kun haaner usle Brødres Klage:
at Verden er en Jammerdal,
som slumrer med et sorgfrit Hjerte
saa sødelig i Lykkens Skjød,
og drømmer ei om Armod's Smerte,
og ei om den Fortrængtes Nød.

O! see dog fra din stolte Glæde
engang hen i den skumle Braa,
hvor Trøstesløse eensomt græde,
henslængte paa det blotte Stræne!
Hvor haarde, tørre Smuler ere
den sidste Rest af bedre Kaar,

og Rummers Søn end quæles mere
ved Mindet om de svundne Aar!

See den miskjendte Edle fukke
i usforstyldt Elendighed,
mens heldig Boldsmand fræk tør pukke,
at han i den ham styrted' ned!
see Gliden sørgende vansmægte,
berøvet sidste Glimt af Haab,
mens Rige selv den Bistand nægte,
og spotte med dens bange Raab!

See Enken, som kun eier Livet,
og blev udstødt fra Skjul og Hjem,
som er med nøgne Smaa omgivet,
og Intet har til sig og dem!
see, hvor en Taare tung nedrinder,
og væder den Forladtes Barm,
mens tidlig hendes gustne Rinder
alt ældes under Sorg og Harm!

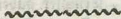
O, kast et Blik, du Lykkelige!
til disse Uøles Lidelser!

og hør dit eget Hjerter sige:
at de, som du, er Menneſker!
og lad af dine mange Glæder
dog Lidet til dem strømme ud!

O, Broder! hvad er større Hæder
end den, at ligne Godheds Gød?

Ja, Evne fik du til at gavne,
at fremme dine Brødres Vel:
o! lad da ei den Arme savne
en ringe Gave til sit Held!
Og viis og stor din Løn skal blive,
fordi du glædede og gav.
Gud dig skal signe her i Live,
og Fromme græde ved din Grav.

Gutzfeld.

No. 3.

Du Støvets Præg af Himlens Gud,
hans synlig Billed' her paa Jorden,
Belgjørenhed! dit milde Bud
skal være helligt i vor Orden.

Kun den, hvis Hjerte lyder dig,
er, Verden ukjendt, lykkelig!

Kun han med klog og virksom Daad
sin Broders Byrde veed at lette,
og med et mildt, sagtmodigt Raad
at vise Feilende det Rette.

Som Solens Smil hans Ansyn er,
og, som dens Straaler, alle kjer.

Held den, som end i enge Kredss
i Løn Naturens Gud vil ligne!

Thi han, som skuer allesteds,
skal see ham, og hans Id velsigne.

Ham Livets sidste Aandedrag
skal endes som en Jeraarsdag.

Hist hviler Armod's fromme Søn,
kun sparsomt kjendt med Livets Glæde,
dog var han from og god i Løn;
seer Arme ved hans Gravsted græde!
og med erkjendtligt Sindelag
store Markens Blomster paa hans Grav.

Som Himlen, Templet aabent staaer
for Hver, som offre vil sin Gave;
her intet Rang og Magt formaaer,
hvor Godheds Gud vil Hjertet have.
Ei Pragt, ei Rigdom gjelde der,
hvor Enkens Skjers han naadig seer.

Mild Himlen gav en følsom Sjel,
saavel til Arme som til Rige.
O, det er Held at gjøre Vel,
og stort at savnes af sin Lige!
Dg intet Marmor-Monument
er bedre meent, er meer fortjent.

Thaarup.

No. 4.

Ei Kongers Smil, som Blind saarer,
ei Rigdom, tung af Armod's Taarer,
ei stolte Slavers glatte Ord,

ei Marmorgrav, som Støvet gemmer,
ei købte Varders Jubelstemmer
gjør Manden lykkelig og stor.

Men være god, som Verdnens Fader,
hvis Haand for mindste Kryb oplader
et Væld af Næring, Lyst og Fred;
men følge tro Naturens Stemme,
og Brødres Vel, som sit, at fremme,
er Vel til Held, til Evighed.

Saa tænkte du, hvis Godheds Minde
skal staae, til Seklerne forsvinde,
du, Bernstorff! Bondens sande Ven!
Den Ret, ham fælleds Fader skjenkte,
og ussel Herksesygge frænkte,
du gav ham broderlig igjen.

„Kun over Hjerter vil jeg hyde,“
saa lød dit Ord, „og Lænker bryde,
som fængsle Flid og Mod og Dyd!
O, hviler, Børn! i Friheds Skygge,
og smager, nyder stedse trygge
den gode Landmands rige Fryd!“

Da saae du, Mand! med Faderglæde
den Usles Graad din Haand at væde,
som skabte Menneſke af Træl;
og ærlig Dyd og mandig Iver,
og Fryd, som stedse Slægt opliver,
du saae dit Værk, — og nød dit Held!

Og evig staaer din Hæder prentet
med store Træk i Monumentet,
som Skjønsonhed opreiste dig.
Til Efterverdner skal det raabe:
„Hvo Bernstorffs Evighed tør haabe,
han elste Bonden broderlig!“

Og vi, som Brødres Værd kan skjønne,
din Daad med Hæderssang vil lønne.
Fast staaer dit Minde i vort Bryst,
og Børnebørn af os skal lære,
selv kronet Bøddel ei at ære,
men den, hvis Fryd er Brødres Lyst.

Riber.

No. 5.

Fra Huus til Huus forskudt jeg Blinde leder,
ved Dag om Brød, mod Nat om Ly.
Den Arme lukker Døren, naar jeg beder,
de Rige med Foragt mig slye.
O Brødre! skjøndt min Dragt er arm,
og hjælpforladt min Bei,
dog slaaer et Hjerte i min Varm,
der bander Eder ei.

Vel den, der, skjøndt det blev hans Lod at græde,
en Taare har for Brodernød!

Vel den, der, født til Spøg og vant til Glæde,
dog aabner Rummers Søn sit Skjød!

Uventet farer Sorgen frem,
som Vinternattens Lyn:

først Jlden røvede mit Hjem,
og strax tog Gud mit Syn.

Ei seer jeg eder blomstre, Dal og Høie!

ei seer jeg Alret følge sig;

ei kan jeg stirre i den Vedles Die,
hvis Haandtryk stundom trøster mig.

En evig Nat om mine Fjed

saa mørk, saa rædsom staaer,

og ingen Maane smiler ned,

hvor jeg Forladte gaaer.

Lit i min Enevandrings første Dage

i vilde Laarer jeg udbød.

Paa nydte Held jeg bittert saae tilbage

og krævede, som Ret, min Død.

Ei aabenbart og ei i Løn

de Laarer trille meer:

den Gud, som ei har hørt min Bøn,

dog bedst min Time seer.

Men, Broder! luk da ei for mig dit Hjerte!

Gud signer, er du Kummer huld.

Et venligt Ord forjager Armes Smerte,

et Haandtryk lindrer meer end Guld.

Dg har du givet, slaae med Haan
 din Dør ei til for mig!
 Din Trøst er Pligt, din Gave Laan,
 som Gud betaler dig!

Den Time kommer, naar dit Guld ei skænker
 dit syge Hjerter mindste Lyst,
 da Held, hvis du med No den Arme tænker,
 der tillidsfuld dig bad om Trøst!
 Smil blidt! og naar din sidste Stund
 er fyldt med Bitterhed,
 den blinde Mand du mindes kun,
 og slumre hen i Fred!

G. H. Guldberg.

No. 6.

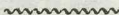
„Glem ei den Arme paa Glædskabens Dag!“
 (saa taler en Gud til hvert Hjerter.)
 da skal du, friet fra Anger og Nag,
 nyde den Fryd, du begjerte.
 Thi Veldaad lutttrer hver Glæde.

Lad os forffjonne det Held, som vi nød,
 og frydre vor fessilige Glæde!
 lyde hvad Menneffers Fader os bød!
 mindes de Brødre, som græde!
 Thi Veldaad lutttrer hver Glæde.

Skjærven, som rækkes med velvillig Haand,
og afstørrer taarefuldt Nie,
o den forædles i Giverens Haand;
signet af Gud i det Høie.
Thi Beldaad lutttrer hver Glæde.

Festliggen denne vor Aften henrandt;
Fryden nu haster til Ende.
Fro vi os minde de Timer, som svandt,
skjønsonst vor Lykke erkjende.
Thi Beldaad lutttrer vor Glæde.

Michelsen.

No. 7.

Mel. Vær du vort Samfunds Skytsgudinde.

Han, som kan ene Glæder skjenke,
velgjørende vort Hjerte bød,
ved Glædens Bæger at betænke
Forladtes Graad, og Armod's Nød.

:|: Op Brødre! følger dette Bud
fra Glædens Giver, Godheds Gud! :|:

Han bandt med en harmonist Kjæde
hver Broder til sin Broders Sjæl;
gav Ynksonhed med dem, som græde,
og Attraa til at gjøre Vel.

:|: Da lød hans Røst saa faderlig:
„den, som er god, han ligne mig!“ :|:

Hans Fred har den, som villig letter
sin kummerfulde Broders Nød,
som slukker Tørst og Hunger mætter,
o var det blot med Vand og Brød!

:|: Thi Gud seer ei paa Riges Haand,
men paa den fromme Givers Aand. :|:

Og Guldets Værd ved Graven spinder,
dets vise Brug kun adler det,
selv Diadem og Seiersminder
er Evighedens Vægt for let.

:|: Men for den Skjærv, vi Armod gav,
vor Løn er over Tid og Grav. :|:

O nu, da Glædens Sange lyde,
Betanker Armods bange Aand!
O lader Medynks Taarer flyde!
og rækker dem en hjælpsom Haand!

:|: Op Brødre! følger dette Bud
fra Glædens Giver, Godheds Gud! :|:

Thaarup.

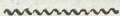
No. 8.

Held den, hvis Hjerte rolig,
ukjendt med Dødsstøb slaaer!

:|: selv under Vægt af Lænker,
han usforfærdet slaaer. :|:

De mange Støvet's Sorger
er fjerned' fra hans Bryst;
:|: blev end hans Lod kun ringe,
ham Livet dog er Lyst. :|:

Thi, Brødre! vandrer freidigt
til Maalet: Broderheld!
:|: Adlyder Pligtens Stemme;
dens Bud er Glæders Bæld! :|:

No. 9.

I Dalens Skjød en Hytte laae,
ved Bredden af en Kilde,
dens Bæg var Leer, dens Tag var Straa,
dens Hegn var Roser vilde.
Dens Eiers Lod var Fattigdom;
dog var han glad, thi han var from.

Kun ringe var hans Hjord og Land,
hans Brud ei aatte Frænde;
hun var saa arm og god som han,
og derfor tog han hende.
Kun Tak til Gud, ei Klage lod,
ved Kildevand og sparsomt Brød.

En Foraarsaften Hyrden sad
ved Hytten med sin Qvinde;
„nu Kone! (sagde han saa glad,)”
„nu veed jeg Naad at finde,

„og vi kan lindre Brødre's Nød,
 „skjøndt Gud kun gav os sparsomt Brød.
 „See hist den Wei i øde Stand,
 „og trindtom nøgne Hede!
 „der maa den trætte Vandring'smand
 „om Ly forgjæves lede.
 „Om vi kun plante der hvert Aar
 „et gavnligt Træ hver Høst og Vaar!“

Knap gryer den næste Morgenstund,
 de fro til Arbeid' ile.
 Nu staaer en sval og løvrig Lund
 til trætte Bænders Hvile.
 Der lagde Man og deres Been;
 men der er ingen Mindesteen.

Thaarup.

No. 10.

I som tømme Bægrene,
 for at drukne Livets Galde,
 Armøds beeste Taare see
 i den tømte Træskaal falde!

Chor. Lader nogle Draaber falde
 udaf Trøstebægrene
 paa de Læber, som nedkalde
 over os Belsignelse.

Sjelden, saare sjelden den
kjøbes kan af os for mindre;
tænker blot, at Betleren
selv kan Brødre's Kummer lindre.

Chor. Lad os Livets Kummer lindre,
give Haabet Liv igjen;
Lys for hver Forvildet tindre,
Misantropen see en Ven!

Selv imellem skjulte Ekjer,
jagede af Modgangs Bølger,
rækker Broderhaand til Hver,
som os gjennem Faren følger!

Chor. Rov for Skjebnens vrede Bølger,
værer Brødre, Mennesker!
Alt sig Stjernen os ei dølger,
naar det Livets Aften er!

Letter ei blot Dydens Kaar,
naar den Nødens Baand maa bære!
O den Lod er grusom haard,
skyldig og forskudt at være.

Chor. Ingen udelukket være!
Veier ikke Skyld, men Kaar!
Det Alfaders Soel os lære,
der for Dnd og God opgaaer.

Glædes Fader, Armod's Ben,
 os paa Lysets Dag skal dømme,
 og sin Glædes Kalk paa den,
 som var Armod huld, udtømme.

Chor. Og naar Dødens Kalk vi tømme,
 uden Skræk vi tømme den!
 Vi ei vore Brødre dømme,
 vi ei frygte Dommeren!

Maahbet.

No. 11.

Paa hine elskte Steder,
 hvor jeg engang blev født,
 der blomstre milde Glæder,
 der rinder Livet sødt,
 :|: der flokke sig Unge og Gamle
 under løvrig Eeg;
 der Piger og Ynglinger samle
 sig froe til skyldfri Leeg. :|:

Der Drengen alt maa lære,
 fra spæde Barndoms Aar,
 at holde høit i Væ
 en Oldings sølvgraa Haar.
 :|: Vee dem, som de Gamle ei hædre!
 ei fortjene de,

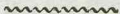
at de, naar de selv vorde Fædre,
see sig hædrede. :|:

Som Venner og som Brødre
vi har hinanden kjær;
vi elske vore Mødre,
os Dyden hellig er.

:|: I Qvinden en Engel vi skue,
som Madonna mild,
og stedse vor Kjerligheds Lue
er en hellig Ild. :|:

At trøste dem, som græde,
at række hjælpsom Haand:
det er vor største Glæde,
det hæver Sjæl og Aand.

:|: Naar trængende Broder du trøster
paa den dunkle Jord,
i Himmelen Lønnen du høster;
den er vis og stor! :|:

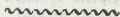

No. 12.

Rolig, min Tanke! fra Sysler og Møie
hvil dig en Stund udi Roligheds Havn!
søg for dit Hjerte Forfriskning og Nøie!
Venskab dig byder en Plads i sin Havn.
Snart kommer Stormen — o nyder den Tid,
da endnu Solen sig viser saa blid!

Lad os hver Kummer gaae rolig inøde,
 astørre Taaren, som væder vort Brød!
 Gud gav os Piger og Druen den søde,
 begge os fryde i Held og i Nød!
 Kom, lad os løsne de trykkende Baand,
 som vi see fængsle den Lidendes Haand!

Nyd da med Glæde de svindende Dage,
 deel med din Næste hver Fryd, Gud dig gav!
 O, da skal Venstreb dig stedse ledsage,
 da kan du rolig gaae ned i din Grav!
 Brug blot forsigtig de Gaver, du faaer,
 da først du Viisdommens Lære forstaaer!

No. 15.

Saa svandt vor Aften hen i Glæde;
 men førend vi adskilles nu,
 dem som vansmægte, dem som græde,
 dem lad os komme først ihu!
 Det, Brødre! er den Guddoms Krav,
 der os vor glade Aften gav.

Tænk, medens her vi sad saa glade,
 hvormangen tungt med Kummer stred,
 med beske Taare maatte bade
 det hvileløse Leiested!
 Tænk, medens Overflod vi nød,
 til Børn at Mødre savned' Brød!

O du, hvis Liv i Fryd henglider,
blandt dine Glæder kom ihu,
at det din Broder er, som lider,
at han er skabt til Fryd som du!
Læt ham hans tunge Lidelser,
og gjør dig saa din Lykke værd!

Og du som, ei ukjendt med Smerte,
kan gjennemføle Brødres Nød,
du som af blid Erfaring lærte,
hvor Hjelp i Nødens Stund er sød!
Hærd ikke Hjertet i dit Bryst,
men hør og agt og lyd dets Røst!

Alig være Gaven eller ringe,
vor Skjerv vi trøstlig lægge hen,
thi Godheds Gud, hvem vi den bringe,
seer kun paa Hjettet, ei paa den.
Al, ofte Rigdoms Skjænk ei var
som Enkens Skjerv ham dyrebar!

O lad os ham, vor Fader, ligne
i virksom Id, at gjøre vel!
da kan, da vil han os velsigne
med Livets Himmel, Dydens Held!
Og stiftet Gavn og lindret Nød
os være Fryd i Liv og Død!

Alhbet.

No. 14.

Ved Brødres Lidelser at lindre,
jeg mangen Kummer før forjog;
Ak! mine Glæders Tal blev mindre,
da Skjebnen mig mit Held fratog.

Lad denne Tanke dig ei skrække!
Iet, hvor du kan, de Armes Nød!
Du Trøst og Hjælp hver Broder række!
o, denne Lød, den er saa sød!
O, denne Lød, den er saa sød!

No. 15.

Met. I Dalens Skjød en Hytte laae.

Vor Aftenstund er svunden hen
i høi og fæstlig Glæde;
for fro at mindes den igjen,
erindrer dem, som græde!
O, Broder! lad dit Dversflob
i saaret Hjerte gyde Mod!

Rom, ræk din Gave venneshuld,
om den er nok saa ringe!
Til dem, som hjælpes kan med Guld,
vi vil vort Dffer bringe;
men ak! ei ene Savn af Brød
er mangen Uheldsbroders Nød!

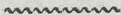
Held den, en Haandsfuld gyldent Muld
formaaer at vederqvæge!

Med Fryd vi ville med vort Guld
hans Hjertes Bunder læge,
ham række kraftig Broderhaand,
og vække Haab i sunkne Aand.

Lad Gjerrighed og Hovmod troe,
for Nødens usle Gave
at kunne købe Hjertero
og Syndefrihed have:
den værste Dadel for vor Tid
er mægtig Roes for ringe Id.

Vi glæded' os i Venstabs Favn:
lad Andre og sig glæde!
Lad Armod over Guldets Savn,
saavidt vi naae, ei græde!
Vor Sammenkomst i Bammelag
bebude den en Høitidsdag!

N. T. Bruun.

No. 16.

Vort lille Sødsfendbarn du kjender!
(hendes Fader er død)
Hun eier ei, hvor hun sig vender,
en Krumme Brød.

Hun er i Varselseng nylig faldet;
en Vnk det var!

Lil Fadderstadsen jeg med blev kaldet;
„Ja!“ var mit Svar.

Hun havde ingen anden Trøster:
hende gav jeg mit Guld.

Som saa (jeg tænkte) du, min Søster,
har Skuffen fuld.

Jeg Fod i Haand tog for en Forandring,
og tænkte blot:

„Den trættes aldrig paa Livets Vandring,
som gjør lidt Godt!“

V. Fædrelandsfange.

No. 1.

Me l. God save the King.

Alt fra vor Barndoms Favn
præges et helligt Navn
dybt i vort Brøst:
venligt fra Livets Vaar
det til vor Vinter naaer,
og ved dets Minde slaaer
Hjertet med Lyst.

Navnet er: Fædreland!
Hvad er, o danske Mand!
sødt som det Ord?
Det vies Kraft og Mod;
det offres Liv og Blod;
det er en Eeg, hvis Rod
Hertha omsnoer.

Stjerne, som svigter ei
paa Danneborgers Bei,
du skaber Held!

Fædrelandsfjerlighed,
sendt fra Guds Himmel ned,
i Feide som i Fred
opfyld vor Sjel!

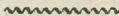
Lær os ved Hædersdaad,
ved Kraft i Ord og Raad,
Veien til Gavn!

Enige, frøe og fri
i Borgerharmonie
trofast haandthæve vi
Dannemarks Navn!

Fædreland! din Roes
blomstre i Fred ved os!
Det er vort Maal.

Skjenker til Glassets Rand!
Klink Alle, Mand med Mand;
elskede Fædreland!
Danmark Din Staal!!!

N. T. Bruun.

No. 2.

Boer jeg paa det høie Fjeld,
hvor en Fin skjød en Reen med sin Rissel paa Skien,
hvor der sprang et Kildevæld,
og hvor Nyperne plasked' i Liden,

jeg med Sang vil mane frem
 hver en Skat, som laae skjult udi Klippernes Rister.
 Jeg er glad og rig ved dem,
 kjøber Viin og klarerer Udgifter.
 Klippens Top, som Granen bær,
 muntre Sjæles Fristed er;
 Verdens Lummel nedenfor
 Til min skyhøie Bolig ei naaer.

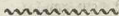
Boer jeg i den lave Dal,
 hvor en Elv løber let gennem skovrige Sletter,
 hvor Løvhytten er min Sal,
 hvor den vorende Grøde mig mætter,
 hvor de muntre Faar og Lam
 tripper om, nipper Løv, og hvor Ornene bøge,
 seer jeg høit ad Modens Kram,
 og ad Renter, som Rigdom forege.
 Fra min lave rolige Dal
 seer jeg mange Mægtiges Fald,
 sidder paa min Lue tryg,
 og udtømmer en Glædestabsposkal.

Boer jeg paa den nøgne Strand,
 paa en Holm, fuld af Væg, mellem rullende Bølger,
 hvor en Fuglehær paa Vand
 Sild og Brisling og Morten forfølger,
 trak jeg mig en Fiskebræt,
 fuld af Rogn, saa min Baad var paa Bei til at synke.

Naar jeg da er glad og mæt,
lad den Gjerrige længe nok klynke!
Een Ret nok paa Nøisomheds Vord —
Fisken svømme! det var et Lrd:
derpaa drak jeg mig et Glas,
sang og drak Fiskeriernes Flor.

Sjunker Bjerg og Dal og Strand!
Guld af Bjerg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden!
Lad saa Løssen drikke Vand! —
Kjenker Viin udi Glasset til Randen!
Norges Land er ingen Ørt;
Glæden fødes og der udaf selve Naturen.
Bære, hvo som vil, en Tyrk,
sidde tørstig og vranten og sturen! —
Vi drak Norges Hæder og Held,
sang om Dal, om Strand og om Fjeld.
Altting blomstre for Enhver,
som vort Land og vort Selskab har kjer!

J. N. Brun.

No. 3.

Met. Boer jeg paa det høie Fjeld.

Boer jeg paa den tamme Bred,
i en Stad, i et Huus, i en stadselig Etue,
hvor Man bad mig sidde ned
paa en Stool mellem Frøken og Frue, —

hvor en Jomfrue kommer ind
 paa den anden, og Støvet af Gliserne feier,
 mens med Visten hun gjør Vind,
 løfter Svandsen i Veiret og neier:
 der min Skjemt ta'er Beeklæder paa;
 der min Mund gaaer ziirlig istaa, —
 der jeg steger hvert et Ord
 og la'er Sasten og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
 som slet ingen Slags Ziirlighed ændser og sandser,
 hvor det Lunge fandt sin Grav
 og det Lette kun seirende dandser, —
 hvor Naturen bryder løs,
 mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diske;
 hvor Forklædet er en Gjød,
 stærke Seil, og kun Fiske Fiske,
 der min Skjemt ta'er Buxer ei paa,
 som den er, jeg lader den gaae, —
 der jeg foger ingen Ord
 Kammeraterne sluger dem raan.

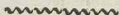
Byder Man mig en Koy Thee
 ved et Bord, i en Halskreds af halve Baroner,
 hvor Man Jøder faaer at see
 og desligeste Modens Personer;
 hvor Man blues ved en Hat,
 hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar Man spørger.
 „hvordan Frøkenen sov i Nat?“

eller: „hvorfør mon Jomfruen sørger?“
 Der tilbærks forsigtig jeg gaaer, —
 fiint jeg der paa Strængen kun slaaer,
 der jeg føler mig først for,
 før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus
 ved en Punsch, i en Kreds af de blaae Kammerater,
 hvor med Sølling jeg er Dus
 og deslige forvorne Krabater, —
 hver Roksmaten kommer ind,
 med sin Pøs fylder Glas, og Kahløgulvet feier,
 mens selv Himlen gjør Vind,
 og Fregatten i Bølgerne neier, —
 Skjemtens Melt saa sund og saa pur
 der ei staaer og bliver mig suur,
 der min Sang er uden Tvang,
 som den kunstige vilde Natur.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
 er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare,
 leer jeg derimod paa Land,
 kan jeg mig som Sønnenne bare. —
 Med Korsfarer her ombord
 kan jeg lee, være lystig og trumfe med Fanden,
 ved et Selskabs Søndagsbord —
 kan jeg feede mig smukt som en Anden.
 Alt sin Plads, saa Altting er godt,

sels lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot,
 Alt er ædelt, siger Knud,
 naar Man kun mener det ærligt og godt.
 Baggesen.

No. 4.

Vedre at leve blandt iisklædte Bjerger,
 hærdet ved Arbeid' og Kulde,
 end at forsmægte med Bellsystens Dværge
 midt iblandt Roser og Guld.
 Styrke og Kjæthed, hiin Fædrenes Lykke,
 boer i den hærdede Barm,
 Styrke og Kjæthed, hiin Fædrenes Smykke,
 flyer fra forkjelede Arm.

Eiger, I Bise! som grandfke og domme
 Tider og Menneskers Lær,
 var det ved Mod, eller var det ved Drømme
 Slægter fik Riger til Arv?
 Var det Sirener, der kaldte til Hæder?
 Silpher, der værgede den?
 Nei, det var rene og mandige Sæder,
 stærke og hærdede Mænd.

Liberens Dronning blev Dronning paa Jorden,
 mens hun opelskede Mod.
 Selv de tykfsjæggede Helte fra Norden
 standsed' da ved hendes Fod.

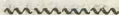
Bellyst indsneeg sig, og Kjæthed og Orden
tabtes i Lædhed og Pragt.
Nu kunne mindre end Helte fra Norden
spotte med Dronningens Magt.

Saa skal og haanes hvert Folk, som indbyder
Blødhedens Fryd til sin Barm;
saa skal og spottes hvert Land, som adlyder
Bellystens smykkede Arm.

Emigrende lokker hun Sværmen, der stræber
hen til det glimrende Baand;
fik hun dem fangen, hun martrer, hun dræber
Alle med stussende Haand.

Viger da bort, I forkjælede Skikke!
langt fra vort Tempel, vort Land!
slagre som Silpher det ville vi ikke,
hædres vil Hver i sin Stand.
Bedre at boe mellem iisklædte Bjerge
hærdet ved Arbeid og Kuld,
end at hensmægte med Bellystens Dværge
midt iblandt Roser og Guld.

Malling.

No. 5.

Brodne Kar i alle Lande,
Roser sig med Torne blande
andensteds saavel som her.

Landsmand! Roserne du tage,
og af dem du Honning drage!
men, for Alting agtsom vær,
kom ei Tornene for nær!

Naar en Tydsker dig vil lære,
ærlig, grundig, kjækt at være,
du lærvillig følge ham!

Men naar En dig stort fortæller
om Darausens Bagateller,
var det sandelig en Skam
om du blindthen tro'de ham.

Naar en Franskmand dig vil lære
altid glad og munter være,
beed til Gud, du ligner ham!

Men adlyde ham, som Kongen,
for hver Mode og for Tungen,
det var sandelig en Skam;
vi bør ikke hylde ham.

Som en Britte lad dig være
Patriotens Pligter kjære!
elste Frihed lær af ham!

Men, hvis du seer En og Anden
overmodig, vild som Janden,
det var sælt at ligne ham,
bukke for ham var en Skam.

Bed den Velsteds søde Stemme
 vi al Sorg, os selv forglemme,
 og henrykte høre ham;
 men naar han en Grumhed øver,
 som ham Børnebørn berøver,
 skal vi heri følge ham?
 Det var baade Synd og Skam.

Paa Spaniolens Biin og Pjaster
 jeg Foragt ei daarlig kaster,
 gjerne deler dem med ham;
 men saalange jeg kan læse
 uden Brillen paa min Næse,
 jeg den Stads vil unde ham;
 kunne see, gjør mig ei Skam.

Ham, som boer lidt under Havet,
 og med Guld er stærkt begavet,
 spare, er en Dyd hos ham;
 men, naar han, tung af Dukater,
 spiser evige Salater,
 saa gid jeg faae Last og Skam,
 om jeg spise vil med ham!

Du! en Skræk for Tyrkens Rige,
 al din Udfærd kan os sige,
 stor var Ruslands store Zar;
 at dig Finkeljochum smager
 og hver Røpef dig fradrager,

derom Man vel mumlet har;
 Herre Gud! om nu saa var!
 Svensken jeg slet intet ændser,
 han for nær er vore Grændser,
 og det kunde sikkre ham,
 hvis jeg gav ham mindste Lyde,
 at han Freden torde bryde;
 fik da Landet Krig med ham,
 hvis var Skammen? — Autors Skam!

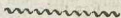
Jeg den elskte Danske priser,
 at Beskedenhed han viser —
 sjelden Dyd i fremmed' Land —;
 men naar han for vidt den driver,
 og alt Fremmed Fortrin giver,
 den en Dyd ei nævnes kan,
 og fornedrer danske Mand.

Jeg hos kække Norman d priser,
 at han stedse ivrig viser,
 han sit Fødeland har kjer;
 men jeg tro'er, han gjorde ilde,
 om han vilde sig indbilde,
 at der fødes Menneffer
 kun i Engelland og der.

Hædre alle Nationer,
 hade Feil, men ei Personer,
 er vort Selskabs Lov og Lyst.

Hellig Pligt og største Ære
er: vor Konge troe at være.
Statens Dufte er vor Lyst:
Glæden boe i Christians Brøst!

Wesjel.

No. 6.

Danenvang, med grønne Bred,
ved den blanke Bove!
I dit Skjød er Kjerlighed,
Fred i dine Skove.
Fuglen synger høit i Sky
over Kjempeskibe;
men i Dalen smiler bly
Baarfiolens Dje.

Danenvang! din Blomsterarm
Fædrene omslynged'.
Kjerligt gløder Sønnens Barm,
hvor hans Bugge gnyged'.
I de danske Fædres Spor,
under Egeffygger,
der hvor Trostabsfuglen boer,
Enigheden bygger.

En er Fader for os her,
vi har fælleds Moder

Danmark er vor Moder her,
 Danmarks Søn vor Broder.
 Som et Hjerter, Favn i Favn,
 Brodersfolket flamme!
 Juble høit dit Fadernavn,
 gamle Skjoldungstamme!

Hil dig Drot! og Hil dig Land,
 ved den blanke Bove!

Blomsterør! grønne Strand!
 lyse Bøgestove!

Her er Trostabsfuglen graa,
 Fædres Høie grønne,
 Bommen trofast, — Himlen blaa,
 Slettens Møer skjønne.

Her er Sang og Harpeklang,
 her er Fryd og Gammen;
 her vi slumre skal engang
 broderligt tilsammen.

Her vi leve skal og døe,
 som de Fædre gjæve:
 leve Konge, Ven og Mø!
 gamle Danmark leve!

**

**

**

*

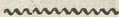
*

*

Leve Brodereenighed,
 under Fredens Skygger!
 Her den venneuld stæeg ned,
 her den boer og bygger,

her dens Throne fast skal staae,
i vort Samsunds Kjede;
leve her, mens Hjerter staae,
Enighed og Glæde!

Jugemann.

No. 7.

Dannemark! Dannemark! — hellige Lyd!
himmelske Fryd!

hæv dig, min glade, min bankende Barm!
Danmark! for dig toner Sangen saa varm.
Naar Saga nævner dit ældgamle Navn
som Vrens Havn,
jeg nævner Dannemarks hædrede Navn
som Føde=Stavn.

Dannemark! Havets den evige Brud,
viet af Gud!

Stolt er din Brudgom, og vældig og riig.
Venlig han kysser dit Klædebons Slig;
han kvæder for dig i Bovernes Klang
din Hæders Sang;
de Sønners Seier, naar Krigshornet klang
tilølge=Sang.

Dannemark! Dan=Kongens Trone, den staaer
hædret ved Nar!
prydet ved Dyder, i Banhed og Held;
støttet ved Trofskab, den staaer som Fjeld.

Hos Dannemarks Løve var aldrig Ewig.

Dan-Konge! sig:

stod ei din Løve i Fred og i Krig
mod Vold og Ewig?

„Dannemark! Dan-Konge!“ lyder fra De,
Slette og Søe.

Broder! ræk trofast og dansk mig din Haand!

Danmark og Konge forene vor Land!

I Fredstimen styre de Mandens Færd
til Borger-Værd!

I Kampens Time de hvæsse vort Sværd
til Helte-Færd!

Dannemark! Skjoldungen elsket og stor
fremme din Flor!

Dannemarks Sønner paa Kampens Dag
stride som Helte for Banner og Flag!

Hver Dannemarks Søn, som vandt det Navn
ved virksom Gavn,

skal signende nævne i Dødens Gavn:
vort Danmarks Navn!

Juliane Maria Jesen.

No. 8.

Da D din for regjerede paa Borden
og skulde gaad al Rjødets Gang,

velfigned' han sit evig elste Norden,
og B r a g a tegned' op hans Sang.

„Fred over Danmark!“ sagde han,
„mit elste, dyrebare Land!“

Chor. Og Dannerrigets Roes er stor,
ei blot i Nord,
men paa den hele vide Jord.

„Fred over dem!“ saa talede den samne,
„som faae mit Scepter! tunge Kald!
„Paa Kongedyd den oldenborgske Stamme
„med Tiden Mønstre blive skal.
„Den være skal mit Danmarks Ven,
„og Folket ære, elste den!“

Chor. Thi danske Kongers Roes er stor,
ei blot i Nord,
men paa den hele vide Jord.

„Fred over dem, som Eens Bølger plove,
„der rulle Danmarks Tordner hen!
„som har i Fred det gyldne Maal for Die,
„at hæve sig til store Mænd!
„Stølt deres Roes skal straaale frem,
„om end Rabalen myrder dem.“

Chor. Thi danske Gømands Roes er stor,
ei blot i Nord,
men paa den hele vide Jord.

„Fred over dem, som følge Trens Bane,
 „og stride skal for Fødeland!
 „Endog i Fred, ei blot paa Krigens Bane,
 „de Laurbærkrandsse finde kan.
 „En ædel Handling meer er værd,
 „end Fienders Blod paa draget Sværd.“

Chor. Og danske Heltens Roes er stor,
 ei blot i Nord,
 men paa den hele vide Jord.

„Fred over dem, som brave Mænd belønner
 „med himmelsøde Elskovs Lyst!
 „Sit Fødeland de skienke raske Sønner
 „med Mod og Dyd i mandigt Bryst!
 „Den danske Dyd, Undseelse,
 „skal gaae i Arv til Døttrene.“

Chor. Og danske Pigers Roes er stor,
 ei blot i Nord,
 men paa den hele vide Jord.

„Fred over dem, som Wiisdom skal udbrede!
 „Fred over Danmarks Handelsmand!
 „Fred over dem, som maae ved Ploven svede!
 „Fred over hver en enkelt Stand!
 „Og hvor Man vender Vinene,
 „Man store ædle Mænd skal see.“

Chor. Thi Dannemandens Noes er stor,
ei blot i Nord,
men paa den hele vide Jord.

Her i din taug. Erfarenheden lærer,
hvorvidt hans Spaadom den blev sand.
Men det er sandt, at Ingen elsker, ærer
sin Konge meer, end danske Mand.
Og Hver, som onsker Danmarks Held,
maa glæde sig ved Kongens Bel.

Chor. Thi danske Kongers Noes er stor,
ei blot i Nord,
men paa den hele vide Jord.

No. 9.

Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
steeg første Gang fra spæde Bryst,
hvor Himlen gav mig at fornemme
det første Glimt af Livets Lyst!
der, hvor jeg lærte Moder stamme,
og første Fjed ved hendes Haand,
der tændtes Gnisten til den Flamme,
som brænder for mit Fødeland.

Og naar i Barndoms blide Dage,
til fremmed Egn vi løbe hen,

med Længsel ilte vi tilbage
 til moderlige Hjem igjen.
 Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
 den blev vort Minde dyrebær,
 og henrykt Manden seer de Stæder,
 hvor han som Barn lykkelig var.
 Fra Øst, fra Vest, mod Polers Ende,
 hvor en fornuftig Stemme lød,
 de samme Luer varig brænde,
 som Himlen, som Fornuften bød.
 Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 sit gølge Fjeld med kornrigt Land;
 et Marmorflot er ham hans Hytte,
 og Fjeldet er hans Canaan.

Alf denne ædle Lue brændte
 de fordums Helte af vort Land,
 skjøndt de kun tvende Pligter kjendte,
 at elske og at døe som Mand.
 Saa glemte Hjaltet Elsterinde,
 og Fødelandet ene saae,
 og faldt for det. Hans Trostabs Minde
 som Bautaftenen varig staae!
 Den bød dig, Alfslon! at lægge
 din Stav og gribe Sværd til Strid,
 at bytte Klosters lune Bægge
 med Telt i Landets Drængselstid.

Ei Storm ham skrækker, Mulin ham blinder,
 Arcona folte Danmarks Ben;
 med Skjalben saae sin Overvinder,
 med Glæde Menneſket igjen.

De danſke Sletter, Norges Fjelde
 har Minder paa den Keirlighed,
 hvorpaa Monarkers sande Bælde
 ſtaaer faſt i Feide og i Fred.
 Kjer har vi Fædre, Ben og Pige,
 og Frugten af arbeidsom Haand;
 men over Alt ſkal Flammen ſtige,
 ſom brænder for vort Fødeland.

Du Troſkabs Minde i vort Norden,
 uroffelige Fredriks haide!
 du trodsed' Carls gjentagne Torden,
 og tændte Lynet til hans Fald.
 Paa Klippens Fod, ſom Ulter, Brændens
 et Offer for vort Fødeland,
 der Borgerkjerligheden tændte
 for Landets Vel ſin Bye i Brand.

O Kongeſtað! din Seiers Minde
 til Danſkes ſidſte Slægt ſkal ſtaaе!
 Det Land, ſom Guſtaf vilde vinde,
 bag dine ſvage Bølge laae.
 Men Borgerkjerligheden vinder,
 og Guſtaf Kjaerher for ſit Navn

hans Haab og Helte Gravsted finder
omkring det fælleste Kjøbenhavn.

Hver Dannemarks og Norges Vige
skal henrykt synge deres Navn;

hver Moder ofte Sønnen sige
om Fredrikshald og Kjøbenhavn;

og mens han lærer stamme: Moder,
ham lære stamme: Fødeland,

at elske Menneſket som Broder,
men Fødelandet se: en eld Mand.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
du Fødelandets Kjerlighed!

Gjør Manden kjet i Slægtens Torden
og nyttig i den gyldne Fred!

Vor Altraa Wiisdoms Børn skal lære
Alfader give Bifalds Smil!

Den gode Borgers Navn at bære
er Maalet, som vi sigte til.

Th. A. R. 1840.

No. 10.

Duftende Eng og kornrige Bange,
sølverblaae Bøver om Fjeldsrande og Kyst,

gyngende Snekker og jublende Sange,
:|: det er vort Fædrelands Balde og Lyft. :|:

Lit pløier Dansten de fjerneste Bølger,
 stundom han færdes i fremmede Land;
 stedse dog Mindet om Danmark ham følger,
 :|: tryller ham Jodt til dets elskede Strand. :|:

Her var det, Kjæmper, paa Vang og i Lunde,
 værned' om Ustyld og knusede Vold:
 kneisende Høie, hvor Fædrene blunde,
 :|: vidne om Kraftens og Frihedens Ald. :|:

Høit har de Konger ved store Bedrifter,
 Helte ved Kjel og berømmelig Færd,
 Skjalde ved Sange og Vise ved Skrifter
 :|: hævdet vort Danriges ældgamle Værd. :|:

End troner Kraften i Egenes Skygger,
 Frihed end boer under Nordboens Tag,
 Uten af Kjæmper vor Arne betrygger,
 :|: Retfærd omsvæver vort Banner og Flag! :|:

Retfærd og Frihed vort Løsen monn' være:
 dem ikkun hylder den nordiske Mand!
 Fred om vor Hytte, og Skjold om vor Vre!
 :|: Himlen velsigne vor Drot og vort Land! :|:

J. Jersmark.

No
 Fra China's Kyst
 til Østersøens Grændser

den danske Sømand gaaer med Lyst,
med Mod i mandigt Bryst.

Han seiler, prænger, lenser,
og tænker paa sin raske Løs.

Saa tit han heiser Flag og Gjos,
for vakkre danske Viger
hans kjække Hjerter slaaer;
langt bort til fjerne Riger
for dem han modig gaaer.

Dg slog end Lynild i hans Mast,
og om end Stag og Baute brast,
en Sømand sligt ei ændser.

Den Skræk, som dræber Excellenser,
den leer han ad,
og er saa glad.

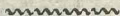
P. A. Heiberg.

No. 12.

Frugtbare Marker og skovgrode Sletter
fiskrige Have omgive vort Land.
Bølgen beriger og Algeren mætter,
Gavnlighed adler hver Alder og Stand.
Være sin Øvrighed, elste sin Lige,
tro mod sit Land og sin Konge og Mø,
saa tænker Dansten, og for han skal svige,
for skal han døe!

Enige Brødre, det ville vi være,
 bundne ved Slægtskabs og Broderskabs Baand;
 een er vor Konge, og een er vor Kere,
 derpaa vi give hinanden vor Haand.
 Kere sin Øvrighed, elste sin Lige,
 trofast mod Land og mod Konge og Mø,
 saa tænke Alle, og før vi skal svige,
 før skal vi døe!

Thaarup.

No. 13.

Landsoldaters Sang ved deres Hjemkomst.

(Af Høstgildet.)

Chor af de kommende Soldater.

Fædrenebolig, o straatakte Hytte!
 modtag hvert Hjertes erkjendtlige Røst!
 dig Arbeid' berige, dig Rækhed beskytte,
 boe Fromhed og Mod i hver Bondemands Bryst!

Saa nytte vi Fredens velsignede Dage,
 vor Frihed opmuntre til Flid;
 men kommer en Krig, uforsærdet vi drage
 mod Dannemarks Fjender i Strid!

Chor af Piger og Koner.

Velkommen! velkommen tilbage!
 see glade vi see Jer igjen!

Hver Egetemand favne sin Mager,
hver Fæstems hilse sin Ven!

En Fader og en Moder.

Velkommen hjem hver elsket Søn!
hver Faders og Moders Trøst og Glæde!
Vær fjer og god! det er vor Bøn,
og Gud bønføre det, vi bede!

En Ddning med to Sønner.

I Freden blev min Fæse graa;
saa herligt Gud mit Arbeid' lønner;
jeg Trældoms Lænker brudte saae,
og jeg har frie og kjække Sønner.

Erio. Velsigner Kongen alle Mand!
thi han har adlet Bondens Stand.

Chor. O Gud velsigne Christian;
thi han har adlet Bondens Stand!

En Bondedreng.

Endnu kan jeg kun Ploven føre
og maa i Skolen gaae;
men Landsoldat det vil jeg være
og Exercitsen lære.

Saa skal jeg engang Bærget føre
og under Fredriks Fane staae;
i Freden skal jeg Ploven føre,
i Feide Danmarks Fjender slaae.

Chor. O Gud velsigne Christian;
thi han har adlet Bondens Stand!

En Bondepige.

End tæller jeg kun femten Aar
og er en fattig Landsbypige;
men ingen Mand mit Hjerte faaer,
som ei er god og kjæk tillige.

Chor. O Gud velsigne Christian;
thi han har adlet Bondens Stand!

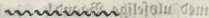
Smiden.

Sværd og Plovjern kan Hans Smed
smede i sin Esse:
Plovjern jeg laver smukt i Fred;
men til Strid jeg Sværd kan hvæsse.
Være i Fred til Krig parat,
saa bør den danske Landsoldat.

Chor. Være i Fred til Krig parat,
saa bør den danske Landsoldat!

Fædrenebolig! o straatafte Hytte!
modtag hvert Hjertes erkjendtlige Røst!
Dig Velstand berige, dig Kjækhed beskytte!
bøe Fromhed og Mod i hver Bondemands Bryst!

Thaarup.

Gud! du Danmarks Kongekrone
 stedse holdt i Baretægt!
 Værn om dets ældgamle Trone,
 om dets Konge og hans Slægt!
 Hævd dets Sprog, dets jævne Sæder,
 styrk dets Sønners Kraft og Marv!
 Fædres Troskab, fordums Hæder,
 gaae fra Søn til Søn i Arv!

Kongen smykked' du med Kronen,
 hædret ved hans Tyrstedyd,
 lad dens sjældne Glands fra Tronen
 tænde almeen Borgerfryd.
 Udi Fjernet vandt han Hæder,
 hjemme Folkets Kjerlighed,
 give Gud, at hvor han træder,
 Lykke følge maa hans Fjed!

See, et trofast Folk omringer
 tæt den kongelige Stol,
 Kraft i hele Kredsen bringer
 Luen fra hans Mildheds Soel.
 Rigets Held og Tronens Støtte,
 Enighed og Borgeraand
 Folket til sin Fyrste knyttet
 med uløselige Baand!

Kron enhver hans Daad med Lykke,
 skjenk hans Villie Kraft til Løn!
 Lad vor Dronning, Danmarks Smykke,
 opfyldt see sin fromme Bøn!
 Held for Danmarks gamle Krone,
 hæv den i din Baretægt!
 Held vor Konge, held hans Trone!
 Sign, vedligehold hans Slægt!

G. R. st.

No. 15.

Mel. God save the King.

Gud, sign vor Konge god!
 giv ham i Farer Mod!
 giv ham din Fred!
 Giv du ham vise Raad!
 styrk ham i al hans Daad!
 Styrk Svig og Dndskab Raad
 i Støvet ned!
 Stammen af gamle Skjold
 er Danmarks Børn og Bold,
 dets Lyst og Ziir.
 Den mange Grene har,
 som Knud og Valdemar;
 herligt den Gaaret har
 sit Kongespiir.

Høit priser danske Mand
Fredrik, som for sit Land
en Fader er.

Sikkert hans Mildhed huld,
prøvet i Ild som Guld,
lindre vil glædefuld
Nød og Besvær.

Høit sværger danske Mand,
hver i sit Kald, sin Stand,
Trostak sin Drot.

Trofast i Liv og Død,
tappert i Krig og Nød,
vort gamle Danmark led
Gud og sin Drot!

Gud! sign vor Konge god!
giv ham i Farer Mod,
giv ham din Fred!

Giv hver en dannels Mand
Lykke paa Land og Vand!
Styrk Danmarks gamle Land
ved Enighed!

Gegtmann.

No. 16.

Herlig er Krigerers Færd,
Misundelse værd!

Det lynende Sværd
 over Voldsmand han svinger!
 Til elskede Møe
 han Hæder hjembringer!
 De hellige Pligter
 ei Krigeren svigter;
 nei, før vil han døe!
 Trofast mod Konge og Land
 er nordiske Mand!
 Ei bryde han kan
 nogen Eed, som han sværger!
 Om Fædrenekyst
 han søuligen værger!
 Til Kampen han iler,
 ad Døden han smiler,
 og bløder med Lyst!
 Pryde ham Skrammer og Nr,
 sin Løn han da har!
 thi hvert af dem var
 ham en håderlig Binding!
 Hvert Nr er en Krands
 om Krigerens Linding!
 hans Mø det henrytter,
 og mere ham smykker
 end Ordener, Glæds!
 Rækker hans Konge ham Haand,
 da høves hans Mand!

Hengivenheds Bånd
 slynges fast om hans Hjerter!
 Sit Fødelands Held
 var hvad han begjerte;
 hans Daad det erkjender!
 taknemmelig brænder
 hans mandige Sjel!

Lapperheds hellige Jyd,
 straal herlig og mild!
 Du lyse os vil
 paa vor Bane til Hæder!
 Ved Daad kun og Mod
 vi vinde Fredsglæder
 for dem vil vi lide,
 for dem vil vi stride,
 og offre vort Blod!

M. A. Bruun.

~~~~~

No. 17.

Me l. ung Adelskreen paa Tinget stod.

Her vaier du, o danske Slag!
 og speiler dig i Havets Bølge;
 gid Held og Lykke dig i Slag,
 i Storm og mellem Klipper følge!
 Til fremmed Havn og til dit Hjem
 du stedsse gaae med Hæder frem!

Vi dine Krigsmænd sværge dig,
at evig troe vi dig vil' blive,
og heller døe, end skammelig
i Fjenders Vold dig overgive!
Som Nidding staae i vores Lag,
den, som dig stryger, danske Flag!

Til Vidner paa vor svorne Eed
vi Fiel og Torden skjold paakalde;
som de, vi være skal bereed
i Strid at seire eller falde.
I Skygger! under os ei Ro,
saafremt vi svige vores Troe!

Vi gaae ei ud som Røverpaf,
for fremmed Gods med Vold at rane;
naar danske Somænd Bærgen trak,
han altid stod paa Vrens Bane.
Og naar han slaaer, hans Sag er god,
saa maae det koste Fjendens Blod.

Vor Handel truer Man med Baand,
vor Søfart vil Man undertvinge;
vi gaae med Mod og væbnet Haand,
og skal igjen tilveiebringe
den Frihed paa det salte Vand,
som Mungen lyver om sit Land.

Saa, Brødre! rask til Hæder frem,
og lad os fordumns Helte ligne!

Naar vi med Vre komme hjem,
Medborgere skal os velsigne,
og danske Piger smilende
med kjerligt Bifald til os see.

Høit vores Sang nu høve sig!
O danske Flag, du hilset være!
Saa tit vi skue op til dig,
du minde os om Danmarks Vre!
I Storm, i Fred, i Baabenbrag
vår lykkelig, o danske Flag!

P. A. Heiberg.

No. 18.

Hr. Zinklar drog over salten Hav,
til Norrig hans Kours monne stande;
blandt Guldbrands Klipper han fandt sin Grav,
der vanked' saa blodig en Pande.

Hr. Zinklar drog over Vølgen blaa,
for svenske Penge at stride;
Hjælpe dig Gud! du visseelig maa
i Græsset for Nordmanden bide!

Maanen skinner om Matten bleeg,
de Bover saa sagtelig trille.
En Havsrue op af Vandet stee,
hun spaa'de Hr. Zinklar ilde.

„Vend om, vend om, du skotske Mand!
 „det gjelder dit Liv saa fage;
 „kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
 „ret aldrig du kommer tilbage!“

„Leed er din Sang, du giftige Trolb!
 „altidens du spaaer om Ulykker;
 „fanger jeg dig engang i Bold,
 „jeg lader dig hugge i Stykker!“

Han seiled' i Dage, han seiled' i tree,
 med alt sit hyrede Følge,
 den fjerde Morgen han Norrig mon see;
 jeg vil det ikke fordølge.

Ved Romsdals Kyster han styred' til Land,
 erklærede sig for en Fiende;
 ham fulgte fjortenhundrede Mand,
 som alle havde Ondt i Sinde.

De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
 al Folket monne de krænke.
 Oldingens Alsmagt rørte ei dem;
 de spotted' den grændende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
 saa mildelig det end smiled';
 men Rygtet om denne Jammer og Nød
 til Kjernen af Landet ilede'.

Baunen lyfte og Budstikken løb
fra Grande til nærmeste Grande;
Dalens Sønner i Skjul ei trøb,
det maatte Hr. Zinklar sande.

„Soldaten er ude paa Kongens Tog;
„vi maae selv Landet forsvare;
„forbandet være det Riddings Drog,
„som nu sit Blod vilde spare!“

De Bønder af Baage, Læssøe og Lom,
med Skarpen Øre paa Nakke,
i Bredebeigd de tilsammen kom,
med Skotten vilde de snakke.

Tæt under Lide der løber en Sti,
som Man monne Kringen kalde;
Langen skyder sig der forbi,
i den skal Gjenderne falde.

Riflen hænger ei meer paa Bæg,
hist sigter graahærdede Skytte;
Nøkken opløfter sit vaade Skjæg,
og venter med Længsel sit Bytte.

Det første Skud Hr. Zinklar gjaaldt,
han brøled' og opgav sin Aande;
hver Skotte raabte, da Øbersten faldt:
„Gud fri os af denne Baande!“

„Frem, Bønder! frem I norske Mænd!
 slaar ned, slaar ned for Gode!“
 Da ønsked' sig Skotten hjem igjen;
 han var ei ret lystig tilmode.

Med døde Kroppe blev Kringen strøet,
 de Ravne fik nok at æde;
 det Ungdoms Blod, som her udsfød,
 de skotske Piger begræde.

Ei nogen levende Sjel kom hjem,
 som kunde sin Landsmand fortælle,
 hvor farligt det er at besøge dem,
 der boe blandt Norriges Fjælde.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
 som Norges Uvenner mon' true.
 Vee hver en Normand, som ei bliver heeb,
 saa tit hans Dine den flue!

Storm.

No. 19.

Hvi sjunges evigt om Spartaner,
 som gjorde Fjenden Passet trangt?
 Behøve vore valkre Daner
 i Tiden da at gaae saa langt?
 Har Heltkraft ei sat sit Stempel
 paa egen Daad i egen Tid?

Behøver Modet et Exempel
fra Grækenland i Leonid'?

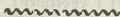
Jeg synger om en Helt i Norden,
og Daniel Rantzau er hans Navn,
saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
en Sparter fra min Fødestavn.
Alt lured' Magten lumsk i Hulen,
og vilde mættes med dit Blod;
men, Daniel i Løvefulen!
dig frelst Himlen og dit Mod.

Leonidas stod uforsædet
bag Bjerget med sin Trop og stred,
og styrted' Perserne med Sværdet,
indtil han selv i Græsset beed.
Men Daniel stod paa en Hede,
han intet Ly bag Klippen fandt,
og slog, til Svensker Græsset bede,
og slog, indtil han overvandt.

O! kunde Harpens svage Toner
din Roes udbuldre med en Klang
af hine tredive Kanoner,
som vældigt du fra Svensken tvang!
O! dirred' Strengen med en Brusen,
lig Skriget af den redde Hær,
der veeg, skjændt fem og tyve tusind',
for fire tusind' danske Sværd.

Seg svinger om en Helt i Norden,
 og Daniel Rantzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 en Sparter fra min Fødestavn.
 Leonidas stod uforsædet,
 han Heltedød bag Klippen fandt; —
 men Daniel Rantzau stod bag Sværdet,
 og brugte Sværdet, til han vandt!

Dehlenschläger.

No. 20.

Hvor herligt, herligt gik det til
 i fordums Tid, før Thee og Spil
 og Titler kom imode!

Da sadde Nordens raske Mand
 ved Egebordet, Ben hos Ben,
 og sang og drak og sang igjen,
 og priste Landets Gode.

De drak af pøglemaalte Kruus,
 og sang om Kongen og hans Huus,
 og bød ham leve længe!

Alf Sangen glad, af Glæden varm
 gik Hver til sit med modig Varm,
 faldt om i Konens aabne Arm,
 da bleve raske Drenge.

De Drenge trib'des, vorde op
med mandig Sjel i fyrig Krop,
til Held for Fædrehuset.

Kom Gjenden, strax de droge frem,
og Mod og Styrke drog med dem;
de sloge, bare Seier hjem,
og sang igjen ved Kruset.

O gyldne Skif! som, Norden god,
gav Folket Rødme, Styrke, Mod,
og Landet Held og Hæder,
hvi blev du ei bestandig ved
at muntre trofast Enighed,
og adle Nordens Herlighed
ved jævne stolte Glæder?

Hun kom, den kielne Blødhed kom,
og Cimbrers Skikke støbtes om,
og bleve nu saa sære;
Altting blev Tvang, det kaldtes stort,
at gabe Mod og Styrke bort
ved Snees Ketter, Vand og Kort,
og stor vil hver Mand være.

Det Vand, den Tvang, den Gaben gjør,
at Dværge fødes der, hvor før
en Hjempeslægt blev baaren.
Hiin gamle Gubbes blotte Bryst
bød Trods mod Sne, mod Kamp og Dyst,

nu zitterer Junkrens skjulte Bryst
i Fred og midt om Vaaren.

Hør Venner! kække Venner! vi
vil spotte Modens Alberi,
som kun med Haanhed lønner.
Alt gabe om et keedsomt Vord,
at være liden, synes stor,
er det for Folk, som boe i Nord,
er det for Cimbrers Sønner?

Nei, bort med Sybariters Skif!
Kom, Brødre! vi i Sang og Drif
vil mindes vore Fædre!

De solgte Glæden ei for Rang,
de sanktes tit, men uden Tvang,
de leved' jævnt og drak og sang,
og da gif alting bedre!

D. Malling.

No. 21.

Jeg iler fro til festligt Lag,
hvor Glædens milde Stjerne blinker;
men ogsaa rast til blodigt Slag,
naar Pligten mig til Kampen vinker.
Blandt Farer, Ruleregn og Liig
mit Liv svandt hen i Kamp og Krig;
derfor Soldat jeg er!

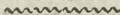
Skjændt Død og Rædsler er mig nær,
min Stand, jeg elsker dig!

Blandt Vaabenbrag og Krigens Larm
henrandt min bedste Ungdoms Dage;
derfor med dobbelt Fryd min Varm
hvert venligt Indtryk kan modtage.

Ja, troe mig, Venner! dette Bryst
flaaer høit for hver en skyldfri Lyst!

Jeg hylder glad hver Fryd;
thi Pigens Smil og Glassets Lyd
er meer end blodig Dyst!

N. L. Bruun.

No. 22.

Isald jeg var en tyrkisk Mand,
født under Sultans Krone,
jeg elskte dog mit Fædreland,
Trods alle Verdens Troner;
som Keiser Constantinus glad
jeg allerhest i Stambul sad,
og trodsed' Pest og Ildbrand
ved Møer og sjaalne Vine.

Sæt, at jeg var en Spanier,
stolt var jeg, som de andre,
stolt saae jeg spanske Specier
Europa rundt at vandre;

Naar modig, virksom Engelfmand
fra Strædet drev mig ind paa Land,
saa prisfe jeg mit Fædreland,
hvis Havn mig Tryghed fjenked'.

Var jeg i Hollands Sumper født,
blandt Stabler af Dukater,
jeg drak mit Vand og aad mit Brød
glad, som de Herrer Stater.
Hvert Land jo har sin Skik især,
og Cult blandt Guld er Skikken der;
jeg prisfe glad mit Fødeland,
dets Ost og dets Dukater.

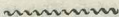
Saa, om jeg var en teutisk Mand,
jeg veed, hvad I vil sige,
saa løb jeg bort fra Fødeland
af Cult til fremmed Rige;
men hver en Tydsker, jeg har kjendt,
har roset Tydskland djævleblænder,
saa, om jeg og en Tydsker var,
mit Fædreland jeg prisfe.

Har alle Disse mindste Ret
at elske Fædrelandet,
hør Danmarks Folk jo gjøre det
tidobbelst mod hvert andet.
Vor Konge og vort Fødeland
vi elske alle, alle Mand!

Thi Danmark er vort Fædreland!
og Christian er vor Konge!

Gra Fædrene, som seirede
paa Landet og paa Vandet
rundt om, den Skif vi arvede,
at elske Fædrelandet.

O! vi vil ligne Fædrene,
vil drikke, tænke, døe som de,
af Kjerlighed for Fædreland
og til vor gode Konge!

No. 23.

Mel. Rundt om os høres Jubelhyd.

I Syn, det danske Canaan,
jeg saae engang en vakker Bonde,
Niels Jensen heed den Hædersmand,
sin Gjerning han forstod til Grunde.
Hør nu hver ædel Dannemand,
hvad jeg om ham fortælle kan!

Imod sin Qvinde var han bras,
og holdt sit Lyende i Ære,
advarte mildt, og hvor han tav,
der kunde hans Exempel lære.
Som Fader var han om og blid,
men ogsaa stræng til rette Tid.

Han elskte nyttig Virksomhed
og fremmede den klogt ved Orden,
hvert Stykke var paa rette Sted
i Husene, i hele Gaarden,
og reen og net var hver en Krog,
hvorhen endog Man Diet slog.

Hans Seletøi blev ikke slængt,
hvor Hestene det sidst forlode;
men ordentlig i Stalden hængt,
i Skuret Bogn og Plougtoei stode,
og fri for Soel og Slud og Sne
det meget længe varede.

Han nensom var mod Kreatur,
gav altid Foer og Band i Tide,
og stedse blev for Alvor suur,
naar uden Grund de maatte lide.
Niels Jense's Roe var godt ved Huld,
hans Hest leed ei ved Kroen Ruld.

Hver Jordarts Brug forstod han ret
og vidste Alt saa fix at lave,
unyttet var ei mindste Plet
i Mark og Eng, i Skov og Have;
thi, sagde han, udyrket Land
er Skjendsel for sin Eiermand.

Han prøvede med Sindighed
den nye og gamle Dyrkningsmaade,

og brugde snildt til Lid og Sted
 hvad sundt og klogt de begge raade:
 og saae han først, et Raad var godt,
 brød han sig ei om Dornes Spot.

En dygtig Bonde, meente han,
 maa Fædres gode Skikke hædre;
 men ei med treven Uforstand
 slaae Brag paa Nyt, naar det er bedre.
 Alt Gammelt er just ikke ret,
 alt Nyt er ikke heller slet.

Saa klogtig var den fynske Mand.
 O stræb med Iver ham at ligne!
 Du da med Tryghed vente kan,
 at Herren skal din Glid velsigne.
 Er du kun virksom i dit Rald,
 Guds Vistand aldrig mangle skal.

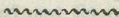
W. K. Hjort.

~~~~~
 No. 24.

Kommer, Venner! tager Sæde!
 her er Ev an selv tilstæde!
 :|: Drikker, smelter hen i Glæde!
 synger høit til Fredrik's Noes! :|:
 Doe for Kongen vil vi Alle!
 dog skal Fjenden, om vi falde,

:|: af sin Seier ikke prale:
 Cimbrers Fald skal koste Blod. :|:
 Landets egne kjælle Sønner
 Kjender Fredrik og belønner!
 :|: Døde vi, skal vore Sønner
 synge, seire, slaae, som vi! :|:
 Fienden segne og bestjæmmes!
 Kongen leve! Landet fremmes!
 :|: Fredriks Minde aldrig glemmes!
 Klinker! drifter Fredriks Skaal! :|:

Wa st.

No. 25.

Kong Christian stod ved høien Mast
 i Røg og Damp!
 hans Børge hamrede saa fast,
 at Gothens Hjelm og Hjerne brast;
 da sank hver fjendtlig Speil og Mast
 i Røg og Damp.
 Fly! freeg de, Hver som flygte kan!
 Hvo staar mod Danmarks Christian :|:
 i Kamp!

Niels Fael gav Agt paa Stormens Brag:
 nu er det Tid!

Han heisede det røde Flag,
og slog paa Fjenden Slag i Slag,
da skreeg de høit blandt Stormens Brag:
nu er det Tid!

Fly! skreeg de, Hvo som veed et Skjul!
Hvo kan bestaae mod Danmarks Fjuel
i Strid?

O Nordhav! Glimt af Besset brød
din mørke Sky,
da ty'de Kjemper til dit Skjød;
thi med ham lynte Skræk og Død,
fra Ballen hørtos Skrig, som brød
den mørke Sky.

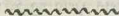
Fra Danmark lyner Tordenstjold,
Hver give sig i Himlens Vold,
og fly!

Du Danffes Bei til Roes og Magt,
fortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforsagt
tør møde Faren med Foragt,
saa stolt som du mod Stormens Magt,
fortladne Hav!

og rask igjennem Larm og Spil
og Kamp og Seier før mig til
min Grav!

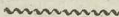
Evald.

No. 26.

Kongen opnaae sneehvid Alder!
 Tronen staae, til Verden falder!
 Kronen blive Skjoldungsarv!
 Sværdet hvile, Pennen stride!
 Ploven gaae og Kjølen glide!
 D! saa fremmes Hvermands Lærv!

H. Stub.

No. 27.

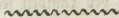
Kongens Fryd og Landets Vel
 danske Krigers Fjeldtraab være!
 Kongens Fryd er Landets Held,
 som dets Kjerlighed hans Vre.
 Hurra over Dal og Fjeld!
 Kongens Fryd og Landets Vel!

Frederik og Fædreland!
 troe vi følge, hvor I falde!
 Frederik og Fædreland!
 vil vi seire eller falde.
 Hurra Gutter! alle Mand,
 Frederik og Fædreland!

Længe leve Frederik,
 Fædrelandets Held og Vre!

Om i visse Død det gif,
skal hans Navn vort Løsen være.
Hurra efter Dannerskif
Fædreland og Frederik!

Maahbet.

No. 28.

Land, hvor jeg ved min Moders Hjerte
først fandt, at Trøst hos Qvinden boer;
hvor mig min Faders Haandtag lærte
at holde, hvad min Mund besvor;
hvor Barnets kjere Dal og Høie
endnu fortrylle Mandens Die,
og Rosen, Ungling Pleie gav,
:|: engang vil smykke Oldings Grav! :|:

Mit Danmark, skønne Plet i Norden,
om og kun Plet, dog lige skøn!
Din Vinters Dvale hærder Jorden,
og Vaaren vaagner dobbelt grøn;
Din Sommer ei med Brand fortærer,
det Liv den gav, den ogsaa nærer;
og Alting blomstrer fjern og nær,
:|: hist Træet, Pigens Kinder her. :|:

Ryksalig, Hvo som Søn betræder
sin Arv, din minderige Ryst!

Ved helligt Sagn om Fædres Hæder
 dig han indvier Daad og Røst.
 Og fro, naar Morgenrøden luer,
 han Bondens Gang langs Agren sruer;
 saa fro, naar Dag ei lyser meer,
 :|: den Vise han ved Lampen seer. :|:

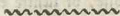
Lad ublid Skjebne bort ham falde
 selv did, hvor Edens Hauge laae,
 hvor aldrig Træets Blade falde,
 hvor altid Himlen tindrer blaa;
 han eie Alt, hvad Blif forlyster,
 dog savnes Alt, hvad Hjertet trøster.
 Ved Nat i Drøm han synker hen,
 :|: og hører Danmarks Sprog igjen. :|:

Dig, Land! hvor først til Gud vi bade —
 end bede vi: dig signe Gud!
 Skal tvungne vi din Bred forlade,
 med os dit Villed drage ud!
 Det være muntre Kredsens Tale,
 og alle det i Løn hushale,
 at naar de atter stunde hjem,
 :|: det danske Sind end følger dem. :|:

Til Jordens sidste Dag ledsage
 dig, Danmark, Himlens Varetægt!
 Et hædret Navn hver Søn modtage
 og hædret give næste Slægt!

Gid altid fromme Fyrster være,
som kraftfuld Borgeræt din Vre!
De Børn, du, Moder! Livet gav,
:|: dem samle i dit Skjød een Grav! :|:

G. H. Guldberg.

No. 29.

Met. Vort Norden er ikke en lisdækket Ørt.

Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord
Man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
men gjerne med Slette og Grøn=Høi i Nord
vi Dannemænd tage til Takke;
vi er' ikke skabte til Høihed og Blæst,
ved Jorden at blive, det tjener os bedst!

Langt kjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
kan Fremmede udenlands finde,
men Danstien har hjemme, hvor Bøgene groe
ved Strand med den favre Kjerminde.
og deiligst vi finde, ved Bugge og Grav,
den blommede Mark i det bølgende Hav!

Langt større Bedrifter, for Vre og Sold,
maaskee saae man Udlænding øve,
omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold
med Hjerterne, Løve ved Løve;
lad Ørne kun rives om Jorderigs Vold!
vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold!

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
 end her mellem Belte og Sunde,
 til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
 vi vil os til Guder ei grunde,
 og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
 skal Tiden nok vise, vi tænkte ei slet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
 skal findes paa Fremmedes Tunge;
 om Høihed og Deilighed Dannemand dog
 med Sandhed kan tale og sjunge;
 og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
 det smelter dog mere, end Fremmedes slaer!

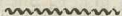
Langt mere af Malmen, saa hvid og saa rød,
 fik Andre i Bjerg og i Bytte,
 hos Danske dog findes det daglige Brød
 ei mindre i Fattigmands Hytte;
 og da har i Nidgdom vi drevet det vidt,
 naar Faa har for Meget og Færre for Lidt.

Langt ædlere Konger med Landsfader-Navn
 maaskee kan engang Man opdage;
 men Etten i Leire og i Kjøbenhavn
 dog spørger endnu om sin Mage;
 thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
 Gid immer den blomstre i Fædrenes Land!

Langt høiere Roes over herskende Drot
 Man hørte fra Fremmedes Tunger;

men Spørgsmaal: om altid det meentes saa godt,
som her, naar hver Dannemand sjunger:
Vor Fredrik han vorde som Duen saa hvid!
Hans Alder høiløbet, som Fredegods Tid!

N. F. S. Grundtvig.

No. 30.

Men Asa Thor sidder i Gimle Sal,
som Hvirvelvind lyde de Sange,
hans brede Røst er som Jordenskrælt,
hans Harm gjør Enhveriar bange.

Han reiser sig op af sin Ibenholts Støel,
for Mjølner saa revne de Bjerger:
jeg lærer de Slægter fra Pol til Pol
jeg er Danmarks og Norges Børge.

As Odin han tog til Mæle brat:
hvi est du, o Thor! saa bitter?
Hvi folder dit Diebryn ud en Nat
saa tæt, at ei Lynet den splitter?

Har du da, o Balfader! raabte Thor,
ei lyttet til Mimers Tale:
de Konger de myrdes rundt om Jord,
de Folk ere rykkende gale.

Et ledt Utyske, fra Seine-Bred
opkastet, den Gru har lavet;

det døsled' Konger, det Følket sled,
som Stormen den slider Havet.

Dg har ei Valkyrien bragt af ny
den Tidend': at Elodvigs Franker
har veiet ham — at under vildene Sky
adsplitted' hans Hofmænd vanker.

Alt Jnglingen fristed' Ulivs=Saar
midt udi sit Høie=Lofts Gilde;
at missede Piil i Bretland spaaer
dets kronede Jørgen kun ilde.

Alt Longobarders Herre alt har
mist Hælvten udaf sine Lande,
og at Batavers i liden Anar
maatte flye til fremmede Strande.

Alt runde Polakken er spredt som Avn,
saa een kun er bleven tilbage,
der skal med spotteligt Kongenavn
hentære sit Lives Dage.

Dg vil det dvæle længe, før det
Utykke al Heima over
gaaer Gang? Hvo god da for Asers Væ
for Leire=Kongen mig lover?

Det gjør Valsader — var Odins Ord, —
kun lidet jeg Mimer kærte,

Kun lidet Valkyrien — Alsa Thor!
Heelt andet mig Hlid skialf lærte.

Høit over det lyse, gyldene Tind
saae jeg over Heima vide,
jeg saa Utystet sig sneeg derind,
og Konger og Folk at stride.

Jeg saa den snoede sig som en Al
i hundrede Bugter lede,
tilhvislede Folket om Kongers Vold
og Konger om Folkets Brede.

Da sendte jeg Knutlingen Alsa Tyr,
og Freya jeg sendte hans Rige:
de varsled' dem mod det fule Dyr,
og lærte dets Navn var: Emiger.

Med Wiisdom Tyr rustet Skjoldungen ud,
saa Nordboers Ret han ærer;
at, er han der' Fader, dog er han ei Gud,
godmodige Freya dem lærer.

Alt Nørnerne høit i Gimle Sal
blander Dndt og Godt tilhobe,
som tæres af Folk og Konger skal,
saa skorter der ei en Draabe.

Alt Bansenilde kun og Riddinge: Hu
ægger Mænd mod Mænd at stikle,

fordi det i Heima ikke endnu
gaaer fuldt saa godt som i Gimle.

Saa lærte Tyr og Freya — og see!
Nordboerne — Kjemper alle
stode op i gram Forbittrelse
det Utykke at anfælde.

Det svang sig op under uldene Sky,
mod Syden det atter mon stavne,
blant Berserkergang og Baabengny
og Virlings Wade at havne.

Men Skjoldungen og hans Kjemper troe
vel tusind' Gang tusind' blev' glade;
de svore hinanden en evig Tro;
det Utykke vilde de hade.

Thi, Alsa Thor! sæt dig ned paa Stand!
flu frø til vort Danmark og Norge!
Skjoldungen han sover hos mindste Mand
saa tryk som bag hundrede Borge.

Da satte sig Thor paa sin Jbenholts Stol,
paa Fjeldbæg han Mjølner mon hænge;
Als Odin til Minnisang Braga beføl
at røre de gyldene Streuge.

Han sang: hvor findes i Heima et Land
som Balfaders Danmark og Norge,

hvor Kongen han sover hos mindste Mand
saa tryk som bag hundrede Borge!

No. 31.

D Danmark! du elskede Fædreland!
dit Navn toner høit fra vort Hjerter!
I Egne! hvor Dansken, som Ungling og Mand,
de helligste Følelser lærte;
hvor sorgfrie vi leged' som smilende Glut,
ei Dansken jer Sødhed forgjætter.
I Minder, som knyttes til hvert et Minut,
der svandt blandt vort Fædlands Eletter!

Her stod jo vor Bugge, og moderlig Sang
sødt lullede den slumrende Spæde;
her boltred' vi os i den græsrigge Vang,
indviet til barnlige Glæde;
her lagde saa mangen en Elsket sin Stav;
her fulgte vi Fædrenes Baare;
her vinker saa mangen en dyrebar Grav,
bedugget af Kjerlighed's Taare.

Her deelte vi Glæder og Sorger med den,
som Danrigets Krone mon bære;
vi saae ham som Fader, som Konge og Ven,
at værne om Danrigets Ære,

at kjempe for Danmarks retfærdige Sag,
at trodse den fjendtlige Vælde;
og Hjerter, erkjendtlig' til døende Slag,
med Trost og Tak ham gjengjeldte.

Her bæved' den unge, den vorbløde Varm
i Elskovens Fryd og dens Smerte:
her blussed' en Lue saa hellig og varm
i Pigens og Unglingens Hjerter;
her savnede Manden sin trofaste Viv,
i Kyndsteds og Kjerlighed's Glæde;
her Fader og Moder i huuslige Liv
ømt stræbte for elskede Spæde.

Her blomstrer vor Arne i fredeligt Ly,
beskyttet af Retfærd og Love:
her smiler saa mangen en gjæstemild By;
her grønnes de ældgamle Skove;
her ruller den Vølge ved fiskrige Strand,
Betsignelsen spirer af Jorden.
O Danmark! du elskede Fædreland!
Lyksaligheds Tempel i Norden!

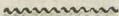
Du yndige Land! hvor ei Soelstraalens Ild
forbrænder den frugtbare Ager;
ei Jordstjælv, ei Pest, ei Orkanen saa vild,
din blide Tilfredshed forjager.
ei savne vi Midler mod Vinterens Kuld'
i Vennekreds samled' til Glæder.

Om Sommeren smykker en Guddom saa huld
vor Dana med blomstrende Kjæder.

Hvor er da paa Kloden saa fager en Plet,
saa hyggelig vel for vort Hjerte?
Hvor trives vel Cimbrers og Skjoldungers Æt,
som her, hvor de Dannished lærte?
Hvor røres vel Sjelen vemodigt og fro
ved Mindets høittonende Stemme?
Hvor skytter vel Dansten at bygge og boe,
som her, hvor hans Hjerte har hjemme?

Modtag da vor Tak, du høitelskede De!
du Moder til Gjeve og Helte!
Du smiler saa sødt, som en blomstrende Mø,
ombunden med sølverblaat Belte.
O! salig er Dansten, som døer i din Favn;
han mindes de hensevndne Glæder,
og signer sin Konge, sit Fødelands Navn,
og døer med en Bøn for dets Hæder.

Hanna Jrgens.

No. 52.

Met. God save the King.

Du, hvis Almagts Ord
styrer hver Soel og Jord,
Aanderne Aand!

Fyrsten, som faderlig
stræber at ligne dig,
leed ham i Fred og Krig
trygt ved din Haand!

Skjerm med din Baretægt
hele vor Kongeslægt,
sign den, o Gud!
Wiisdom, Retfærdighed
pryde dens sidste Led,
Skjoldungens Værdighed
aldrig døe ud!

Udgyd paa Mark og Strand
over vort Fædreland
Miskundheds Væld!
Lad fra vort Fiskhavs Bred
til Elbens Munding ned
blomstre i signet Fred
Skov, Dal og Fjeld!

Baggesen.

No. 33.

Dg glad fra sin Himmel til Danriget ned
saae Fredrik den femtes Luise.
En Jubel opsteeg fra den elskede Bred,
det var, som hun hørte sig prise.

Held! — jubled' hver Danrigets Datter og Søn —
vor Dronning, vor Moder, vor Frederiks Løn!

Paa Dantronen hun sine Børnebørn saae
med Fryd, som en Moder kun fatter;
hos herlige Sønnese søn saae hun derpaa
sin Datters den elskede Datter.

Held! — jubled' hver Danrigets Datter og Søn —
vor Dronning, vor Moder, vor Frederiks Løn!

Og var det, som hun sig i Speil havde seet,
da Fredriks Maria hun skued',
den Ynde, den Blidhed og den Majestæt,
den Fromhed i Diet der lued'.

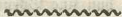
Held! — jubled' hver Danrigets Datter og Søn —
vor Dronning, vor Moder, vor Frederiks Løn!

Og da hun nu saae til vor Frederik hen,
sin Fredrik i ham hun gjenkjendte,
af Danrigets Fader og Menneffens Ven
der vist Hædersnavnet fortjente.

Held! — jubled' hver Danrigets Datter og Søn —
vor Dronning, vor Moder, vor Frederiks Løn!

Thi signed' Luise de Børnebørn fro,
og signed' med dem deres Rige!
End mange Aar bad hun — for elskede Lo
bønhørte Dans Ønsker opstige!

Held! — juble hver Danrigets Datter og Søn —
 vor Dronning, vor Moder, vor Frederiks Løn!
 Mahbet.

No. 34.

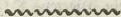
D hvad kan min Glæde ligne,
 hvad er herligt som min Stand!
 Dag! dig skal min Sjel velsigne,
 da min Halvor blev min Mand!
 Sov min Søn, sov sødelig!
 vor og bliv din Fader lig!
 Men, naar du kan nævne Moder:
 skal du nævne Fædreland,
 :|: og velsigne Christian. :|:

Ekjennende du snart skal smile
 fra den moderlige Favn,
 snart i Faders Arme ile
 og udlalle Faders Navn.
 Sov, min førstefødte Søn!
 du min Elskovs Fryd og Løn!
 Søn! du skal indviet være
 Kongen og dit Fædreland!
 :|: Vox, og bliv en ædel Mand! :|:

Først saa skal du Ploven kjøre
 og i Skolen flittig gaae;

siden skal du Bærge føre
 og som Mand for Kongen staae.
 O! da faaer du Himlens Løn,
 Gaard og Hustru, ja en Søn.
 Naar din Søn kan nævne Moder,
 lær ham nævne: Fædreland,
 :|: og velsigne Christian! :|:

Thaarup.

No. 35.

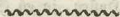
Saa glade vi drage det lynende Sværd,
 og Seir eller Død skal vi vinde,
 naar Fædrelands Fare til Ledingsfærd
 os fordrer mod Fædrelands Fiende.
 :|: Vi syngende seire, vi syngende døe:
 leve Fædreland, Konge og Mø! :|:

Saa glade vi drage det lynende Sværd,
 naar Danrigets Hæder mon falde;
 ei Dannemands Navn den Nidding er værd,
 som glad i slig Kamp ei vil falde.
 :|: Vi syngende seire, vi syngende døe:
 leve Fædreland, Konge og Mø! :|:

Saa glade vi drage det lynende Sværd,
 for Edlingen, Fyrsten den gjeve;
 at fældes for ham, det er Hædersfærd,
 som for ham at kjempe og leve.

:|: Vi syngende seire, vi syngende døe:
leve Fædreland, Konge og Mø! :|:

Fram.

No. 36.

Saa tage vi den Skaalen fat,
God Laar min Hjertens Na,
saa drikke vi den lange Nat,
indtil oprinder Sola!

Dg det her vanke, er Lød og Krud,
og det vi skjenke, er Skud paa Skud;
saa tage vi den Skaalen fat,
God Laar, min Hjertens Na!

Dg Skaalen er vor Konges Skaal,
den sviger Sømand ikke!

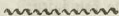
den skjenke vi til bredsuldt Naal,
og den skal Gjenden drikke.

Dg ikke skjenkes her Øl og Mjød,
men hvad her vanke er Saar og Død,
og Skaalen er vor Konges Skaal,
og den skal Gjenden drikke.

Dg det var Peder Tordenstjold,
fuld vel han kunde skjenke,
saa mangel gav sig Gud i Vold,
og mangel drat af Bænke.

Saa toge vi den Skaalen fat,
og drak dem til den lange Nat,
og det var Peder Tordenskjold,
og han forstod at skjenke.

Naahbet.

No. 57.

Skaal for alle smukke Piger!
skjenker Brødre! bredfuldt Maal!
for hver Sømand, for hver Kriger
være det en Hædersskaal!
Første Glas for Fædrelandet,
Fædrelandet vil jeg døe!
for min Pige er det andet,
Jeg vil leve for min Mo!

Kommer jeg med Seierskrandse
hjem fra haarden Orlogssleeg,
seer jeg hende mod mig dandse,
ved min Hæder glad som jeg.
Naar hun da med omme Smile
trykker mig i kjærlig Arm,
Fædreland! jeg troer at hvile
ved din moderlige Varm!

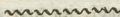
Maa i mandig Kamp jeg bløde,
saares jeg af Fjendetsværd,

Ømt hun flyver mig imøde,
 Faren gjør mig dobbelt kjær.
 Kjæle Haand mig venlig pleier,
 hver min Smerte stiller den;
 til fornyet Kamp og Seier
 at jeg ile kan igjen.

Hvis mig Heltedøden kalder,
 vendes sidste Glas for mig,
 hendes hede Taare falder
 paa den elskte Søguts Liig.
 Sparer Marmor til mit Minde,
 Høitid til min Jordeførd!
 hede over Kisten rinde
 hendes Taarer paa mit Sværd!

Dannemarks høit elskte Piger!
 Eders, Eders Skaalen er!
 Held den Sømand, Held den Kriger,
 der er eders Omhed værd!
 Saa var vore Fædres Lære,
 som vi leve vil vi døe.
 Først vor Konge, Land og Tre,
 efter dem vor hulde Mø!

Ma h b e f.

No. 38.

Mel. Du Plet af Jord.

Smyk, Hyrde! Væggen om din Hytte
 med Evingrøntets Krands hist!

Hent dybt fra Skoven, raske Skytte!
til Jægerhuset Egens Nytt!
Pryd, Fisker! yndigt Baadens Bue
med friske Siv, med Muslingskal!
Kald Glæden, Borger! i din Stue,
og Festen i din Glædeshall!

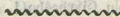
Naar efter Aarets travle Dage,
til Slægters Lyst i Borg og Braa,
den Morgen vender huldt tilbage,
da elskte Moder Lyset saae,
Hvo jubler ei? Hvo frydes ikke?
Hvo knæler ei for Almagt ned,
og tolker ømt med Taarebliske
den Elskede sin Kjerlighed?

Den store Tanke: „Moder! Fader!“
udvide sig til — „Fædreland!“
og Taaren, som vort Dø bader,
nu flyde tro for gamle Dan.
Hver Dammesøster, Dammebroder
høit have den foreente Røst:
Maria! du vor fælkeds Moder,
lev længe dine Børn til Lyst!

Straal huldt, uskyldig, som en Engel,
fra Tronen med din Frederik!
Dit Scepter er en Kærlighedsstængel,
Din Majestæt — et venligt Blik.

Som Rosen om den ranke Stamme
du slynger Dig til Kongens Favn.
Ved Kjerlighedens Alterflamme
velsigne vi dit Modernavn!

A. Dehlenschläger.

No. 39.

Stolt Sømand han farer saavidt omkring
over salten Sø,
han bringer saa mangen dyrebar Ting
til sin Fæstemø.

Han fører saa mangen kostelig Viin
over salten Sø,
baade Silke og Guld og Hermelin
til sin Fæstemø.

Naar Landet faaer Feide, han farer frem
over salten Sø,
han iler til Forsvar for Arne og Hjem
og sin Fæstemø.

Til Orlogs han stander som Klippen fast
i den salte Sø;
han fægter, om faldt baade Stænger og Mast,
for sin Fæstemø.

Til Orlogs han driver saa mangen Mand
paa den salte Sø,

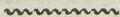
ei sviger han Konge og Fødeland
eller Fæstemø.

Han styrer saa sikker blandt Bunker og Skjær
i den salte Sø,
og tænker, naar Døden er ham nær,
paa sin Fæstemø.

For Medbør han bouter og braser saa snild
paa den salte Sø;
for Medbør han seiler som lynsnare Piil
til sin Fæstemø.

Han styrer saa sikkert den skumrende Stavn
over salten Sø,
og ankrer saa glad i forønskede Havn
hos sin Fæstemø.

Men splittede Stormen hans Mast og hans Roer
i den salte Sø,
og knusede Bagstavn til Havbunden foer,
da græder hans Mø — da græder hans Mø,
da græder hans Mø!

Hofm.

No 40.

Svend Tveskjæg havde sig en Mand,
som Thorvald hed;
i Leding rask og bold var han,
men blid i Fred.

Hans Snekker seiled' vide om
fra Havn til Havn,
og gjorde, hvorsomhelst de kom,
berømt hans Navn.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Han kjøbte Fanger, gav dem frie,
og klædte dem,
og sendte Mænd fra Slaverie,
til Huus og Hjem.

Og mangen Olding fik sin Søn,
sin Alders Trøst,
og mangen Mø sin Veiler Kjon,
sin Ungdoms Lyst.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
høit var hans Mod;
men aldrig dypped' han sit Spyd
i Svages Blod.

Han fulgte Svend paa mangt et Tog,
med Herrestjold;
og hans Nærværelse forjog
al grusom Vold.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

De hidsed' Seil i høien Naae,
det var Kong Svend,

han færdtes over Bølgen blaa,
med sine Mænd.

Alt gjæste Bretland var hans Algt;
i Land han steg,
og Alting for hans Dvermagt
tilbage veeg.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Men Bretlands Hertug ikke sov,
han samlede
en talrig Hær i mørken Skov,
af Ryttere.

Den danske Trop kom ilde an
ved denne List,
de bleve fangne Mand for Mand,
og Svend tilsidst.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Og hør du Fangefoged fin!
og mærk mit Bud!

du skynde dig i Taarnet ind,
før Thorvald ud!

Ei sømmer Vold og Fængsel den,
hvis tapre Haand
har løst saa mangen faver Svend
af Trældoms Baand.

Men Thorvald har reddet sin Konge.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand,
med dette Bud.

Men Thorbald svor en Eed paa Stand:
jeg gaaer ei ud!

Jeg fri, og Kongen blive her
i fremmed Vold?

Nei! da var Thorbald aldrig værd
at løfte Skjold!

Men Thorbald har reddet sin Konge.

Saa stor er ædle Sjæles Magt!

Enhver blev fri

paa Thorbalds Bøn og for den Agt,
han var udi.

Og aldrig glemte siden Svend,
at vise sig

imod sin Ungdoms brave Ven
taknemmelig.

Men Thorbald har reddet sin Konge.

Svend Tvefjæg sad hos Æl og Mjød
med Konger fleer,

og klappede paa Hynde blød:

„sid, Thorbald! her!

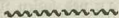
Din Fader styred' aldrig Land,

som en af Os;

men den er Jarl og Edelmænd,

der naaer din Roes;
thi Thorvald har reddet sin Konge!“

Storm.

No. 41.

Met. Velkommen i din Ungdomsland.

Til Danmarks Priis en Høitidsfang!

den lyde festlig fro!

Paa Kloden gives ei et Land,
hvor bedre var at boe.

:|: Saa længe Verden staaer, :|:
i Flor skal stande Dannerkongens Lande! :|:

Her frugtbar Mark, her grønne Skov,
og fiskerige Hav;
her Livets Lyst i fulde Maal
fra Buggen indtil Grav.

:|: Saa længe Verden staaer ic.

Med Lov her Wiisdom bygger Land,
i Blomster sees det staae;
og alle Zulemærker klart
en gylden Fremtid spaae.

:|: Saalænge Verden staaer ic.

Børn Kongen er om Landefred
og Fædrelandets Larv!
Alf Arilds Tid var Fadersind

Ekjoldungeslægten's Arv.

:|: Saalænge Verden staaer ic.

Kong Christian ved høien Mast
stod vaabenklædt, saa prud;
for Land og Folk den Olding holdt,
skjøndt saaret, Kampen ud.

:|: Saalænge Verden staaer ic.

Kong Frederik, da Kjøbenhavn
var stædt i haarden Nød,
svor kjæk: „jeg frelser Næststad,
om det end blev min Død!“

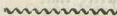
:|: Saalænge Verden staaer ic.

Høit juble vi, naar Kongedaad
grundfæster Danmarks Vel;
høit prise vi hver Dannemand,
som skaber Borgerheld.

:|: Saalænge Verden staaer, :|:

i Glor skal stande Dannerkongens Lande! :|:

N. Nyerup.

No. 42.

Met. Ung Adelskæen paa Tinge stod.

Tungt suse over Bang og Lund
Natstormens sneebedækte Vinger;

men Glædens bedste Høitidsstund
den mørke Vinter Dan a bringer.

:|: Da hilse glade Hjerters Slag
Dankongens høie Fødselsdag. :|:

Men Skoven sukker dybt i Løn,
thi Blad er ei paa Kvist at finde:
skal ei en Green da, frisk og grøn,
sit Løv om Fredriks Tinding vinde?

:|: Jo — evig straalere Vaarens Glæde
fra tidligvundne Egefrands! :|:

Ei hilser vinget Sangerhær
vor Lykkesdag fra tausse Kroner;
men Jubel Danmarks Stemme er,
naar hellig Fryd i Hjertet troner,

:|: og Dal og Hvi, og Bang og Skov
gjentage Dannerkongens Løv. :|:

Og barske Nordhavs Bølgegang
sig hæver høit og Stranden skjuler,
og blander vildt sin Frydesang
med Stormens Chør fra Nordens Huler,

:|: og rundtom Fredriks Kongeslot
de buldre: „Hil dig, danske Drot!“ :|:

Ja, Hil Dig, Du, hvis ædle Brynst
er høie Dyders Fyrstesæde!

O Hil Dig, Du, hvis første Lyst
er den, at see dit Danmarks Glæde!

:|: Hil Dig, som djerv og mild og god,
gav Herthedal sin Dannebod! :|:

Hil Dig, hvis trygge Kongeborg
ei Skræk og draget Sværd omgiver!

Hvis Kummer er hver Danes Sorg,
hvis Smil hver Danes Bryst opliver!

:|: O Hil Dig, Fredrik, Baldur liig!

O Hil den Dag, der gav os Dig! :|:

E Boye.

No. 43.

Udi vort Land der er saa godt at være;
Man hænges ei for bare Bagatel;
Man kan sig meget godt for Hede nære;
Man sulter ei ihjel.

Man drikker ikke altid Band,
og har dog ganske god Forstand.

Her er Man ikke evig barske Jetter;
Man bliver tvertimod af Elskov heed.

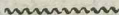
Her har Man smukke Blonder og Brunetter,
saavel som øvrig Christenhed.

Man sukker, knæler for en Skjøn,
og hendes Ja er Elskovs Løn.

Her gaaer Man uden Leide af Banditter,
og conserverer dog sit Liv for Stik;

og ingen hellig Commission udfritter,
 hvad Dei til Salighed Man gif.
 Nei! her Man ugeneert kan boe,
 Man desilleres ei for Tro.

Her har vi Dands, Musik, og mange Løier,
 og Fjendskab er en evig Skam.
 Den Sømand rast den fjerne Bølge pløier,
 og henter Viin og indist Kram!
 Vort Land gi'er deilig Rug til Brød;
 saa Ingen her kan lide Nød.

No. 44.

Ung Adelssteen paa Tinge stod,
 „til Konge skal han faaret være:
 hvis han er kjek og viis og god,
 da skal han Norges Krone bære!“
 :|: saa meldte frit hver Kjempe bold,
 og slog med Spyd paa stridvandt Skjold. :|:
 „Saa vist jeg er af Kongeæt,
 (saa hørtes Adelssteen at sige,)
 jeg holde skal ved Lov og Ret,
 saavel den Arme som den Rige,
 :|: og over hele Norges Land
 er Bonden fri og Odelsmænd!“ :|:

De Trønders Laugmand reiste sig,
 fem Enefe Mar var Gubbens Jøse,
 „til Retfærd du forpligter dig,
 den maa du holde os tilviise.
 Frem den, da fremmer du dit Gavn;
 jeg hilser dig med Kongenavn!“

Og „Kongen“ led blandt Baabengny,
 blandt Fryderaab med Tordensælde:
 det gjald saa høit i vilden Sky,
 det gjengjald mellem Norges Fjelde:
 „vær Konge i det frie Nord!
 vær Konge for den hele Jord!“

Lhaarup.

No. 45.

Vi Alle dig elste, livsalige Fred!
 du viser os Himmelen aaben;
 men kommer en Tiende og gjør os Fortræd,
 da kjække vi tage til Vaaben;
 :|: og spare ei Krud,
 men Skud paa Skud,
 vi sende vor Tiende Dødens Bud. :|:

Til Volden, ved Stranden, hvad heller ombord,
 vi gaae, naar vor Konge os kalder;
 om Tiendernes Mængde var end saa stor,
 dog ikke vort Mod os undfalder.

:|: Vi spare ei Krud,
 men Skud paa Skud,
 vi sende vor Fjende Dødens Bud. :|:

Han komme, den Stolte, med Brast og med Bram,
 og kneise som Nordhavets Bølge!
 Thi see, om vi ræddes! vi hilse ham,
 og snart vi paa Veien ham følge.

:|: Vi spare ei Krud,
 men Skud paa Skud
 vi sende vor Fjende Dødens Bud. :|:

Og det var Kong Fredrik den Fjerde af Navn,
 mod ham kom tre Flaader tillige;
 men Intet de finge af Kjøbenhavn,
 og Intet af Dannemarks Rige;

:|: da spartes ei Krud,
 men Skud paa Skud,
 udsendtes mod Fjenden Dødens Bud. :|:

Saa gjorde de Fædre, saa gjøre vi end,
 naar Fjender mod Danmark sig hæve;
 den Fjerde saae Fædrene staae som Mænd,
 den Sjette skal ei see os hæve.

:|: Vi spare ei Krud,
 men Skud paa Skud,
 vi sende vor Fjende Dødens Bud. :|:

Vor Alvindsmand drives da bort fra vor Kyst,
 og skamfuld han iler tilbage;

No. 47.

Vort Fødeland er endnu rigt
paa Mænd, som gjør det Vre;
Man, ved at øve Borgerpligt,
i Fred og stor kan være;
og Hver, som fremmer Danmarks Held,
kan kræve Hæder som en Gjeld.
Vort Fødeland er rigt endnu
paa Mænd, som gjør det Vre.

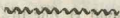
Men høit blandt dem skal Gerner staae,
han længe det fortjente;
i Dokken han os trælle saae
og ofte Døden hente.
Han saae, at Trods vor haarde Slid,
det altid tog saa megen Tid.
Vort Fødeland er rigt endnu
paa Mænd, som gjør det Vre.

„Her maa jeg hjælpe, om jeg kan!“
udbrød han fuld af Iver,
og hvad kan ei en Mand, som han,
naar Danmarks Vel ham driver!
Nu trælle Heste, vi er' fri,
og Gerner brød vort Slaverie;
thi Dannemark er rigt endnu
paa Mænd, som gjør det Vre.

En kunstig Mølle bygte han
i Dokken os til Bedste,
langt meer end før fem hundred' Mand;
det gjør nu otte Heste;
og den befriede Matros
nu synger høit til Gerner's Roes:
„vort Fødeland er rigt endnu
paa Mænd, som gjør det Vre.“

Og blandt de Store og de Smaae
gik om vor Gerner Rygte,
og mangen En kom ud og saae
den Mølle, han os bygte;
og Hver har sagt, som det forstod,
han var saa klog, som han var god!
Vort Fødeland er rigt endnu
paa Mænd, som gjør det Vre.

Nahbet.

No. 48.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Drlogs-Helte,
som ansaae Tapperhed for Pligt,
og skjalv ei naar det gjeldte.
Saa var vor Fael og Adeler
og Lordenstjold og mange Fleer.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Drlogs-Helte.

Men fremfor Alle Hvitfeld kan
den Uforsagte hedde.

Hvo saa sin Død saa vis som han,
og gif i den med Glæde?

Og aldrig han forglemmes skal,
thi Danmark frelstes ved hans Fald.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Drlogs-Helte.

Han under Gyldenløve fred
imod en talrig Fjende;

i Striden havde han et Sted,
hvor der var Roes at vinde.

Det Heltens Roes og Glæde er,
i Kamp at være Fjenden nær.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Drlogs-Helte.

Nu luktes mangt et Die til,
han Lag paa Lag dem sendte;

da pludselig hans stærke Ild
hans eget Skib antændte.

„Kap Anker, Hvitfeld! fly til Land!
„ved Flugt du Livet frelse kan!“

Men Dannemark var altid rigt
paa raske Drlogs-Helte.

„Nei!“ svarte han, „flye vi derhen,
„staaer Danmarks Flaade Fare,

„og skulde Danste vove den,
 „for eget Liv at spare?
 „Døe skal vi, men vi høvnes maae!
 „Til sidste Mandedræt vi slaae!“
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Drlog̃s-Helte.

„Til sidste Mandedræt vi slaae!“
 hans Sømand rast gjentoge;
 de Ild og Død rundt om sig saae,
 men uforsagt de sloge,
 til Ilden ind i Krudtet brød,
 og alle døde Helte død.
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Drlog̃s-Helte.

Dg aldrig uddøer Hvitfeldts Roes,
 hans kjeffe Sømands Minde;
 bør de ei i hver dansk Matros
 en værdig Landsmand finde?
 Naar Danmarks Ere kalder os,
 som de, vi hyde Døden Trods.
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Drlog̃s-Helte.

Ma h b e t.

No. 49.

Bort Fødeland var ofte Kampens Bolig,
 men aldrig var det graadig Uvens Hjem;

thi Odins Børn i Kampen slog saa trolig,
 :|: at Fødeland og Hjem laae trygt bag dem. :|:
 „Vort Fødeland, vor Konge og vor Pige!“
 saa svor de høit, og svor ved Trens Gud:
 „i Kampen feig, Hvo disse Tree kan svige,
 :|: „hans Navns Foragt skal aldrig slettes ud!“ :|:
 Kom Fjenden da, saa holdt de hvad de svore;
 da droge de til Landets Forsvar frem,
 og ilende, paa Havet flux de fore,
 :|: og taalte ei at Fjenden søgde dem. :|:
 Og fandt de ham, da stod de danske Dreng,
 med senet Arm og uforsærdet Mod,
 og slog saa fast, og kæmpede saa længe,
 :|: til Vølgen drak den sidste Fjendes Blod. :|:
 Men denne Et, men disse stolte Helte,
 som villig stod der' Land og Fyrste bi,
 som aldrig sveeg, naar det om Treen gjeldte,
 :|: døm, Efterslægt! siig, var' de meer end vi? :|:
 Vi er' jo Mænd, vi har jo Mod og Kræfter,
 at døe uglemt og vinde Hædersnavn;
 kun dette er den Løn, vi tragte efter,
 :|: naar seirende vi fremme Landets Gavn. :|:
 Og skal engang de Danskes Løve brøle,
 og vækkes den engang til Strid igjen,
 da skal kun Blod dens tændte Brede kjøle,
 :|: og Voldsmands Fald skal kun forsoné den. :|:

Forgjæves os da Overmagten truer,
 skjøndt Jaa, vi Juel's og Alder's Brødre er,
 ved Farens Syn en Danst forlagt ei gruer,
 :|: thi blodig Seir er agte Somand kjær. :|:

„Vort Fødeland, vor Konge og vor Pige!“
 Saa svær' og vi, og svær' ved Vrens Gud.
 „I Kampen seig, Hvo disse Tree kan svige,
 :|: „hans Navns Foragt skal aldrig slettes ud!“
 Vast.

No. 50.

Vort Norden er ikke en isdækket Ør,
 hvor aldrig Man Soel faaer i Sigte.
 Nei! Skjebnen ei viste sig mod os saa mørk,
 som sydlige Folkeslag digte.
 Ja, Norden med Alting begavet sig seer,
 som nødtigt og nyttigt dens Indbyggere er.

See, Skovene grønnes og Marken bli'er klæd
 med Føde for græssende Hjorde.
 Brød lover os rigelig spirende Sæd,
 og Fiske de bølgende Fjorde.
 Vor Overflod ofte den Fremmede bød
 saa hjælpssomme Midler mod Mangel og Død.

Ja, Skjønne vi have, Trods Nogen paa Jord,
 Udlandingen selv det bekjender;

saa favre at skue, saa snilde i Ord,
de tryllende Hjerterne tænder;
og Nordboen fik, med en senesuld Arm,
fast Mod, dem at værne mod Mecn og mod Harm.

Vil Sydlingen sige: „J Druer ei har“!
hvad skal vore Skibe da gjøre?
Hver Ting, som paa hele Jordkloden er rar,
kan os vore Sømand hidføre.
Med Alt, hvad der findes fra Syd indtil Nord,
ved Hjelpen af disse vi pryde vort Bord.

Saa kommer da, Brødre! ta'er Bægret i Haand!
velsigner vort Fædrelands Egne!
Ved Kraften af Enigheds vældige Aand
skal Lykke dem evig omhegne.
Derpaa vil vi drikke, til spillende Maal,
vort Fødelands, Borgerdyds, Glædernes Skaal!

No. 51.

Være Fred med Eder Alle,
dem vi saae i Kampen falde!
Hver saa uforsagt og glad
sired for Konge, Land og Stad.
I det rædselsfulde Møde
kjæft I stode, faldt og døde.
Østerhavets Vølger bare
overmægtig Fjendestare.

Myndig os vor Uven bød
vælge mellem Haan og Død.

Da, da gif I ham imøde,
stode, stode, faldt og døde.

Tusinde Kartover brølte,
ikke Skrak og Frygt I følte,
men kun hørte Vrens Bud,
raff ham svarte Skud for Skud.

Hver stod fast og usfortrøden,
stod og stred og savnte Døden.

Kampens Ild blev ved at brænde,
rundt omkring faldt Ven og Frende;
Skarer styrtede for Fod,
Strømme flød af Helteblod.

Hver saae sig og Broder bløde,
men stod fast og stred og døde.

Være Fred med Eder Alle!

Vi Jer ei tilbagekalde,

græde ei ved Eders Grav,
hvor den er i Jord og Hav;

men med Tak og Priis og Hæder
broderligt vi mindes Eder.

Ta med Takkesang vi møde;
thi det var for os I døde.

Tak for Eders Heltemod!

Tak for hver en Draabe Blod!

Laf I dyrebare Sjele!
 evigt er Jert Estermæle!
 Abrahamson.

No. 52.

Mel. Vær du vort Samfunds Skytsgudiinde.

Vær hilset, Dana's Held og Glæde,
 Maria! i din Kongehal!
 See! Danfkes Hjerter troe nedbede
 Betsignelse dit høie Kald:

:|: som Dannerkongens hulde Vis
 at rosenstrøe vor Fredrik's Liv. :|:

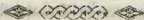
Du din og Fredrik's Caroline,
 dit Danmark stjenkte Omhedsfuld;
 o hendes Dyder ere dine,
 et Minde om din Moderhuld!

:|: Omslyngt af friske Glemmeimig,
 hun staaer, et Billede af dig!

Gid længe end vor Fredrik finde
 sit Held ved sin Marias Bryst,
 og Diademets Glæds forbinde
 med Mands og Faders rene Lyst.

:|: O Eders Scepter Godhed gav
 et Minde over Tid og Grav! :|:

M. P. Liunge.

VI. Blandede Sange.

No. 1.

Kjæphestene.

Met. Hvor skjönt, naar Aftenstjernen ventligt blinker.

At holde Equipage nuomstunder,
dertil kan Pungen ei forslaae,
og følgerig det er jo intet Under,
at smukke Folk tilfods maae gaae;
kun Landets rige Pugere
Man i Kareth og Gig kan see.

Men for ei ganske at gaae bag af Dandsen,
Enhver sin Kjæphest holder sig:
den sadler Man, og efter Smag og Sandsen
gaaer Touren da ret lystelig;
Man farer frem i rask Galop
til andre Lyster raabe: „Stop!“

Kjæphestene har alskens Ekabeloner,
og sadles hver paa sin Maneer;
og ofte de honetteste Personer
paa grumme stygge Og Man seer;

men den, som sidder paa dens Ryg,
kan aldrig finde Verten styg.

Ens Kjøphest er bestandige Processer;
en Andens er de Vises Steen;
en Tredies visse kjerlige Foibleser,
som koste kan et Næsebeen;
den Fjerdes er et Ridderfors;
en Titel er den Femtes Hørs.

Et Lystspil, uden Lystighed og Latter,
den sjette Rytters Kjøphest er;
det Krik, hvoraf den Syvende neddratter,
et Drama er — hvoraf Man leer!
Den Ottende er en Person,
som rider paa en Recension.

Nu kommer Nummer Ni: han rider Staten,
det er en huul Politikus;
han raaber høit: „Ihr Herren Potentaten!
„ich bin ein großer Pffiffikus!
„Napoleon hab' ich gelehrt;
„sonst war er keinen Heller werth!“

Den Tiende — jeg vil ei Flcer opregne;
jeg jo dog aldrig færdig blev!
jeg mærker, at jeg glemte mine egne,
imens jeg om de Andres skrev.

Min Kjepest er en Glaske Viin,
især af den, som groer ved Rhin!

N. E. Bruun.

No. 2.

Mel. Kom ud dit Glas! gjør mig Besked!

Bacchus sig nærmer, Glædens Ven!
et Anker Viin, det er hans Trone;
Rankens Løv er hans Fyrstekrone;
aldrig paa Panden tynger den.

Lovpriser Bacchus!

Han smiler huldt til sine Sønner,
figer: „kom! slukker Eders Tørst!
„Min Naade blandt Gunders er størst,
„thi jeg med Druer Eder lønner.“

Amor, den lille Skjelmste Vog,
jeg seer i Druegudens Følge;
skjøndt han vil Skjelmeriet dølge,
læses det grant i Diets Sprog.

Lovpriser Amor!

Selv naar han saarer, maae vi smile;
Smerten er sød og himmelsk Lyst!
den hæver, udvider vort Bryst:
thi signer Bunden af hans Pile!

Hvor Bacchus er, Apoll er med:
til Sang ved Druen Sjelen stemmes;

Skjaldens. Hvad toner; — Sorgen glemmes;
Himlen indtager Jordens Sted.

Priser Apollo!

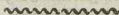
Ved sine Souner han udbreder
Følelse, Aand og Harmonie.
Hil Skjalden, hvis Ild-Fantastie
os til et evigt Eden leder!

Venus, det smukke Kjøns Mama,
saa smaat bag efter Skaren tripper;
ei det Haab, som hun nærer, glipper,
om med Triumph at gaae derfra.

Lovpriser Venus!

Bacchus, Apollo og Amor ere,
kan Man ei nægte, brave Mænd;
men dog tømmer Pigernes Ben
Skaalen blot ud til hendes Ære!

M. T. Bruun.

No. 3.

Blide Sang! misfundelig,
mægtigt klinge dine Toner!
Alle Hjerter hylde dig
over alle Jordens Zoner.
Lyd! og idel Tryllerier
loffes frem af Dal og Fjeld!

:|: Lyd! og Kummer vorder Held!
Lyd! og al vor Baande tier! :|:

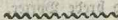
Trindt om lave Hyttes Tag
du ved Plov og Lee henrykker;
født i Philomeles Slag
du Naturens Fryd udtrykker.
Mellem Skovens Løv du hæver,
Natten er ei skummel meer.

:|: Frygten viger, Haabet leer,
og til Gud vor Aand du hæver. :|:

Ton da Sang! mod Veemods Harm
du vor Glædes Udbrud være!
Aand din Himmel i vor Varm,
mens vi Livets Kjæder bære!
Og naar Gud os Held bereder,
efter Møiens korte Stund,

:|: væk os blidt af Dødens Blund!
væk os op til Saligheder! :|:

p. H. Haste.

No. 4.

Da mihi nunc consilium!
nu er jeg stygt i Ribe;
min Pung den er nu ganske tom,
da Brev jeg faaer fra Ribe,

hvori min Fader skriver mig,
„at, saasom jeg er liderlig,
saa faaer jeg ingen Penge fleer,
før at han mig forbedret seer.“

Jeg var nu næsten banquerot
indtil min gamle Frakke,
da jeg paa Brevets Convolut
blev vaer: „Hermed en Pakke.“
Den aabnet blev i første Hast,
og, skjøndt jeg ei saae Penge,
saa kalkuleerte jeg dog strax,
en Maaned ei at trænge.

Det første, som mit Øie saae,
var splinternye Klæder,
og i en Bøstelomme laae
tolv Daler til min Skrædder.
Men, hvad som mig fornøied' meest,
var femten nye Skjorter;
dertil en deilig Rippers Best,
besyet med brede Vorter.

Nu Alt blev gjort i gangbar Mynt,
dog ei min gamle Frakke;
en Jøde fik den hele Pynt,
og Skræd'ren lod jeg snakke.
Nu kan jeg synge, drikke, lee,
gaae stundom paa Komedie,

ja vel endogsaa paa Koncert;
men saa har Glæden Ende!

No. 5.

Mel. Dannevang med grønne Bred.

Dands og Sang og Lystighed
nye Assembléer
lindrer os, som hver Mand veed,
Sorgens haarde Beer.
Bankerot og Pengetrang,
alle Slags Restancer
glemmes ved den muntre Sang
glemmes naar Man dandser.

Hr. Ca fortis Springedands,
Amateur-Koncerter,
Nydelser for hver en Sands
daglig Man bevarter.
Alle Slags og Lidt af Alt
frydrer Appetitten;
Glæder ere Livets Salt,
Munterhed Profitten.

Er din Skjebne nok saa tung
mangler du Kontanter,
viid: den fyldte Pengepung
morer ickens Sjanker.

Læg dit Glas, min bedste Ven!
 Sorg for Moerskab vige!
 læg dit Regnskab rolig hen!
 drik, og favn din Pige!

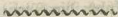
Saadan druknes her i Nat
 Hverdags-Livets Plager,
 Sorgen sættes Skaf og Mat
 til det atter dager;
 og naar Dagen bryder frem,
 Nattens Fryd vi minde,
 medens muntert i vort Hjem
 Timerne forsvinde.

Det er Philosophens Sprog,
 som til Verden kjender;
 Moerskab er den store Bog,
 som Man aldrig ender;
 men da Visen endes maa,
 Glassene vi fylde,
 dennes sande Maal at naae:
 Damerne at hylde.

Hulde Kjon! som Himmel-Fryd
 her paa Jorden skjænker!
 glade vi, som festlig Pryd,
 bærer Dettets Lænker.
 Lænkerne er' Elfskovs Magt,
 dem vi glade bære;

derfor Skaalen vorde bragt
Damerne til Hæd!

v. Holten.

No. 6.

Den Fryd, som ikkun kan bestaae,
I Benner! ved at drikke,
fortjener ei at kaldes saa,
og duer hartad ikke.
Dog siden tit et saaret Sind
fandt Lindring ved den ædle Vin,
vi ei aldeles vil forsmaae
de brave Fædres Skikke.

Den er en Nar, som frygter for
at bære Amors Kjæde,
den er Barbar, som ikke troer,
at Kjerlighed er Glæde.
Men nu er Ingen af Os Nar,
ei heller, det jeg troer, Barbar;
thi vidne vi med samlet Chor:
vi Elfskøys Magt tilbede.

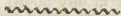
Kun stundom fulde Glasses Klang
kan Glædens Ild antænde,
udslukkes Elfskøys Gnist engang,
dens Fryd har evig Ende.

Men Venstabs sande Fryd bestaaer,
til sidste Slag vort Hjerte slaer,
O Brødre! lad vor muntre Sang
da Venstabs Værd erkjende!

Her sidde vi ved bredden Vord,
høit lyde her vor Stemme!
Til Blotshjerg Rang og Griller foer,
der høre de jo hjemme.
Venskabelig ved Thee og Snak,
Viin, Løier, Latter, Spøg, Tobak,
af Alt vi paa den vide Jord
kun Glædens Røst fornemme.

Til Venstabs uindstrængte Lyst
vi her forsamled' ere.
For Elskovs lukt er ei vort Bryst,
Viin kan vi og begjere.
Og den, som, med forstøkket Sind,
foragter Venstabs, Elskov, Viin,
eenstemmig vi, med hoiest Røst,
i Sang ham ekskludere.

P r a m.

No. 7.

Den lykkelige Gyde.

Der tjente en Svend udi Snarens Kvarteer,
en Gyde monne han være;

Han aldrig var raget af nogen Barbeer,
 sig selv undte han kun den Tre.

„Den Styver er spart,
 (sagde han,) paa min Bart,
 „Jeg giver den Skjægstraber Fanden.“

Han havde en Kjortel, var lang og var fin,
 paa Vesten usigeligt Skjøde,
 deri bar min Tyde en Kam og en Kniv,
 samt lidt til den daglige Føde.

Thi lidet og tit
 gi'er god Appetit,
 men Doct'ren kun lidt at fortjene.

Fra Ungdommen af den Sjæl var tilsvant
 paa Skillingen flittig at spare,
 barmhjertig mod Andre Man aldrig ham fandt;
 heel snedig han vidste at svare:

„Enhver hytter sig!

„Hvad rager det mig?“

Thi Manden var hollandsk i Troen.

Min Tyde ei læser, ei skriver et Ord,
 fra Morgen til Aftenens Ende.
 Han gaaer smaat og skakrer, og hører sig for,
 hvor Gevinst han sig bedst kan tilvende.

Profit, hvor det gaaer,
 i Ordspøget staaer.

Han spared' ei heller paa Gangen.

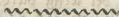
Naar Dagen den helder, og Natten staaer til,
saa tæller han først sine Penge;
saa gjør han sin Bøn, og beder, Gud vil,
han aldrig dem savne, som trænge.

Og Dagen derpaa
hans Bønner han saae,
i Tusindfold opfyldt at være.

Saa sover den Sjel i Ro og i Fred,
og snorker, saa Væggene ryste;
thi Dagen var endt i hans Ansigtets Sved,
ham Sønnen maa altsaa forlyste.

Sov sødt kjere Ven!
til du sover hen,
og samles med dine Forsædre.

A.....

No. 8.

Det er smukt, I gode Tyrker!
Mahomed I flittig dyrker,
nu I har faaet Smag paa ham.
Men Jer Sultan strangulere,
naar I ham ei lide mere,
det for Eder er en Skam,
og Fatalitet for ham.
Sag Araberne maa lide,
naar de komme op at ride,
thi de raske Heste har.

Alt de ere Tyveknægte,
det kan ingen Kristen nægte;
men kanskee, at Algar har
sjaalet, da hun svanger var.

Herre Gud! — Man nu skal møde
ved hvert andet Skridt — en Jøde,
og jeg bukter dybt for ham;
men jeg siger ingentunde,
hvad jeg har for nogle Grunde
til at skrabe saa for ham.
Høflighed er ingen Skam.

Jeg da Dndt om dem ei siger,
men vil rose deres Piger;
thi de er' det ærlig værd.
Sorte Haar Man hos dem finder,
Næse nok — og røde Kinder;
om de end lidt sminked' er,
saa er det nu Moden her.

Om det Persianske Rige
veed jeg saare Lidt at sige,
som jo Sommerfeldt har sagt.
Thi de mange vantroe Ravne
kan kun Verden lidet gavne,
og hvor Susa før har lagt,
derpaa ligger ingen Magt.

Alt I Folk udi det Hede
 Jlden vil som Gud tilbede,
 det jeg ei begribe kan.

Zhi om vi, her i det Kolde,
 vilde os til Barmen holde,
 deri var dog lidt Forstand,
 ikke i saa varmt et Land.

I den store Mogols Rige,
 Man til Velstand snart kan stige.
 Top! — jeg troer, jeg ta'er dertil.
 Men I gunstige Patroner!
 ta'er Jer nok for mange Roner?
 Maa jeg ydmygst raade til,
 at med een I nøies vil?

Skjønne Postelin og Duffer,
 Thevand nok, — men uden Sukker,
 hos Chineserne Man faaer.
 Apropos! — hvorfra de Tanker,
 at de Smukkes Pusselanker
 pines skal med Skoe saa smaae,
 at de næsten ei kan gaae?

Det Jer klædte ei saa ilde,
 hvis I var lidt mindre vilde
 i det store Tartarie.

Alt I plyndre Eders Næste,
 er ei heller med det Bedste,

men et Legn til Barbarie.

Nei! — J er' mig alt for frie!

Ehr. Andresen.

No. 9.

Det hedder en Acquisition
jeg viser, jeg min Profession
fra Grunden har studeret;
det Land, hvor Man et sligt Talent
med haanligt Blik har Ryggen vendt,
maa være upoleret.

At den, hvis Liv var Svig og List,
til Slutning bliver Moralist,
den Dosis er for bitter!
Strax falder Fabelen mig ind
om Ufelet i Lovens Skind;
thi Dreene fremtitter!

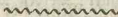
Man Bankerot i hvert et Land
jo hyppigt spiller: Verden Man
dog ikke kan omstøbe!
Hvad nytter det at raabe: „stop!“ —
Smaaskjelmerne Man hænger op;
de Store la'er Man løbe!

M. L. Bruun.

No. 10.

P e r g o l e s i ' s M a r s c h.

Død! jeg nu blegne maa,
kom! gjør Ende paa
mit Liv, som er forbrudt,
fra jordist Trøst forskudt!
Ei Haabet smigrer mig nu meer,
da jeg for Dine Døden seer;
jeg maae forgaae,
og Livets Lys udslukkes maa.
Med din giftig Bue skyd,
det allerede er din Fryd!
Mit Mod det qvæles kun af dette traurige Epil.
Farvel jeg Slægt og Venner sige vil,
og faldt jeg ei i Krig,
hvortit du trued' mig.
Viis da nu din Force i at dræbe mig!
jeg i Graven siden sover sødelig.
Skyd din giftig Braad strax ind,
mig med Himmerig forbind!

No. 11.

J ø d e s a n g e n.

Mel. Klart Skinner Solen over Skoven.

Endnu fattig Jøde lider
daglig lutten Haan og Schpot.

Grov Konfekt, som Folk ham bider,
 schal han kalde schmukt og chot.

Hvad han end lder,

hvad Man ham bider,

O vei! om han det fortrider.

Klar Oplisning Man forfinder:

Alle Brødre være beer;

men blandt Fæder jeg ei finder,

Hvermand her en Broder seer.

Liset, Man finder,

som de forfinder

nermest ved Stagen ei finder.

Hundred schtigge Nedrigheder
 schtackels Fæder lives paa.

For hver liderlig Foredæder

Fæder schal til Ansvar schtaa.

Lumpen Foredæder

setter paa Fæder

fine Uchudeligheder

Naar han hele Netter schpiller,

drikker Schtaden lens for Viin,

trekkes op af Vimperniller,

Fæder kaldes hans Ruin.

Alt han forskpiller,

edsler paa Triller,

Fæder i alt dette Schil er.

Riig Man troer vi os kan schaffre,
Penge kommer i en Ruf.

Au! der er for mange Prakkre,
som end ede Bred paa Puf.

Au! med de Prakkre,
Puf og hans Makkre,
det er ei veerd, schgu! at skakkre.

Saa de vil os Jeder schtrasse
fordi Silv og Guld chaaer bort;
men om Floer og Biin og Kaffe,
Schtaal og Schtads, o! nicht ein Wort!

Floer, Schtaal og Kaffe
burde de schtrasse;
Silvet af Landet de schaffe.

Andre heilig det fortrider,
at vi hos de Store chaae.

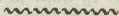
Au! de Schtore stundom schnider
den, som haver schnidt de Smaa.

Au! hvilke Lider,
Det nu en Diid er,
at Man hverandre brav schnider.

Jeden kalder Man et Scharen,
han taer sin Profit for schweer;
men jeg kjender den, der taer' en
chlubsch af hoed ei deres er.

Mangen en Schnare
 kund' jeg forklare,
 men Ehud min Mund schal bevare!

Tode.

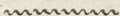
No. 12.

En Sømand med et modigt Bryst
 kan aldrig fattes Penge;
 Tab skjerper kun hans Windelyst,
 og Armod er ham som en Dyst,
 der ei kan vare længe.

Naar Søen plyndrer fra sin Ben,
 og sætter ham paa Prøve,
 da leer han kun, og tvinger den
 at bringe tifold det igjen,
 som den har tordet røve.

Han sadler dristig Havet op,
 saasnart hans Hjerte lyster;
 og rider høit paa Bølgens Top
 i Trav og susende Galop,
 til guldbestro'de Kyster.

Flux er han der saa riig, han vil,
 og modig som den Rige,
 og sætter Bovenbramseil til,
 og flyver glad med Sang og Epil
 tilbage til sin Pige.

Ewald.

No. 13.

En Time før Middag Madammen opstaaer,
saa drikker hun først Sukkerlade.

Og maler sit Ansigt og kruser sit Haar,
for Speilet hun neier, og smiler, og gaaer,
og seer, hvordan det monne lade.

Nu kommer en Straajunker pyntet og stram:
„god Morgen, Madam!“

Man spiser til Middag, naar Klokken slaar to,
Man sidder tilbords Klokken fire;
der spotter Man Dyden og Fromhed og Tro,
saa kommer Kløverknægt for at skifte vort Bo;
det kalder Man ikke at svire.

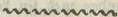
Hr. Hasenfus har Man den Tre at see
ved slikt Assemble.

I Morgen Madammen er budet til Gæst,
det laug kan hun ikke forsage;
den unge Hr. Spradensfeldt giver en Fæst,
og Huset saaer skjotte sig, som det kan bedst,
lad Manden kun brumle og klage.
Maddammen hun tænker: hvad Dret ei hør,
det Hjertet ei rør.

Til Alt maa den Egtemand tie og see,
skal det ei bekomme ham ilde;
naar Manden maa græde, Madammen vil lee,
Maddammen er Dronning ved hvert Assemble;

men Lyende gjør hvad de ville!
 For sildig til Syndernes Kundskab hun kom,
 da Pungen var tom.

Thaarup.

No. 14.

Me l. Lad gamle Kvinderne hvo vil.

En Vise er en herlig Ting,
 især naar godt den bliver sjungen!
 Den gier en Skaal først rette Sving
 og Vinen rette Smag paa Tungen.
 At drikke Viin foruden Sang
 er som at fattes Salt til Stegen.
 En Drikkesang til Glassets Klang
 det Bedste er af Legen!

En Elsker synger om sin Glut;
 Soldaten om sin Hæderspalme;
 imens en stakkels Landsbytt
 frembræger høit en gammel Psalme.
 Til Tegn paa al sin Dygtighed
 Castraten gjør os en Moulade;
 men stedse bedst den Sang jeg leed,
 som gjorde Godtsfolk glade!

For Folk af mit Temperament
 en lystig Vise herligst klinger,

naar Glassets Afkompagnement
lidt Harmonie i Tingen bringer.
Imens vi klinker, spøge, lee,
de muntre Sange vi lovprise!
og kommer Døden med sin Lee,
bortskram ham med en Vise!

N. T. Bruun.

No. 15.

Brægers Afstedsvise.

Farvel min elskte Menighed!
Farvel I lave Bønderhytter,
hvor jeg saamange Dage fleed!
Sag Eder nu med Staden bytter.
Farvel I Heste, Føl og Køer!
ei meer I Brægers Stemme hør.

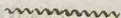
Du Mark, som jeg indhegne lod,
ei mine Træskoe meer dig stamper;
paa Gliser dandse skal min Fod,
og snart med vendte Skoe jeg tramper.
Farvel du Mark! farvel I Faar!
Den gamle Bræger fra Jer gaaer.

I Bønder! I som mangengang
sag lyttende til Brægers Stemme!

Naar Kruset og hans raske Sang
bød Eder Fjogdens Vidst at glemme;
for sidste Gang I Bræger seer!
Paa Landet synger han ei meer.

O, sørger ei for Eders Degn!
Lad Eders Graad ei mere flyde!
Vel mister I ham fra Jer Egn,
men bør hans Vel ei Eder fryde?
Thi Bræger følge maa sit Kald:
han nu for Hoffet synge skal.

Heiberg.

No. 16.

Met. Den Skaberen skjenkte en oplyst Forstand.

Flur, Brødre! bortlister sig atter et Aar;
men lad det! i Morgen et andet fremstaaer.
Run Skade, vi glide saa sagtelig med;
:|: her Ingen desværre! har blivende Sted. :|:

Der kommer hiin skumle, forvorpene Dag,
da Scenen tillukkes for Munterheds Lag,
da Ungling, da Olding, Hver efter sin Tour,
:|: blandt Skyggerne gjør en elendig Figur. :|:

Thi vide vi, Skiebneen urokkelig er,
saa Den være Daare, som nyder ei her!

Kort Rosen kun blomstrer, snart visner den hen,
: |: og Ungdommens Foraar kom aldrig igjen. : |:

Nei, Venner! nyt Tiden, imedens I kan!
Naturen forundte os ikkun et Spand.

Selv planted' hun Nydelsens Drift i vort Bryst.
: |: Dens Sødhed er Skabtes og Skaberens Lyst. : |:

Hvad skjenker den bedre end Viger og Viin?
O Glutter! sad her kun hver Broder hos sin!
Saa glemte han Troner og Abrahams Skjød,
: |: og skjønnere Lod i Jert Favnetag nød. : |:

Til Vre for hvad der meest pryder vor Jord,
for Druer, for Venstak, for smeltende Noer,
kom, klinker! og levner ei Glasfæt en Taar!
: |: Nye Glæder os bringe det dagnende Aar! : |:

E. E. Bruun.

No. 17.

Fordum Diogenes gik med sin Lygte
og søgte Mennesker langs ad sin Vej;
jeg søger ogsaa, og muligt maa frygte,
: |: at hvad jeg søger, det finder jeg ei. : |:

Vil mig en Hofmand, som kender ei Emiger!
Vil mig en Jøde, som elsker ei Guld!
en Procurator foruden Intriger!
: |: En Pietist, som er ærlig og huld! : |:

Hvor er en Doktor, som Sygdom kurerer?

Nemlig: naar reent infurabel den er!

Hvor er en Tydsker, som ei svaðronnerer?

:|: og en Poet, som ei Binen har kjær? :|:

Hvor er den Pebermø, som ei vil giftes?

Hvor er den Knøs, som er bange for Kys?

Hvor er den Glut, som alt førstegang skristes,

:|: og ei om Elskov har ringeste Nys? :|:

Blis mig den Alagerkart, som ei bør hænges!

Eller den Kobler, som ikke bør flaaes!

Ynglingen, som efter Hæder ei længes!

:|: Eller en Sømand, som tappert ei flaaes! :|:

Længe om dem jeg kan søge i Norden;

Lygten, den hjælper mig ei for en Snus!

Muligt omsonst jeg spadsered' rundt Jorden,

:|: om jeg end søgde fra Huus og til Huus. :|:

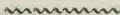
Jeg vil anmode vor Herre at laane

mig paa min Vandring en udenvelts Soel;

dermed jeg reise vil, først til vor Maane,

:|: og siden søge fra Pol og til Pol! :|:

M. T. Bruun.

No. 18.

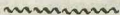
Først lod Man Jack i Skole gaae,
der fik han Dretæver;

hver Emule Tossen kan forstaae,
er banket ind med Næver,
og Rektor propter hæc et hoc
ham jog af Skolen med en Stok.

Sin Grammatik vor Jack nu strax
med Skræddernaalen tuffer;
men Skjæv var Munden, Skjæv var Sar,
Jack = Skrædder blev en Tuffer;
og for et Par spoleerte Laar
han Løbepas af Amtet faaer.

Saa tog han Smedkerhøvlen fat,
(vor Flid tit Skjebnen haaner)
thi Skjendt han hævlet Dag og Nat,
hans Arbeid' blev kun Spaaner.
Jeg faaer et Indfald, lystig hei!
Saa raabte Jack og løb sin Dei.

Nu blev han Feldtskjar — hjælpe Gud!
Hver Syg han skal kurere!
Hver Synder han trak Tanden ud,
hver Kind han skal barbere!
Thi Jack han hævler lige net
paa et Par Kinder og et Bræt:
og Hurra for den store Mand,
Jack Alleslags, som Intet kan!

No. 19.

Glade Alder!

Barndoms hulde Vaar!

Du til skyldsfrie Glæde kalder,

Hjertet roligt slaaer.

Tugen kummer

tynger BARNETS Bryst;

lyse Dromme det i Slummer

vise Himmels Lyst.

Kun fra Diet

bryder Taaren frem;

Sjelen sorgfri og fornøiet

er hver Glædes Hjem.

Himmelfreden

fylder barnlig Varm,

rolig er Samvittigheden,

uden Nag og Harm.

Skjønne Alder!

Al, du er saa kort!

Tidens Dække for dig falder,

og du svinder bort.

Derfor Glæden

smile til din Vaar!

Hvor du kan, slyng Rosenkjæden

i dit lyse Haar!

M. 1. Vor Moder hjemad skyndte sig.

Godtsfolk! I hos mig kjøbe maae;
betragter mine Varer!
Her nok for Penge skal I faae;
frist! ei paa Guldets sparer!
Her i min Kram er alle Slags;
men mærker vel: Detaling strax!
Skynder Jer! jeg idag for Røverkjøb kan sælge.
:|: Kommer hid! :|: I har Lov at vælge!

Rom, Enke! kjøb en vakker Mand;
han sjelden faaes for Penge,
Rom, Kapser! kjøber Jer Forstand;
I jo dertil kan trænge.
Har Ingen Lust til Titelslang?
Rom, Hofmænd! kjøber Glæds og Rang!
Skynder Jer! jeg idag o. s. v.

Rofetter! kommer hastig hid!
Jeg har den bedste Eminke;
den tryller frem henfarne Tid;
I maae Jer ikke sinke!
Rom, gamle Knark! de atten Aar
for en Dukat tilkjøbs du faaer.
Skynder Jer! jeg idag o. s. v.

Hvem kjøber blandt Emaaherrerne
en deilig Bjelde-Rangle?

Og Glas, hvormed Man ei kan see,
men herligt gaac og dangle?

Jeg saare tit en Recensent
med flige Brillen har betjent.

Skynder Jer! jeg idag o. s. v.

Sandt Venfkab, trofast Kjerlighed
er' Varer, som jeg fattes;

men det, som jeg mig trøfter ved,
er at de sjelden skattes;

og naar iblandt forlangt de bli'r,
jeg Surrogater derfor gi'er.

Skynder Jer! jeg idag for Kjøvkjøb kan sælge.
:|: Kommer hid! :|: I har Lov at vælge.

No. 21.

Har jeg min Baad, mit Seil, og mit Ræt,
vil jeg med Jarlen ei bytte.

Fisken i Vandet bli'er aldrig træt;

Fiskeren ligner Fiskenes Væt,

lidet han agter en Hytte.

Lige jo flyde de Draaber i Fjord,

lige de Blade paa Træerne groer;

Hjemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog alt for trang,

sær i den liflige Sommer.

Fire Pæle, lidt Leer og lidt Tang;
 har jeg kun det, da jeg klirer med Sang
 Hytten, hvori jeg saa kommer.
 Bøgenes Ly og Græs til en Ro,
 Kilden, hvis Døver i Bækken sig suoe; —
 der er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Eis,
 Landet ei holder mig bedre.
 Elskov er Skipperens Lidsfordriv,
 Sønner mig skjænker den kraftige Bis,
 saa blev der skjænkt mine Fødre.
 Men mine Børn, som Vællinger smaae,
 lystigt maae svømme, før ret de kan gaae,
 hist udi Bølgerne blaa.

Kjolen at tømre, den mægtige Mast,
 det skal de Gutter jeg lære.
 Langsomhed er en hæsselig Last;
 Vognen gaaer langsomt, Skibet har Hast;
 derfor skal Skibet Man ære.
 Tru du kun Søe! jeg foragter din Qual;
 usfende danser den trodsige Hval,
 her er min Hvieloftssal.

Dehlenschläger.

~~~~~
 No. 22.

S o m m e r g i l d e - V i s e.

Heisa, Piger! En og Hver!
 Dagen fremad glider!

Lad de Gamle sidde her,
 drikke Øl, og bramme meer
 om fremfarne Tider!

Godt for dem, som var i Krig,
 og kom vel tilbage!
 Gaae vi Ufred, skal I mig,
 naar jeg kommer hjem fra Krig,
 ogsaa glad modtage.

Nu kun rask i Laden ind!
 Hør Fiolen klinger!
 Kling, kling, klang, Hver tager sin!
 Kling, kling, klang, saa ta'er jeg min!
 Hopper, dandser, springer!

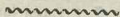
Morgensolen kunde see
 os i Duggen vade.
 Græsset, høit til vore Knæ,
 styrted' for den skarpe Lee
 Skaar paa Skaar i Rade.

Med os gik de søde Noer,
 Høet ud at vende.
 Det blev veiret, og det soer
 sammen i en Stak saa stor.
 Saa var det til Ende.

Flux ved hede Middagstid
 Høet ind vi aged'.

Kast vi sang, da Solen blid
skinned' Bisfald til vor Flid,
og da Slyden knaged'.

Nu kun Fryd tilovers bli'er.
Pigerne alt svandse;
først en Menuet vi gi'er,
derpaa strax til Eibye = Sviir
og de andre Dandse.

No. 23.

Mel. Munter, med freidigt Mod.

Hellige Harpeklang!
Dig toner høit min Sang;
dybt fra mit fulde Bryst
priser den fro din Lyst!

Smerte og Savn og Trang
svinde for Harpens Klang;
Beemod og stille Fryd
tolker dens Strengelyd.

Haabet sin Stjerneglands
breder for Sjel og Sands;
Trøsten mig englemild
qvæger i Harpens Spil.

Sødt den at tolke veed
Elskov! din Salighed.

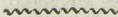
Omhed og Længsel huld
frømme fra Strengens Guld.

Venstab! din Guddomsild
aander i Harpens Spil;
Sphærernes Himmellyst
samles i Støvet's Bryst.

Alben og fri min Barm
banker for Armod's Harm.
Lindre sin Broders Nød:
hvor er den Tanke sød!

Tonernes Kjæde snør
blidt sig om viden Jord.
Himmelste Tryllerie!
Alt er mig Harmonie!

A. P. Liunge.

No. 24.

(Af Kong Salomon og Jørgen Hattemager.)

Mel. Bombelles Vals, 1ste Repriise.

Held held held os! En Folkeseft!
Gold= Gold= Goldskal, den høie Gæst;
nu nu nu lad os vise ham,
:|: at vi kan prise ham
Alle som bedst. :|:

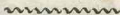
Flet= flet= fletter en Borgerkrands!
 Spil= spil= spiller en lystig Dands!
 Stort stort stort Jer betaler han,
 :|: hundrede Daler han
 giver tilmands. :|:

Vi vi vi skal min Salighed
 nok nok nok faae hans Pung paa Gled.
 Jo jo jo vi skal plukke ham,
 :|: om vi saa hugge ham
 Nodderne ned! :|:

Ja ja ja! vort Korsøer det kan
 vist vist vist som hvert andet Land
 godt godt godt bruge Pengene;
 :|: vi ere trængen'e
 til dem forsand! :|:

Lad lad lad dem i Kjøbenhavn
 ei ei ei faae det hele Gavn!
 Vi vi vi ta'er Advancerne,
 :|: lad saa Financerne
 lide det Gavn! :|:

J. L. Heiberg.

No. 25.

(Af Kong Salomon og Jørgen Hattemager.)

Met. af Sovedrikken: For dem mit Hjerte bruser.

Her Goldkalb triumpherer,
 han holder Verden i sin Haand,

han Krig og Fred dikterer,
Man kalder ham Kong Salomon.

En Sol for Potentater,
hans Dragt er Sølv fra Top til Taa,
og hollandske Dukater
som Knapper bærer han derpaa.

Hans Huus med gamle Kroner
er tækket og med Species;
ved Stats-Obligationer
sin Pibe tænder han tilfreds.

Nu han til Os vil komme.
Vor Kours vil giftes med den Kns:
hun faaer ham i sin Lomme,
thi hun er meget kapriciøs.

J. L. Heiberg.

No. 26.

H y r d e v i s e.

Herud i Mark, herud i Skov!
Hjere Hornqvæg, Dre, Ro!
Hør Hornets Lyd, vor Hunds Bobrov!
Op forlader Staldens Ro!
See Baaren er jo alt kommen,
see Engen er alt grøn.

Moh! moh! moh!

kjere Dre, Ko!

Thi kommer og smager den Græsning skøn!

Din Krop er stærk og sirligt bygt,

kjere Hornqvæg, Dre, Ko!

iblandt dig tør jeg vandre saa trygt,

hvo er vel som du at troe?

Paa Hovedet en Krone,

see Engen er alt grøn &c.

Hos Adam udi Paradiis

(hør hvad jeg fortælle vil)

blev levet høit og dygtigt spiist,

Koen Melken gav dertil;

ja herligt Smør og Ost;

thi Engen var saa grøn &c.

Hr. Pharaon i det egyptiske Land,

kjere Hornqvæg, Dre, Ko!

Med Krone og Scepter som en Mand

sov sin Middagsluur i Ko,

da drømte han om Køer

i Engen saa grøn &c.

De magre spiste de fede reent op,

kjere Hornqvæg, Dre, Ko!

Og Hyrden, som vilde saa gierne sagt stop,

kom for sildigt, kan jeg tro;

det ilde dem bekommer,
Engen er alt grøn ic.

I Babel var en Konge engang,
kjere Hornqvæg, Dre, Ro!
han var saa stolt af sin Magt og Rang.
Gud ham da gjorde i Hast min Tro
fra Konge til Dre,
han gif i Engen grøn ic.

Saa høit anseet, saa æret, som du er,
kjere Hornqvæg, Dre, Ro!
Du gjerne Melk Dø giver her,
at vi kan sunde og glade boe.
Om Sommeren den smager saa godt
i Engen grøn ic.

Det hjerteligt jeg takker dig,
kjere Hornqvæg, Dre, Ro!
Den tunge Plov du trækker for mig,
tidligt og sildigt, foruden Ro;
dit Foer skal du bekomme,
Engen er alt grøn.

Moh! moh! moh!

Kjere Dre, Ro!

Thi kommer og smager den Græsning skøn!

D. D. Lütken.

No. 27.

Skræddervise.

Hvo mig ei agter, er en Nar;
 hvor gik det til, hvis jeg ei var?
 I gik vel, som de gamle Guder,
 i Faarekind og Bjørnehuder;
 ei Vinterpelts, ei Sommerfrak'
 I ærbart bar, naar Solen stak.

Min Kunst saa herligt pynter Jer
 med det, som Børn mod Kulden er.
 Som det sig bør alt efter Standen,
 jeg klæder Kongen, Bondemanden;
 selv Præstekraver, Ridderbaand
 tilskjær og danner jo min Haand.

I Uniformen strunt og prud
 en Kryster som en Helt seer ud.
 Med største Ret jeg kan vel sige:
 „jeg Klæder gjør, og Folk tillige“;
 thi manges Herre siin og net,
 saae ellers ud som et Skelet.

Duunhagen gjør jeg til en Mand,
 der Pigehjerter vinde kan.
 Sin Gravitet jeg Brudgom giver,
 og skøn ved mig først Bruden bliver;

ja alle Bryllupsgjæsters Krop
jeg efter Moden studser op.

Men er et farligt Uveir nær,
(Man veed vel hvordan Qvinden er!)
Madam er syg, hvad hjælp Piller?
Nei! lettere jeg Sygen stiller;
en ny og velsmyet Kjøl' gi'er Fred,
fornyet Omhed, Kjerlighed.

Den Hæslige jeg Vnde gi'er,
ja Dvingen selv yngre bli'er.
Saa kan jeg Hvermand nyttig være,
og sidde paa mit Bord med Ære,
indtil min Livstraad søndergaaer,
og jeg af Døden Fridag faaer.

D. D. Lütken.

No. 28.

Ja, min Mand er endnu i fuldt Skriverie,
og bliver ikkun sildig frie;
midlertid vi da vil,
ved lidt Snak og lidt Epil
drive Tiden og Tanker og Grillerne bort,
ved et Kort.

Lars, kom! træk Spillebordet frem!
Hillemæn slaaer Klokken nu først sem!
Lænd os Lys! bring os Krid!
Og sæt Stolene hid!

See der Hr. Major! der kom De tilpas!
 Vær saa god og læg Hatten, og tag Deres Plads!
 Lad mig see! der skal De, der skal De have Sted!
 Kommer nu, og lader os sætte os ned!
 Første Es blander Kort = Spil!

Om Madammen saa vil!

Hr. Professore er saa god og blander Kort!

blander Kort!

Nu, hvor høit skal vores Spil vel gaae?

Madammen det bestemme maa!

To Skilling Matador,

ikke saa Hr. Major!

Alt ligesom Madammen hun vil,

hun vil.

Hm! hm! hm! jeg troer, siger Pas!

Og jeg, ja jeg, ich sage auch das!

Nu saa staaer det til mig

saa enden da cher amis!

Maa jeg spørge, hvad er vel Colør?

Hr. Professor? det er med Tilladelse Coeur.

Ei vel an! jeg da kan jo spille Tourné!

Aha, det skulde jeg forud have seet!

Her er Qvater Matador,

Cinqve premier jeg faaer,

og Solo jeg kunde have spilt,

have spilt.

Hvor gaaer det nu med Engelland?

Det taber godt, saa siger Man.

Permis! Pas! Pas!

Kolonien spiller Bas!

Det skal vi faae høre tilfidsf. Hvad er Triumph?
Hvad er Triumph?

Pique er Triumph — hvad siger sidste Avis?

Den fortæller om en og anden Pris.

Kun tre Stik endnu!

ja, Engelland er snu.

Atout! De er beet — hvad gjør vel Frankerig?

Paa tre Matadorer, det var forunderlig.

Nu lad see, sex og tre det gjør netop ni;

Frankerig ta'er neppe med Engelland Partie.

Jeg hørte igaar —

vær saa god Hr. Major!

At General Hove er død. Coupé!

Coupé!

Et Glas Punsch, Lars! Skjenk og bær omkring!

Den første Beet — den siger ingenting;

men for Obscurité

faaer vi lidt, lad mig see!

De har Ret, Hr. Major! De faaer fire Hver,
fire Hver.

Nu et Smørrebrød, Lars! kom og præsenteer!

Vær saa god Hr. Major! Traktementet De seer.

Hr. Professor! behag, og tiltalke tag!

Maa jeg spørge: hvem der i Forhaanden er?

Madammen selv! thi Kortet ligger der.

Nu lad see!

Attendez!

Et Smørrebrød endnu,

en Sans prendre i Couleur a tout!

Punsch er excellent;

men mit Spil er forvendt.

Paa saa prægtigt et Kort har jeg aldrig tabt før,
tabt før.

Men see, der har vi min lille gode Mand!

Qvadrillen vi nu spille kan.

Hvorfor ikke det

har J nogen Beet?

Ik nei, Bagatel! men Klokken den er ti,
den er ti.

Hillemænd! hvor Tiden løber bort;

saa løber den med Snak og Kort.

Nu en Dmgang endnu!

Lars! Punsch, hører du!

Min søde Madam! jeg maa sige Pas.

De er dog saa artig, og tømmer deres Glas!

Paa god Nat! mange Tak

for Beværtning og Alt!

Kortet lidet forkeert i Aften for Dem faldt!

Hr. Professoreen vandt,

det vi Andre vist fandt!

Nu god Nat Hr. Major! Hr. Professor! god Nat!
god Nat!

No. 29.

Drifkevise

(af Kong Salomon og Jørgen Hartemager.)

Mel. Ecce quam bonum.

Salomon.

Ja ved en Bolle Punsch Man kan
gar herlig discurriren,
und har Man nok so lidt Fersland,
kan Man politiciren.

Chor. Leve Discurser,
Courser og Concourser!
Leve Politikken
og Driften!

Brandt.

Hvad mener Hr. Baronen vel
om Grækernes Affairer?
Hvis Tyrken slaaer dem reent ihjel,
det mig i Hjertet skjærer.

Chor. Nu lad os høre,
spidser Eders Ore!
Nyt faae vi at vide
itide.

Salomon.

Jch mener vieles for und bag
und ja und nei tillige,

denn pro und contra in den Sag
sig lader meget sige.

Chor. Prægtigt han svarte,
Alt os aabenbarte!
Een er i Forening
vor Mening.

Willing.

Men Man igjennem sætte vil
i Frankrig Reductionen?
Det er dog vist et farligt Spil;
hvad mener Hr. Baronen?

Chor. Nu lad os høre ic.

Salomon.

In Frankreich har sig Bladet vendt;
det har mig sehr verwundert:
Man skriger der for tu Procent,
som andensieds for hundred.

Chor. Alt kom for Dagen!
Hvilket Lys i Sagen!
Ja nu tvivler Ingen
om Tingen.

Sering.

Jeg gjerne vilde vide, naar
vel Spanien bli'r rolig,
jeg maa forskrive spanske Jaar,
de koste mig utrolig.

Chor. Nu lad os høre ic.

Salomon.

Jch denker derom saa som saa;
hvert Land har ju sin Plage;
nær alle Aar af Landet gaar,
bli'r Ulfene tilbage.

Chor. Ja det er rigtigt!
Dette Bink var vigtigt!
Lad os discurrere
om mere!

Jørgen.

Mon Freden vare vil paa Jord?
Jeg tør den neppe prise:
see Rusland voxer op saa stor;
hvad skal hun faae at spise?

Chor. Nu lad os høre ic.

Salomon.

Jch herom ene sige vil:
det koster schwer at kriges;
ich gi'r sgu ingen Penger til,
so faaer de vel ferliges.

Chor. Hurra for Freden!
Nu vi sikkert veed 'en:
han har Os i Jarten
forklart 'en.

Løve.

Isald jeg tør i Tungen see
jeg vilde vide dette:
hvormange Penge tænker De
paa Kjøbenhavn at sætte?

Chor. Nu lad os høre ic.

Salomon.

Hver Gang ich faaer en Flaske Wiin
und Arraks-Punsch i Bollen,
dann öffner ich min Pengeskriin
paa Hallandsaas og Borden.

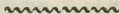
Chor. Hille min sandten!
Hvem der stod ved Kanten!
So jeg skulde komme
i Lomme!

Salomon.

Denn wenn ich har en god Discurs,
und Glasset Man mig filder,
so fever ich den ganste Cours,
und Runden Thurm fergilder.

Chor. Det var som Fanden!
Lyver ikke Manden?
Paa hans Ord og Kjole
vi stole!

J. L. Heiberg.

Z u l e v i s e.

Met. Den Skaberen skjenkte en oplyst Forstand.

Idag nu for næsten to Tusinde Aar,
da laae i den lune, den sydlige Vaar
de venlige Hyrder paa Marken, og saae
til funkende Etjerner paa Himmels Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter som varm,
sad med sin Hyrdinde i kjerlige Arm;
ved Maanestien sad de ved rislende Bæk,
og plukkede Jordbær af bugnende Hæk.

Men Jordbærret, svulmende, asplukket nys,
var intet dog mod de livsalige Kys,
de venlige Haandtryk, de kjerlige Blik,
som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spøjte, uskyldigt og frit,
og leged', og snakked', og kysed' saa tit,
og dandsed' i Maanstien og tumlede om,
til Englene til dem fra Himmelen kom.

Al! meget er skeet i to Tusinde Aar.
Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar.
Vi er' ingen Hyrder. — Den bidende Vind
har drevet fra Marken til Stuen os ind,

Forvundet er længst det uskyldige Liv;
nu staaer Kavaleren for Damen saa stiv,

og Damen er knibst paa Anstændigheds Bud;
og saaledes gaaer det Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei;
den vender sig nu paa vildfarende Wei,
og eengang om Aaret den gatter sig ret
og løsriver Stivhedens dumme Corset.

Og det er om Julen; da byder den Lyst,
ved Mindet om Hyrden ved Kjerligheds Bryst;
da gjemme vi Beltet, som fængslede nys
den frygtsomme Pige, og faae os et Kys.

Al Kjerlighed bragt til Fortvivlelsens Top
vi flygte bedrøvet, og hænge os op;
og Glutten fortryder sin Grumhed paa Stund,
og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os paa Forundringens Stol,
som Radier rundt om den funkende Sol,
og undre os over fordærvede Skif
og al den Forkeerthed, ifjor vi begif.

I Mangel af Maane, vi nøies med Lys;
med Brænde bortfjerne vi Vinterens Gys;
en Harpe maa gjelde for rislende Bæk
og Wiinflasken bøder paa bugnende Hæk.

Og saa er' vi Hyrder, saa trykker vor Arm
de søde Hyrdinder til kjerlige Varm.

Ustyldighed kommer fra Himmelen ned,
og seer paa vor Glæde, og glædes derved.
Dehlenschläger.

No. 31.

D o d e n s B u g g e v i s e.

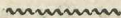
Jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt,
jeg haver en Bugge, saa peen og saa net.
See Vaaren i Himmelen's Smykke fremtræde!
Han strøer paa min Bugge de Lillier spæde;
og Lundenes Rattergal synger for dig:
sov sødelig!

Jeg haver en Bugge, saa peen og saa net,
jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt.
See Vinterens Skyer, der brydes med Dagen,
bedægge min Bugge med hvideste Lagen!
Frygt aldrig for Vinterens mørkeste Sky,
du slumrer i Ly!

Paa Jorden mistkjendes den reneeste Dyd,
paa Jorden ei blomstrer den varige Fryd.
Der Haabet dig skuffer, der Vensteb dig saarer;
og Elskov dig Bøgeret fylder med Taarer.
Her smiler din Engel, den venlige Død;
glem Jordens Nød!

Kom, elskede Vandrer! du est jo saa træt!
 Dig savner min Bugge, saa varm og saa tæt.
 Jeg tager din Byrde, bortaander din Kummer,
 og dysser dig ind i den sødeste Slummer.
 Saa kom da, jeg lægger i Buggen dig ned
 til Salighed!

Sander.

No. 32.

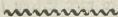
Jeg lever stille, indgetogen,
 langt borte fra Glædens Lag;
 her sidder jeg i Skammelfrogen
 hele den udslagne Dag.
 Smuk min Plads vel just ei falder,
 men til mig er Alting godt;
 :|: af denne Marsag Man mig kalder :
 stakkels lille Alfepot! :|:
 Alt bryde sig om Husets Sager
 er ei mine Søstres Lyst;
 paa alle Ting jeg vare tager,
 det gaaer vel — det er min Trøst.
 Jeg i Alting kan mig finde,
 for jeg døier Dndt og Godt;
 :|: nu er jeg Deres Tjenerinde —
 stakkels lille Alfepot. :|:
 Jeg Skam til Tak for Alting høfter,
 naar bedst jeg at handle troer;

mig Ingen her i Huset trøstet
med et eneste venligt Ord.

Dog at Klage ei kan nytte —

Gud han mager Alting godt.

:|: Han, jeg haaber, vil beskytte
stakkels lille Al Skæpot! :|:

No. 55.

M u r m e s t e r e n.

Jeg murer saa fro med Skeen i Haand,
med Skjødessind for og med kunstige Aand,
de Huse, hvor levende Menneſker boe.

Og stundom jeg murer et sørgeligt Hus,
hvor fornemme Herre henses til No,
og glemmer der Verdens fortumlende Suus.

Jeg murer saa fro med Skeen i Haand,
og hæver i Sengen mod Himlen min Aand.

Jeg murer et Slot, hvor Kongen skal boe:
o, gid ham de Hofmænd som Muren var tro!
Det sikkert for ham og for Landet var godt.

Al! ofte, for ofte, fra Kongernes Borg
flyer Glæden og Sjælens den harmfrie No,
af Rænker forjaget, af Nid og af Sorg.

Jeg murer saa fro med Skeen i Haand,
og hæver i Sengen mod Himlen min Aand.

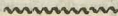

Jeg murer af Steen et Tempel for Gud,
 hvor Mennesket lærer at følge hans Bud;
 i Gipsen afformer jeg Dødningsbeene,
 der minde om Døden lettsindige Sjæl,
 som hensynker let i bedøvende Ro,
 ham byder betænke sit evige Vel.
 Jeg murer saa fro med Steen i Haand,
 det Huus, hvor mod Himlen sig hæver hver Aand.

Jeg murer et Taarn og derpaa et Spir,
 til Skaberens Ære, og Byen til Siir;
 men ikke mod Himlen som Babels Taarn,
 da Mennesket vilde formaae sig til
 at opstige der hvor de Salige boe;
 men Intet fuldendes, som Herren ei vil.
 Jeg murer saa fro med andagtsfuld Aand,
 og giver, o Herre! min Sjæl i din Haand.

Jeg murer et Huus, saa trygt og saa tæt,
 for flittige Landmand, saa pent og saa net,
 der lever han ukjendt med Snuus og med Duus.
 Mens Dønen jeg murer, jeg tænker: sit Brød
 han finde hver Dag i sit Ansigtets Svød,
 og aldrig i Huset der indtræde Nød!
 Saa bliver jeg ved med Steen i Haand,
 at mure og synge med andagtsfuld Aand!

D. D. Lütken.

No. 54.

T o b a k s v i s e .

(Parodie paa Baggesens : jeg vandrer fra By og til By.)

Jeg trækker fra Huus og til Huus,
gjennem Steen jeg tungelig tramper;
med Daasen proppet fuld af Snuus
jeg trækker fra Huus og til Huus.

Og Solens rødflammende Blus
knap fordunkler de natlige Lamper,
før Piben er tændt i en Studs,
og den Røg mig saa blaalig omdamper. :|:

Og Snuusstobak, Knaster og Skraa
er hvad som til Verden mig lanker;
min Næses Lyst, min Munds Attraa,
er Snuusstobak, Knaster og Skraa.

Og fjendst jeg ei tyer til en Braa,
naar jeg seer paa Menneffens Rænger,
ved Snuusstobak, Knaster og Skraa
en god Dag jeg dem samtligen skjænger. :|:

Og Kummer ei kommer mig nær
for den Damp af rygende Knaster;
den Mand, som Snuus og Skraa har fjer,
ham kommer ei Kummeren nær;
naar Knaster kun hos sig han bær,
mod hvert Saar han har da et Plaster;

og kommer ham Kummeren nær,
 Enuustobak han i Diet den kaster. :|:

Min Harpe jeg muntert vil slaae
 om de Ting, som Qvinder bortkyse,
 om Knasterrog, halv blaa, halv graa,
 om Enuus og den brunlige Skraa.

Og naar da ved en Priis jeg kan faae,
 hvem jeg vil til vældig at nyse,
 „Gud signe“ jeg siger derpaa,
 og Man Fryd i mit Die seer lyse. :|:

Og ei for Druernes Ruus,
 og den Mad, som Graadsereu fryder,
 bortgav jeg dig min Daases Gruus,
 min Skraa og min runde Kardus.

Thi hvad er Graadsen og Druernes Ruus
 mod den Fryd, som Piben mig yder?
 Mod Daasens opmuntrende Enus,
 og den Skraa, som Bennen mig byder? :|:

Man tit usorfærdet mig saae,
 naar mod Frost sig Andre betrygge,
 jeg til dens Vold Sparto kan slaae
 ved Enuustobak, Knaster og Skraa.

Og naar da min Mund gaaer i Staa
 ei min Tand Tobakken kan tygge,
 med Enuustobak, Knaster og Skraa,
 Man min Grav skal bestrøe og omstygge! :|:

Bergenhammer.

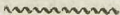
No. 55.

Met. Veed du de Bøer 16.

Jeg veed det Land, hvor hine Blomster groer,
som ei kan trives paa den kolde Jord;
hvor gysdne Drømme ei er flygtig Tant,
og hvor den dybe Længsel Hvile fandt;
jeg veed det Land,
didhen! didhen!
den lyse Engel vinker ad sin Ven!

Jeg veed den Lund, hvor ingen jordisk Lyd
forstyrrer de henfarne Sjæles Fryd;
hvor Elskende i Palmestyggen gaar,
hvor de forklarte Warder Harpen slaar;
jeg veed den Lund,
didhen! didhen!
den soundne Elskov vinker ad sin Ven!

Jeg veed den Dal, hvor Glemsels stille Flod
henruller Jordens Tant og Jordens Graad,
hvor det fremqvælder, Livets dybe Bæld,
som evigt lædsker Tørsten i vor Sjel.
Jeg veed den Dal,
didhen! didhen!
den lyse Engel vinker: kom, o Ven!

No. 36.

N e g e r v i s e.

Jeg vil flye din Høitids Fryd,
jeg vil uhørt, eensom græde;
arme Neger's Klagelyd
bør ei skurre i din Glæde.
O! beklag den sorte Mand,
langt fra Mø og Fædreland!

Hvad har stakkels Neger gjort,
at den blanke Mand ham hader?
Er han ond, for han er sort?
Er Gud ikke Alles Fader?
O! beklag den sorte Mand,
han er Træl i fremmed Land!

Negres, Kristnes, Alles Gud!
Vældig Blankes Hjerte røre,
at en Brudgom fra sin Brud
de ei meer til Trældom føre!
O! beklag mig sorte Mand,
har ei Brud, ei Fædreland!

Th. Thaarup.

No. 37.

Indtil Giff i Luften dandser,
indtil Floders Løb sig standser,

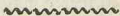
indtil Tigre blive fromme,
indtil Løver blive stumme,
indtil Gnieren
faster Penge hen,
indtil Viger sig ei speile,
indtil norste Fjeld
afgjør Rigets Skjæl,
skal min Trofskab aldrig feile.

Naar en Elephant kan flyve,
naar en Skræder ei kan lyve,
naar en Fraadser ei kan æde,
naar en Betler ei kan græde,
naar en stor Jurist
bliver Pietist,
naar en Gni'r ei Guld tilbeder,
naar en Officeer
aldrig praler meer,
da jeg en Bedrager hedder.

Bli'er en Nar i Verden ene,
bli'er der Græs paa tørre Stene,
bli'er al Kjerlighed affkaffet,
blive alle Lyve straffet,
bli'er hver Uls til Lam,
bli'er hver Løve tam,
bli'er hver Dobler roelig hjemme,
bli'er hver Fattig riig,
bli'er al Troe til Evig,
da skal jeg min Ven forglemme.

Naar Studentere ei beiler,
 naar ei Penge dennem feiler,
 naar Matroser ei kan bande,
 naar ei findes hornet Pande,
 naar hver Jorddrog veed
 af Samvittighed;
 naar en Skipper sig kan kjende,
 naar hver Handelsmand
 ærlig kaldes kan,
 da alt Dndt først faaer en Ende.

Naar i Tron hjem aldrig stadses,
 naar paa Bærtshuus aldrig rases,
 naar i Sogn ei mere drikkes,
 naar ei Bergens Piger stikkes,
 naar i Kjøbenhavn
 Pigerne gjør Gavn,
 naar en Finmarks Præst ei klynker,
 naar Liigpræstener
 fuld' af Sandhed er',
 da mig Ingen mere ynker.

No. 38.

Julevisen.

Mel. Pungtusi! Pungtusi! lystig, min Ven!

Julen er Glædens og Munterheds Fest!
 Den gjør os til Børn allesammen!

Den Gladeste mellem os feirer den bedst!

Hil Julens uskyldige Gammen!

Rom, du, som sidder med Haanden under Kind,
stræb at gjenfinde dit barulig = glade Sind;

Julen kom ihu!

Den smiler til dig nu;

aldrig meer igjen

saa ung du feirer den.

Hil Julen! Hil Gladens og Munterheds Fest!

Den gjør os til Børn allesammen!

Rom! leeg Gjem = Bøstet og Blindebue med!

Her lege de Smaa med de Store;

ei Mhner, ei Mar give øverste Sted:

det gjelder, Hvo bedst sig kan more.

Julen er kommen! hver Rangforordning svandt!

Dog, hvis du feiler, saa maa du give Pant!

Men en Juledom

lyder gjerne from;

selv at hænges, Man

rolig trodse kan:

jeg veed, at den Dommer, som klynger mig op,
med Rys mig af Galgen nedskjærer.

Hvi har Man ei Julen hver fjortende Dag?

Mig synes, det ei kunde skade;

at kyskes i broderligt, søsterligt Lag

gjør Ungdom og Alderdom glade.

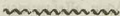

Lad os den Regel bestemme mellem os :
Julen vi hylde hver Aarets Tid til Trods!

Ofte gjøre den
os til Børn igjen!
Pantelegens Lyst
fryde tit vort Bryst!

Hil Julen! Hil Glædens og Munterheds Fest!
Den gjør os til Børn allesammen!

N. L. Bruun.

No. 39.

Kommer og hører den muntre Skjærslipper!
Glæde og Blisdom indholder hans Gang;
thi jeg til Nydelsens Rosenkalk nipper,
alt som mit Hjul suurrer rundt om sin Gang.

Snur rur rur ro!
Lystig og fro,
vil jeg i Roe

Hjulet paa Børen med Foden omsnoe.

Alt som med Børen paa Beien jeg triller,
ofrer jeg Glæden hver flygtigt Minut.
Enart jeg med Blin, snart med Kildevand stiller
Tørsten, og klinker for venneshuld Slut.

Snur rur rur ro! 2c.

Naar i en Kro underveis jeg mig hviler,
flokkes de Unge og Gamle om mig.

Hvis ad min Vise en Pigelil smiler,
o, hvor er da ei Skjærsliberen riig!

Snur rur rur ro! ic.

J, som bestandig vil Ungdommen nyde,
følger mit Raad, værer glade som jeg!

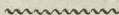
Den, som med Alting forstaaer sig at fryde,
nærmer sig Alderdoms-Rynkerne ei.

Suur rur rur ro!

Ja, jeg vil fro

Hjulet omsnoe,

til seent jeg vandrer til Gravenes Roe.

No. 40.

Kommer, Piger! kommer strax,

kommer hid med Kniv og Sax;

Surre, surre, surre!

Tiden skal ei falde lang,

jeg vil synge Jer en Sang;

Snurre, snurre, snurre!

Denne Steen, som løber om,

er min hele Eiendom,

Surre, surre, surre!

Men saa rasst som Hjulet gaaer,

løber hvert af mine Aar.

Snurre, snurre, snurre!

Kinge er mit Bærk, min Stand,
men jeg gjør Alt, hvad jeg kan;
Surre, surre, surre!

Mangent et stormægtigt Drog
gaber, snorker i en Krog;
Snurre, snurre, snurre!

Lad kun et betitlet Kræ
flittig slibe Gaderne;
Surre, surre, surre!
Kjedsomhed til Bederlag
sliber ham for hans Umag'.
Snurre, snurre, snurre!

Pønsende saa mangel Een
 søger efter Vises Steen.
Surre, surre, surre!
Pønsen sliber ham til Muld,
mens min Steen gjør ægte Guld.
Snurre, snurre, snurre!

Jeg er yndet af Enhver,
af Smaaapigerne især.
Surre, surre, surre!
Piger! snart jeg seer mig ud
en blandt Eder til min Brud.
Snurre, snurre, snurre!

Kommer, Piger! kommer strax,
kommer hid med Kniv og Sax!
Surre, surre, surre!

Altid er mit Hjul i Gang,
altid synger jeg min Sang:
Snurre, snurre, snurre!

L. Sagen.

No. 41.

Met. Et Stængler hæves til Grens Top.

Lad Tossen drikke det vaade Vand;
slig fugtig Glæde misundes ikke.
Langt bedre bruger jeg min Forstand
ved Halsen tør udi Wiin at drikke.

Hilnt Tungen væder;
men dette glæder
mit hele Væsen, og gjør tillige!
: |: saa vel tilfreds! : |:

For ret at tørste Man drikke bør,
det os Erfaringen daglig lærer;
og derfor Wiin, som gjør Halsen tør,
af alle Drikke jeg fremmest ærer.

Dog bedst den fryder,
naar Man den nyder
med bredtsuldt Maal for sin elskte Pige,
: |: i Vennekreds. : |:

Men saa tillige den muntre Sang
i Vennekredsen maa kjerlig lyde.

Blandt alle Glæder har første Rang
de, som os Bacchus og Amor byde.

Dog Sangen ene
kun kan forene
de tvende Guder, og derved skjænke
:|: os dobbelt Fryd. :|:

Thi bør Man tørste og drikke vel,
og synge høit til sin Piges Ære.
I tvende Ord ligger alt vor Held,
de er' Lyksaligheds sande Lære.

Naar Bacchus klinker,
og Amor vinker,
da fryd dig trefold i dobbelt Lænke:
:|: syng, drik og nyd! :|:

v. Holten.

No. 42.

Mel. Munter med freidigt Mod.

Livet er altid skjønt
Haabet er lysegrønt,
Mismod er stedsse graa,
Glæden er himmelblaa.

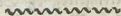
Bruunt er Standhastighed!
Fhygter dit Hjertes Fred,
liid da taalmodig stærk!
Eljebuen er Herrens Værk.

Gnul er den Falskes Kind,
troløs og træst hans Sind,
Venskab er violet,
siig mig, hvor findes det?

Usskyld er Liljehvid,
Engel fra fordum Tid.
Elskov er rosenrød,
mangengang Usskylds Død.

Døden er mørk og sort,
kalder for evig bort;
luffer dit Die til
for Livets Farvespil.

Hanne Jrgens.

No. 45.

Lustig og lys var hele Jorden,
pyntet som Dandsesal den laae.
Alt var Musik fra Syd til Norden:
dog var der ingen Dands derpaa.

Mennesket blev; strax gaae han kunde,
snart han en Legesøster fik,
hørte med Fryd i tætte Lunde
Fuglenes lystige Musik.

Nem han den Qviddren efterligned',
traadte dertil i Takt saa net;

Glutten, hvormed ham Gud velsigned',
tripped' med ham en Menuet.

Altter et Par Man saae fremspire,
og da begyndte Kontradands;
det var en Lyst, at see de Fire,
smykked' med Ustylds favre Krands.

Dandsen af to Par gik af Mode,
da der paa Jorden leved' fleer;
snart paa den hele smukke Klode
elskedes Engelskdandsen meer.

Siden, da Jordens Folk blev mange,
pudsiges Krumspring fandt Man paa,
hopped' til Strengeseeg og Sange,
til Man den lyse Morgen saae.

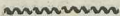
Heraf hver Mand kan noksom lære,
Dands er en herlig gammel Skik,
samt at det Skade vilde være,
dersom den reent af Moden gik.

Derfor vi her til Bal os sanke,
derfor vi vimse lystigt om,
hoppe fra hver bedrøvet Tanke,
bryde os lidt om Alvinds Dom.

Leve hver Dandsens fro Veninde!
Leve hver Dandsens raske Ven!

Aldrig forbittre Nag dens Minde!
 Altid uskyldig være den!

Haste,

No. 44.

Lægerne sloges om Nellike-Rod;
 Feldtslaget gav mere Blæk end som Blod.
 Lærde Krige, vil Man sige,
 endes i Meninger gjerne ulige.

Jeg veed en Kuur, som gaaer op over Alt
 Quasia, China og engelske Salt,
 Urteposer, Pulverdaaser,
 kort alle chymiske, sprænglærte Gloser.

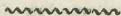
Jeg, jeg lærer Patienter, hvad jeg troer,
 at vor Sjæl i Blodet, ei i Hjernen boer;
 just da det, at sætte Blodet i sin Gang,
 maaler Livets Traad i Verden kort og lang.

Dands sætter Blodet i passelig Gang,
 retter den Puls, som i Slaget er vrang;
 Hvo den ynder, han fortynder
 usunde Bæsker, som opstod ved Synder.

Viin giver Legemet Styrke og Kraft,
 samler til Blodet en nærende Saft;
 uden Drikke kan Man ikke
 Mavens sin Orden tilbørlig bestikke.

Sang, ja den gjør Sindet al sin Byrde let,
 siig I lærde Læger! om jeg ei har Ret?
 Mon I vel tør paastaae, den Recept er vrang,
 som til Kuur anpriser Dands og Viin og Sang?

No. 45.

Manden og Konen satte sig ned
 og talte om Nyt og Gammelt:
 „altid saa troede jeg, at du var riig
 „den Tid vi kom tilsammen!“
 „Og var jeg ikke riig, saa var jeg som jeg var,
 „og jeg var ligesaa god en Kone som du var Mand!“
 Hurra for mig og dig siger jeg!
 Den Tid forglemmes aldrig!

Manden rakte ud sin høire Haand,
 slog Konen paa sit Øre;
 saaledes gjør hver ærlig Dannemand,
 naar Qvinden hun ei vil høre:
 „naar jeg dig byder, du flux adlyder,
 „derfor jeg monne Huusbonde hedde.“
 Hurra for mig og dig siger jeg!
 Den Dag forglemmes aldrig!

Konen tog frem sin Spinderok
 og slog Manden for Panden;
 „saaledes gjør hver ærlig Danneqvinde,
 „naar Manden er fra Forstanden.

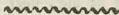
„Naar jeg dig byder, du flux adlyder,
 „derfor jeg monne Madmoder hedde!“
 Hurra for mig og dig, siger jeg!
 Den Dag forglemmes aldrig!

Manden han gif i Skoven sin,
 at skjære de Rieppe hvide.
 Konen hun svoer paa Vren og i Sind:
 dem skal han selv opslide!
 og da han saa kom hjem, saa kom de i Gang,
 saa Stumperne paa Vord og Bænke sprang.
 Hurra for mig og dig, siger jeg!
 Og den Dag forglemmes aldrig!

Saaledes gif det i Dage tre;
 Konen blev værre og værre.
 Manden faldt paa sine bare Knæ,
 kaldte sin Kone Herre!
 „Naar du mig byder, jeg flux adlyder,
 „derfor du monne Huusmoder hedde!“
 Hurra for mig og dig, siger jeg,
 den Dag forglemmes aldrig!

Manden han gif af Døren sin,
 da mødte han sin Naboeqvinde:
 „idag har jeg leget med Konen min,
 „saa begge mine Nine rinde.
 „Og er det dog ikke Satan til Spil,
 „at Manden skal gjøre Alt hvad Konen vil!“

Hurra for mig og dig, siger jeg!
Den Dag forglemmes aldrig!

No. 46.

L o t t e r i e t.

Met. Freunde wählt euch meinen Talisman.

„Man hører mangel en at sove
„sig Lykken til i Lotterie;
„jeg troer, Moerslille! vi vil vove
„en Dalers Penge med deri!“
Saadan tiltaler Knud sin Kone;
hun siger: „Knud, gjør hvad du vil;
Jeg har endnu en gammel Krone,
„den vil jeg give hen dertil.“

„O! kunde vi saa sandt kun vinde,
„og faae de mange Tusinde,
„da maatte Ganden mere spinde!“
men her begyndte Knud at lee.
Han lettede paa broged' Hue
og siger: „Hillemænd og Knød!
„jeg frygter du vil være Frue,
„og sidde her med Haand i Skjød!“

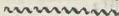
„Ja maatte du kun for dem raade,
„da vilde det see deilig ud,

„det blev en skøn Huusholdningsmaade;
 „nei Tak, saasandt jeg hedder Knud!
 „Nei, du skal aldrig faae en Skilling,
 „hvor mange Daler vi end faaer;
 „men blive smukt ved din Bestilling,
 „med Rok og Haspe ved dit Laar.“

Dg hun ta'er til at puste og blæse;
 „Nu troer jeg Kjællingen hun bli'er gal!“
 og Trumf i Bortet for hans Næse:
 „Jeg dig din Hund! det vise skal!
 „Om du er Mand, saa er jeg Kone!“
 saa siger hun: „forstaaer du det!
 „jeg vover jo min egen Krone,
 „og staaer derfor paa min Ret.
 „De halve Penge vil jeg have,
 „det svær jeg paa, det skal du see!“
 Knud svarer: „om du blev aslave,
 „saa svar jeg, det skal aldrig see!“
 „Ei,“ siger hun, „hvad vil du snakke?“
 „Tys,“ siger han, „hold du din Mund!“
 Hun drev ham En udi hans Nakke;
 „det skal jeg vise dig din Hund!“

Thor. Kort sagt! det varer ikke længe,
 før han saaer fat i hendes Haar;
 see der! hvor slaaes de om de Penge,
 de hverken har, eiheller faaer!

Heilmann.

Ha

No. 47.

Man kan i Slutteriet leve
 saa herligt og saa godt,
 som nogen Junker eller Greve
 paa noget andet Slot.
 Til ingen Ting Man der kan trænge,
 naar Man har Penge.
 Og naar Man er med Stedet lidt bekendt,
 Man lever excellent.
 Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,
 at Man er ikke der aldeles fri.

Man spiser i sin trygge Bolig
 af hvad Man har sig mæt;
 paa Straae Man sover ganske rolig,
 naar Man har spist sig træt.
 Der spædes Vand i Bacchi Gaver
 for svage Mæder,
 og hvo Mixturen ei betale kan,
 bli'r frisk af bare Vand.

Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,
 at Man er ikke der aldeles fri.

Alf brave Mænd og smukke Qvinder
 det Slot er frementeert;
 og naar Man der ei Selskab finder,
 bli'r Verden reent forleert.
 Der findes Helte og Rujoner,
 ja selv Baroner;

der Lutheran og Katholik har Sted,
de arme Jøder med.

Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,
at Man er ikke der aldeles fri.

Der spilles, svires, hancelleres,
med Slotsforvalteren;

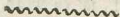
der stundom og illumineres
for en og anden Ben.

Kort sagt: Man lever der tilsammen
i Fryd og Gammen;

og hvem der boer, og flytter glad derfra,
er en Etcetera.

Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,
at Man er ikke der aldeles fri.

P. A. Heiberg.

No. 48.

M a s o g L a s.

(En norsk Bonde: Dialog.)

Ma s og L a s de ginge paa Naa,
tre heila Daga til Ende,
Hosdanne de skulde Bamsen faa,
vi skal sjut'en sa' en L a s;
saa faar vi Penga for Huten, sa' en M a s.
Gjaa du de, sa' en M a s til en L a s se.

M a s spændte Buen op for Knæ,
tre heila ic.

Saa sjat'en til Bamsen, saa en drat ne.
 Jeg troer sku en drat? sa' en Mas.
 Ja, kom og ta fat, sa' en Las.
 Sjaa du de, ic.

Mas slæbte Bamsen til Hørsløse By,
 tre heila ic.
 Der stod en Bifje og gauped' i Sky,
 mon's tro, hun vil bite? sa' en Las.
 Ja, Ja'n lite paa de, sa' en Mas.
 Sjaa du de, ic.

Mas slog Kloa i Bifjens Skind,
 tre heila ic.
 Saa snude han henne baade ud og ind
 la' henne ha' de! sa' en Las.
 Ja, Gu' nok! sa' en Mas.
 Sjaa du de, ic.

Saa gif de sig til Hørsløse Huus
 tre heila ic.
 Der var mjøken Suus og Duus.
 Nu ska vi drikke, sa' en Mas;
 Ja, til vi ligge, sa' en Las.
 Sjaa du de, ic.

Mas slængte Bamsen paa Stoua Golv
 tre heila ic.
 Alle de Kjerringer i Braaen skjalv
 mon's tro de blev' rædde, sa' en Mas

aa, Fa'n heller! sa' en La s.

Sjaa du de, ic.

Ma s satte Øltønden op paa Bord
tre heila ic.

Saa slog han i Halsen qvar en Laar.

Dælen han gale i dit Drickende du! sa' en La s.

Jeg var saa tørst min Bror, sa' en Ma s.

Sjaa du de, ic.

La s han blev saa vild som en Tyff,
tre heila ic.

Han sprutta og banna, som han var ryff.

Du skal betale mig det, sa' en La s.

Jeg gier dig Fa'n jeg, — sa' en Ma s.

Sjaa du de, ic.

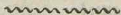
La s trak ud sin Løllje-Knis
tre heila Daga til Ende;

den putted han udi Ma s ses Liv.

Ma! au! au! sa' en Ma s;

nu er du daut, sa' en La s.

Sjaa du de, sa' en Ma s til en La s se.

No. 49.

Min Søn! om du vil i Verden frem,
saa buk!

og ti til Tingen, du finder slem,
og buk!

Blid, du er fattig, thi maa du bukke,
og skøndt du vel kan i Løndom sukke;
saa ti! buk atter!

Hold Munden! buk atter!
og ti!

Naar Stormand møder dig paa din Bei,
saa buk!

og siger han til dit Ønske Nei,
saa buk!

Og holdt du ham for en ussel Laabe,
saa huff, du vandrer i Ringheds Raabe,
og ti! buk atter!

Hold Munden! buk atter!
og ti!

Naar Biismand prædiker for dig tit,
saa buk!

Skjøndt du det har med din Bærnsko slidt,
saa buk!

En Biisling lider saa lidt din Tale,
som Vinter lides af kuldskjær Svale,
saa ti! buk atter!

hold Munden! buk atter!
og ti!

Om Nogen brouter med sit bey Mir,
saa buk!

Dg ærgres du ved hans dumme hjer,
saa buk!

Thi viid, han lønnes med Guld og Ere,
at du skal Kunst og Viisdom lære,
saa ti! buk atter!

Hold Munden! buk atter!
og ti!

Naar Tungen traver paa Fruen fast,
saa buk!

Med Svaret har det slet ingen Hast,
kun buk!

End ta'er den reent til at galoppere,
saa lad, som ventede du end mere!
og ti! buk atter!

hold Munden! buk atter!
og ti!

Dg seer du Daarlighed fjern og nær,
saa buk!

Naar Alting galt og forstyrret er,
saa buk!

Hvad bryder du dig om Folk og Neger?
drif Punsch! vær doven og fjas med Piger!
men ti! buk atter!

hold Munden! buk atter!
og ti!

Dg spottes haanlig med Skrift og Gud,
saa buk!

Dg skjælder Nogen din Konge ud,
saa buk!

Dg lyfter Hofmand dit Guds at tage,
hvad heller Kys af din Egtemage,
saa ti! buk atter!

hold Munden! buk atter!
og ti!

End slæbte misgjænt du dig ihjel,
saa buk!

Dg frister Grovhed alligevel!
saa buk!

Dg fik du Uslingen, som kun skryder,
til Formand sat, som med Stoltthed byder,
saa ti! buk atter!

Hold Munden! buk atter!
og ti!

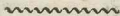
Kun Graven ændser, min kjære Ven!
ei Buk!

Dg hisset kjender og Donneren
ei Buk!

Men til du ligger i Graven rolig,
og Frihed finder i Anders Bolig,
ti da! buk stedse!

Hold Munden! buk stedse!
og ti!

Abrahamson.

Munden jeg ei løbe lader,
men som Pesten Gladder hader;
heller til min Død jeg gaaer,
end et Ord Man af mig saaer;
skjøndt, som kundbart er, jeg veed
om hver mindste Ting Bested.

Smedens Trine lod mig vide,
at hun kan Jens Bogter lide;
det var i Fortrolighed,
derfor tier jeg dermed.
Jeg kan tie, skjøndt jeg veed
om hver mindste Ting Bested.

Jeg saa tit jo seer den pene
Karen med sin Claus allene.
Stakket! hun er nok forfulgt,
derfor holder jeg det dulgt.
Jeg kan tie, skjøndt jeg veed
om hver mindste Ting Bested.

Der er Præstens Pige Stine,
hende med den kydske Mine,
dog hun mødes med Jens Kudst
ved Peer Olsens Tjørnebust.
Ja, fik Præsten Nys derom,
hun visstnok paa Porten kom.

Hør engang! den tykke Christen
modta'er Møllerenken Risten
hver Dag i vor Naboes Loe;
naar de nu er ene to,
mon han tørster skal jeg troe?
Siger ei Enhver: jo! jo!

Jeg er ei til Sinds, somomme,
der blandt Folk la'er sligt udkomme;
uden Jens og Peer og Hans,
Morten, Else Spillemands,
Claus og Jesper Ingen veed
fra min Mund derom Bested.

De, som jeg, kan Alle tie;
nu du seer jo, Moer Sophie!
det kan aldrig angre dig,
om du sætter Lid til mig.
Jeg kan tie, skjøndt jeg veed
om hver mindste Ting Bested.

No. 51.

Naar du gaaer grumme langt-tilbage
til Verdens første Barndoms Dage,
da Altting var Ufskyldighed:
du vil i Fabellæren finde
et Sagn om en livsalig Kvinde. —

„Hun hed? — hun hed? — hun hed?“ —
Giv Tid og hør Bescied!

Pandora Præsten hende kaldte —
dog nei! heri jeg mig fortalte:
dengang der var ei Præster til. —
Hun fik en Væske at bevare,
hvis Indhold hun ei maa erfare:
see til! — see til! — see til!
Vist Fanden har sit Spil!

Hun plages af Nysgjerrigheden
(den er end Kjønnets Feil herneden),
tilsidst hun lukker Væsten op;
men nu en pokkers Larm begynder,
af Væsten fløi al Verdens Synder.
Hun skreg: „stop! stop! — stop! stop!“ —
Men væk var Syndens Drop.

Utroftelig var arme Skroget,
hun vilde gjerne lukke Laaget;
men Væsten var alt lunds og tom.
„Jeg skal det aldrig gjøre mere!
„Jeg vil ei meer nysgjerrig være!“
Hun bad: „Kom! kom! — kom! kom!
„Kom Synder! vender om!“

Men Synderne stak i at grine
ad hendes ynkelige Mine:

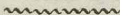
„jo Fru Pandora! tag os der!
 „Nei vi i Verden skal rumstere
 „til Trods for dig, og avle flere!
 „Hurra! Hurra! nu er
 „vi fri og frank Enhver!“

Hver kaared' sig en Yndlingsbolig;
 men Synden gjerne er urolig,
 thi foer de altid længer frem.
 De lærte Adams Børn at lyve:
 nu blev der Skjelmer, Triller, Lyve.
 Hos dem, hos dem, hos dem
 er Syndens rette Hjem.

Der blev Processer og Chikaner,
 falsk Eed og Koblere og Ahner,
 Ewig, Alvind, Alager, Spil og Pragt;
 der blev Kornpugere, Doktores,
 Hanreier og Prokuratores,
 kort sagt! kort sagt! kort sagt!
 Sicur Belzebul fik Magt.

Det siges midlertid, i Væsten
 laae Spiren og til Druevædffen,
 som siden dyrkedes med Synd.
 Man altsaa bør, paa Grund af dette,
 ei med Pandora gaae irecte;
 thi frisk! skjænk i! begynd!
 drik Viin! det er ei Synd!

M. T. Bruun.

L a n d e t s P r i i s .

Mel. Langt meer end Guld ic.

Nei, det er ikke Dles Sag
at boe i Hovedstaden,
hvor knap Man seer Guds klare Dag,
endogsaa midt paa Gaden,
og svimler, naar Man titter op
til høie skumle Huses Top.

Jeg smukt paa Landet blive vil,
der lever jeg fornøiet;
seer fro Guds Himmel oventil
og rundt om nok for Diet;
og jeg er fri for mangel Sorg,
som trives godt i Kongens Borg.

I Staden har Man ingen Ro,
der blæse Modens Vinde;
Man der sig trødskelig maa snoe,
paa Stylder gaar i Blinde;
og hvad Man hører, seer og veed,
er Mismod, Riv og Brantenhed.

Man blues der ved klare Syn
og Glas for Diet tager,
og der er mangel Rittengryn,
som selv i Potten rager.

Og Hersen, Træffen, Knur og Slag
der vanke fuldt op hver en Dag.

Alt speile sig fra Top til Taar,
forøde Mandens Penge;
til Klaffersøstres jevnlig gaae,
og sove farlig længe;
det er i Staden Qvinders Skif;
fors! fors! om saadan en jeg fik.

Der vimser og saa let omkring
saa mangen lækker Herre,
gjør dybe Buk og franske Spring,
for Qvindfolk at besnære.
Han sledsker for dem alle brav,
og mener ei et Ord deraf.

Der tripper Pigen stram og stiv,
og efter Beiret tager,
og snører ind det arme Liv,
at knap hun Ande drager.
Hun driver med vor Herre Spot,
hun veed nok hvad der lader godt.

O! var jeg ikke da en Nar,
om der jeg vilde blive.

Paa Landet jeg det bedre har,
kan Grillen let fordrive.

I Syssler Dagen hastig gaaer,
og Sønnen koster ei en Taar.

Naar jeg mod Aftenen er træt,
 saa gaaer jeg til min Pige;
 min Karen er saa trind og net,
 og from og god tillige.
 I kjerligt Spøg gaaer Tiden hen,
 og jeg er rast og glad igjen.

Og naar jeg da vil gaae min Vej,
 min Haand hun venligt trykker;
 de spanske Knix hun kjender ei,
 og har ei knibske Nykker.
 Hun mig omfavner uden Skæmt,
 og kysser mig Godnat saa ømt.

B. K. Hjort.

No. 53.

K a n e f a r t = S a n g.

Mel. Vi alle dig elske ic.

Nu, Brødre og Søstre! et underligt Spil
 strax kunne I vente at høre;
 den stiofroene Vinter smukt beder, I vil
 saa venligen laane et Dre

:|: til gamle Mands Sang,
 for hver en Gang

han tryller Os sødt med sit Glinglinglang! :|:

„Om Kulde og Død end bebuder mit Navn,
 „dog Livet selv gemmer jeg trolig.

„Med Mary i det Indre jeg døier hvert Savn;
„paa Nøisomhed stander min Bolig.

:|: „Jeg føler min Klang

„ved Bjelde-Klang

„og synger mit liflige Glinglinglang! :|:

„Min yngre Hr. Broder ei bryster sig lidt

„af yndige Døttre: — Aurora,

„som rosenrød smiler saa kjærligt og blidt

„til Søsteren, grønklædte Flora;

:|: „dog sikkert jeg tro'r —

„min fjære Bro'r!

„at du uden mig blev aldrig stor. :|:

„Er Dækket, hvorunder, Hr. Sommer! saa sødt

„du sover, ei Gubbens den Gamle?

„Først efter den Hvile du atter gjensødt

„til Glæde hver Alder kan samle;

:|: „thi og jeg en Gang

„til lystig Sang

„istemmer mit liflige Glinglinglang!“ :|:

Velkommen da Alle til Vinterens Fest,

som Ufskyld og Munterhed hylde!

Hvert Led af Naturen vurdere vi best,

naar Barmen kun Glæderne fylde.

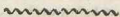
:|: Til lystige Sang

gid mangan Gang

maa lyde det liflige Glinglinglang! :|:

Ja Brødre og Søstre! den Sne er saa hvid,
og herligt den jævner vor Bane; —
saa rinde i Fryd og i Gammen vor Tid
og lettere glide vor Kane!

:|: Sandt I kun ei lang
den Gubbes Sang,
end ofte han under Ls Glinglinglang! :|:
S. Hempel.

No. 54.

(Af Kong Salomon og Jørgen Hattemager.)

Met. Menuetten af Don Juan.

Sering.

Nu skal De ha' saa mange Tak!
Bliv dog ei vred for dette!
Her kommer allskens Rakkerpak;
Hvo kjender de Honnette?

Eduard.

Ja de har ganske Ret, Hr. Bert!
Man være maa forsigtig.
Let kan Man faae en dygtig Snert.

Sering.

Ja vist, den Ting er rigtig.

Henrik.

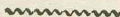
Nu er den hele Hatterad
spilst op i dyre Domme;

lad mig Dem sige Tak for Mad;
min Herre, vel bekomme!

Eduard og Henrik.
Tænk dog, nu er den Hatterad
spist op i dyre Domme;
Lad os Dem sige Tak for Mad!

Sering.
Min Herre vel bekomme!

J. L. Heiberg.

No. 55.

Nys kløde min med Fleres Næser
for Ternerne i Altona,
saa to Gang tre Rattuns Gefjæser
fik snydt mig otte Skilling fra.
Jeg søgde Lykken hist paa Hjørnet,
fik strax en Lap med tre Tal paa;
men Skam den faae,
som snød mig saa!
min fromme Sjel blev heel fortørnet:
Man dreiede
paa Hjulene,
saa Lykken foer ad Helsvede.

Forleden stod jeg blandt en Mængde
og saae, hvor Plutus deelte ud;

men mig, og andre Fleer, som trængde,
os saae han ei, den blinde Stud.

Ha! — tænkte jeg, mon Ganden rider
den dumme Knekt! Han seer mig ei!

Jeg gif min Bei,
og tænkte: Nei!

Tynd Lykke! — her er tynde Lider —
og Lotterie,
om her var ti,
er ikkun bare Snyderie.

De Store trække Tal i Hjernen
saavel i Hede, som i Frost;
de smaase, tære paa Qvaternen,
som kommer vist med næste Post.
De haabe trygt, til de forlorer
selv Haabet med den sidste Hvid. —

Nu er det Tid
at slaae sin Lid

til Israelitisk' Kreditorer. —

En snaus Debet —

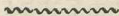
Prioritet

paa gammel Torv i Nummer Eet.

Selv Mutter paa sin varme Gryde,
hun koger Terner, og bær' hjem;
H! see, hvad monne det betyde,
i Nat hun drømte Nummer Fem?

Strax hendes Styver faaer den Tre
 at faae blandt Excellencers Sted —
 i Herrens Fred
 den kan gaae med;
 thi Pengene er Plutus kjere. —
 Drøm Mutter om!
 thi Tallet kom,
 om ikke her, maaskee i Rom.

Til Lykke da med drømte Qviner,
 saavel de Store som de Smaae!
 Men see! hvor Plutus staaer og griner,
 han svar, I skal et Udtræk faae.
 Ved, drif, og glem al Verdens Kummer,
 men viid, at Lykken sidder fast;
 au! au! Hans Qvast!
 Jeg troer den brast;
 du fik jo ei engang et Nummer!
 Nu vel! gaae hen
 og drøm igjen,
 saa faaer du sagtens eet, min Ven!

No. 56.

N y t a a r s s a n g.

O, Brødre! Timen lyder —
 den lyder sidste Gang!

Et Mar forsvandt — udbryder
i festlig Afskedsang!

Blandt fjerne Oldtids Dage
det svandt; vi staae tilbage.

:|: Vi Smerter leed, vi Glæder nød,
og nærmed' os til Gravens Skjød. :|:

Revinget Tiden iler;
Hvo har den Grændser sat?
Den blomstrer, ældes, hviler
i evig Glemsels Nat.

Knap stamme dunkle Skrifter
om Fædrenes Bedrifter;

:|: og Skjønhed, Rigdom, Magt med den
i Mulm og Taushed synke hen. :|:

Her hilste vi med Glæde
det Mar, som nys forsvandt;
ak! løsnat er den Kjæde,
som os da sammenbandt.

Vi Benner saae bortile;
de gif — de gif til Hvile.

:|: De var blandt os — de er ei meer
Fred hvite over deres Leer! :|:

Maaskee og vi forlade
vor Bane dette Mar;
tit viæne Træets Blade
endog i favre Vaar;

tit Døden os bortkalder
i fryg Ungdoms Alder,
:|: og den, som vandrer her igjen,
med Taarer tænker paa sin Ven. :|:

Kun ædel Daad betrygger
mod Dødens Bitterhed;
i Gravens tause Skygger
Algodhed vinker Fred.
Vi nyde, fri for Kummer,
en let og salig Slummer;
:|: snart vækkes vi ved Almagts Bud
til evig Salighed hos Gud. :|:

Lad Afstedstaaren vinde!
er' vi kun Dyden troe,
i Livet Fryd vi finde,
og end i Døden Roe.
Her maae vi adskilt vandre;
hijt møde vi hverandre!
:|: Afstør din Graad, min Ven! vær glad!
For evig vi ei skilles ad! :|:

Pavels.

No. 57.

Oldtidens Berømmelse.

Met. En gammel skinsyg Rødler, han.

Oldtiden havde een god Skik.
Arbejde maatte krydre Maden:

Fyrsterne selv bag Ploven gif,
 pakkede Kornet selv i Laden.
 Smaaherrer! kjende I Lee eller Loe?
 Kunde I tørste for Føden? Jo! jo!
 Sulte I maatte, om det gif
 efter hiin gamle gode Skik.

Oldtiden havde nok en god Skik:
 Huuslighed klædte en Fyrstinde.
 Til al den Stads, hvori hun gif,
 selv Hendes Høihed maatte spinde!
 Smaapiger bruge nu Fodderne nok,
 mon de kan dreie den snurrende Rok?
 Særkeløs bleve de, om det gif
 efter hiin gamle gode Skik.

Mage dertil var denne Skik:
 Frøkener gjorde Huset Nytte;
 malkede selv en Lædskedrik,
 satte den frem i reenlig Bøtte.
 Bøtter og Mælk er for Bønder og Fæ;
 Frøken og Junker er skaaren af Træ.
 Kjemper vi havde, om det gif
 efter hiin gamle gode Skik.

Ei at forglemme den skønne Skik:
 Love og Folk vare lige gode;
 Redelighed var Politik,
 Danne mænd da hverandre tro'de;

nu har vi Jura og Statskunst og Cød:
 Ingen for smukke Folk sikker sig veed.
 O hvilken Lykke, om det gik
 efter hiin gamle gode Skik!

Hører Børnlille! nok en Skik:
 Stadighed var i Smag og Sæder!
 Datteren glad til Høitid gik
 i sin Moerlilles Brudeklæder.
 Nu dreier Moden som Hjul os omkring,
 aargammel Stads er en gyselig Ting.
 O hvilken Binding, om det gik
 efter hiin gamle gode Skik!

Dette var og en kostelig Skik:
 gjestefrie Velkomst løste Tungen,
 Hjertet blev varmt ved Fædres Drik,
 Latter og Dmqvæd reens'de Lungen;
 Nu har Man glimrende Assemblies,
 ligesom Maanestkin spiller paa Snees.
 O! hvor langt bedre, om det gik
 efter hiin gamle gode Skik!

End ydermere var det og Skik:
 Fjas hedte Fjas og ei Gadaise.
 Ingen da Ravn af Autor fik,
 førend han havde lært at læse.
 Nu skriver Hver, som kan tygge en Pen,
 pincer sin Muse og trætter sin Ben.

Vel vore Dren, om det gif
 efter hiin gamle gode Skik!

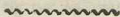
Item var det og Oldtidens Skik:
 Konen til Takke tog med Manden;
 han ikke efter Grillen gif,
 hun lod ham have Roe i Panden.
 Konen nu kjelent som Vagtelen slaer,
 Manden saa lønligt paa Dumpejagt gaaer.
 Vel vore Glutter, om det gif
 efter hiin gamle gode Skik!

Priselig var og denne Skik:
 Pigerne kom lidt seent til Dandsen;
 sjelden de sig en Skovtour fik;
 de bar med Rette Hæderskrandsen.
 Bruden nu hopper saa kyndig i Seng,
 skjenker sin Mand en fem Maaneders Dreng.
 Vel mangan Brudgom, om det gif
 efter hiin gamle gode Skik!

Hører endnu en herlig Skik:
 Brudgom og Brud var lige sunde.
 Konen hvert Aar en Arving fik,
 Ette-Punds Karle, røde og runde.
 Hun ingen Helbred, og han ingen Marv,
 hvad kan de gjøre til Fædrelands Larv?
 Vel Efterslægten, om det gif
 efter hiin gamle gode Skik!

Endelig var det og Oldtidens Skif:
 Døttrene maatte lave Maden;
 blev' fra Parnas og Pikenik,
 Søndagen saaes de kun paa Gaden.
 Nu har de Følelser, Læsning og Vid,
 kan ikke sætte en Gaas paa et Spid.
 Vee vore Piger, om det gik
 efter hiin gamle gode Skif!

Tobc.

No. 58.

D! sov, min lille gode Dreng!
 Din Moder vaager ved din Seng,
 og seer med salig Glæde
 sin lykkelige Spæde.
 Lullu, lullu! sov sødeligt!

Dit Ansyn er Uskyldighed,
 din Søvn er idel, ædel Fred,
 og Gravens hulde Stille
 omfavner dig, du Lille!
 Lullu, lullu! sov sødeligt!

Endnu har ingen bitter Stund
 bortkysset eet af dine Blund;
 endnu skal ei dit Hjerte
 kun vækkes op til Smerte.
 Lullu, lullu! sov sødeligt!

Du vaagner qvæget, sund og varm,
og mætter dig ved Moder-Varm,
og trinde Haand udbreder
med Fromheds Vndigheder.
Lullu, lullu! sov sødelig!

Vor op; thi Lege vente dig,
hvor Himlens Engle fryde sig
og dig mod Ondt betrygge,
med stærke Vingers Skygge!
Lullu, lullu! sov sødeligt!

Vor op at see Naturens Pragt
og al Naturens Herres Magt,
og føl ham kjerlig Fader
for sine Myriader!
Lullu, lullu! sov sødeligt!

Vor op at virke Jordens Gavn
og frygte Gud Jehovas Navn!
Du stræbe ham at ligne,
og han skal dig velsigne!
Lullu, lullu! sov sødeligt!

Gjør Pagt med ham, og bliv den troe,
og hver din Time vorder fro!
Og jeg skal uden Sukke
mit Moder-Die lukke.
Lullu, lullu! sov sødeligt!

P. H. Haste.

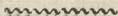

No. 59.

Overalt jeg er velkommen,
Lystighed jeg bringer med;
thi saasnart jeg rører Trommen,
Alt er Dands og Munterhed.
Mig de kjønne Piger klapper,
til hver Bøn de svare: Ja!
Dg er Kys jeg fra dem snapper,
mens jeg slaaer Tap Tapeta!

Rask affted til Fods jeg spanker,
jeg i Randslen har min Stads,
og er Kroppen træt, da vanker
mangengang et bredfuldt Glas.
Sommetid det sagtens hænder,
Maven er lidt flau og tom;
men min Hunger jeg bortgjønner
med et lystigt Drommelom!

Uf og til ved Indqvartering
faaer Man saare hundst Qvarter;
Dyne er da min Mundering,
Hovedpude Trommen er.
Glad Man vaagner næste Morgen,
„Marsch!“, det lyder; „fremad! Kom!“
Dg paa Flugten slaaer Man Sorgen
med et lystigt Drommelom!

No. 60.

Paa Tidens de rullende Bølger
 fremstrider du kommende Aar!
 En rædselsfuld Laage dig følger,
 og skjuler din Høst og din Vaar.
 Dog skal Feighed ei ængste vort Hjerte;
 thi vi mindes de Tider, som randt:
 de har skjenket os taarefuld Smerte
 med qvægende Glæder iblandt.

Fly Tvedragt! med knusende Torden
 for evig fra Dal og fra Fjeld!
 Og Enighedssol i vort Norden
 oplive hvert slumrende Held!
 Ei der findes en Borg eller Hytte,
 hvor dens Straaler ei trængte sig frem!
 Trygt vil Freden vor Grændse beskytte,
 naar Fred er i Borgerens Hjem!

Skal Fremtiden aabne vort Die
 til Sundhed og Velstand og Lyst:
 skal Syger og Mangel og Nøie
 bestorme det kjempende Bryst,
 da med broderlig Glæde vi møde
 den os fælleds omsmilende Dag!
 og med broderlig Trøst vi forsøde
 det fælleds nedbøiende Slag.

Skal muligt i Graven vi sænke
 den nu med os vandrende Ben,

vi fro paa den Evighed tænke,
der samler os med ham igjen!
Naar vi mindes ved Broderens Hvile
det nu brudte, det salige Vaand,
hver som Mand til sin Uven henise,
og række ham fredelig Haand!

Stand's, Broder! den Lidendes Taare!
Luk ei for din Fjende din Varm!
Mød blid den vildsfarende Daare!
Hæv ene mod Voldsmand din Arm!
Kort som Timen da Maret dig rinder,
du velsigner hver Dag og hvert Sted;
og bag Graven alt Helved' forsvinder,
thi Himmelen bringer du med.

Lad Laager din Føse bedække,
o Fremtid! det ængster os ei.
Hinanden vi Broderhaand række,
og Haabet omstraaler vor Bei.
Vi med festligste Jubel modtage
hvad du skjænker os, kommende Ven!
Og naar engang du synker tilbage,
vor Jubel dig følger igjen.

G. H. Guldberg.

No. 61.

Poeter roste mangel Gang
det stille Liv paa Landet,

den Censomhed og Fuglesang,
 ja indtil Kildevandet;
 de brune Piger, hvide Lam,
 Græsleiet, Hyrdens Hytter;
 men for alt dette mævre Kram
 jeg Byens Fryd ei bytter.

Mon vel i Hytterne en Sal
 som Winthers Sal kan være?
 Hvor Hyrden give kan et Val,
 sin Dulcinee til Væ?
 Vil han Melpomene bærned
 med hendes Søster hente,
 den ene lod, den anden græd,
 men Begge sikkert rendte.

Blødt som min Piges Ottoman
 Græsleiet ei kan være;
 ei længe der den Stakkel kan
 sin Glut paa Skjødets bære.
 Jeg holder nok af Lam til Stæg,
 men — hvad Poeter lære —
 til Ven og Selskab synes jeg,
 det lidt for dumt maa være.

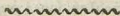
Hvo elsker Nattergalens Sang
 kan gaae i Kongens Have,
 Man der tillige for sin Gang
 kan lidt at see paa have;

og derfor gaaer jeg ogsaa der;
jeg blev vist ellers hjemme;
thi Fuglesang dog Intet er
mod Carolines Stemme.

Lad Hyrden ikkun gotte sig
med trinde, brune Piger;
den Koft er lidt vel drøi for mig:
min Ret jeg villig viger.
Nei rank som Røret, smækker, fin,
og hvid, som Liljer ere,
er Byens Skjønhed, saa er min,
og saa skal Piger være!

Vi kjende muntert Selskabs Værd;
den stakkels Gjæk vi ynke,
som Eensomhed kan have kjær,
og drikke Vand og klynke.
Selv Vandets Værd erkjende vi,
skjønt vi det smage ikke;
vi kjøle Vinen af deri,
som vi i Heden drikke!

Mahbel.

No. 62.

Mel. Alt efter Modens Lov sig retter.

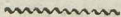
Rosen er alle Blomsters Dronning:
Skjønnest blandt Floras Børn hun staaer;

Egen er Skovens gamle Konning,
hædret ved Styrke og ved Nar.
Var Madam Flora af min Mening,
Rosen og Egen blev et Par:
Vnde og Styrke i Forening
Ret til Enhvers Beundring har.

Nei! lad den gamle Egestamme
ei føre Rosen hjem som Brud!
Det er bekjendt, en Oldings Flamme
slukker bestandig Amors ud.
Rose! o, værg dig i din Fare!
Saar med din Torn den gamle Eg!
og paa hans Kjerlighed du svare:
Vinter med Vaar gjør daarlige Leeg!

Egen i Herthalsundes Mørke
vidne om Kraft i gamle Nord!
i majestætisk hellig Styrke
ligne den gamle Asathor!
Rosen er Billedet af Syden:
yndig og kjelen, saur og øm,
see vi den blomstre, kort som Fryden,
og snart forsvinde som en Drøm.

M. T. Bruun.

No. 63.

Saa Børnesværmen i en Skole
bestiger Borde, Bænke, Stole,

Se

og skrige høit og stoggerlee,
 naar de ei Skolemester see;
 men naar han kun ved Døren rører,
 hver paa sit Sted strax Pokker fører.
 Han nekke faaer: „J Esler!“ sagt,
 før Altting er i Orden bragt.

No. 64.

See engang min raske Slut,
 hvor den vører, hvor den trives,
 hvor den Dag for Dag oplives!
 Har J vel en Slut som jeg?
 Nei! det har, det har J ei!

See engang min fromme Slut,
 er saa god, som den er lille!
 See hvor blidt dens Dine spille!
 Har J vel en Slut ic.

See engang min kjelne Slut,
 hvor hun alt sin Moder kjender,
 rækker ud de spæde Hænder.
 Har J vel en Slut ic.

See engang min søde Slut,
 see hvor venlig, see hvor vakker,
 hvor den smiler, hvor den snakker.
 Har J vel en Slut ic.

Vil I købe denne Slut?
 Ei for hundred'tusind Daler!
 Den al Verden ei betaler.
 Denne Slut beholder jeg!
 Denne Slut, den faaer I ei!

No. 65.

N y t a a r s v i s e.

M. et. Alt fnytte Heltene 10.

See, hvor det gamle Aar hensegner mæt af Dage
 i Evighedens Hav;
 thi, Brødre! lader os med Glassets Klang ledsage
 det skyldigst til sin Grav!

Alt Janus er ifærd med os et nyt at vinke
 herop af Tidens Skjød;
 og dette ligerviis vi vil imøde klinker
 med fyrigt Sammenstød.

Snart, fulgt af Høverne, dets første Morgen iler
 paa Lysets Vinger frem;
 mens blid dets Genius fra Empyreet smiler
 til Friheds Sønners Hjem.

Lit skue han os der beklæde Bacchi Trone
 med Rosen i vor Kind!

Hvert Kredsens Hjerte stemt i Broderhuldsfæls Tone
og Munterhed i Sind!

Thi groer vel anden Frugt paa Sorgens Træ end
Rynker

og tidlig Salighed?

Men sligt er ikke kjønt; det altsaa, Venner! synker
i Evans Bæger ned.

Hvor kjerligt han os det endnu i Aften rækker!
thi Vollen meer formaaer;
dens Fylde Vittighed og Glædens Lune vækker;
Skaal paa det nye Aar!!

L. E. Bruun.

No. 66.

Afskedsfang til det gamle Aar.

Met. Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord.

Snart Aaret uhøflig os vender sin Dag,
forgjæves vi bede det fare i Mag;
ei Bønner, ei Banden kan bringe tilbage
de nu for bestandig bortsmuttede Dage.
Thi ville vi spare unyttige Skraal,
og drikke til Afsked den Reisendes Skaal!

Saa mange Forandringer, siden ifjor,
er skeet rundt omkring paa vor syndige Jord;

Tone
end
men, om de just alle os vare til Vaade,
det bli'r for det første en uopløst Gaade.
Thi smøre vi os med Taalmodigheds Fidt!
at trodse mod Skjebnen, det nytter kun lidt.

fer
Saa Mangen ifjor var fornøiet i Sind,
hvis Taarer nu rinde paa salmede Kind,
og Mangen ifjor vi fortvivlet saae græde,
som ønsker nu Livet var evigt herneede.
En Plante os læger, og en slaaer ihjel.
Ak! Livet er indsprængt af Uheld og Held.

Saa Mange ifjor spanked' modigen frem,
som nu boe i Gravens det fredsomme Hjem,
og Mange ifjor laae i Faderens Lægge,
for hvilke nu kjerlige Moder sees dægge.
En Slægt dukker op, og en Anden forgaaer:
o lader os nyde de flygtige Aar!

Saa Mangen, som før laae i Egtemand's Arm,
nu eensomt paa Leiets sig vrider med Harm,
og Mangen, som kjerlige Kone nu savner,
i skuffende Drømme sin Pude omfavner.
Vi ynke de Stakler. Den Skjebne er haard:
og gjerne dog valgte sig Mange sli'g Raar.

Thi Tiderne ændres, vi ændres med dem,
ak! ingen Erfaring, som denne, er slem.
Lyksalig, hvem Døden hans Elskede røver,
før spottet den Troløses Falskhed han prøver!

Lyksalig, hvem grædende Venner begrov,
før skuffet han vorder Fortvivlelsens Rov.

Vel mangent et saadant Pus Aaret har gjort,
og Sort gjort til Hvidt, og det Hvide til Sort.
Naar Lykken vi tro'de at have i Hænde,
da maatte vi see, med Grimacer, dens Ende.
Thi påk dig, du slemme, forbisirede Nar!
saa godt Et igjen dog vel sagtens vi faaer.

Din Udsfærd for Næsten var grusom og haard,
i Alles Lyksalighed gjorde du Skaar.
Du reiste og styrted', du fødte og dræbte,
og Alt i din vældige Fart med dig slæbte.
Thi påk dig! gjør Plads for din ventede Bro'er,
med hvem nu snart barsler Fru Tiden, din Mo'er!

Ja, påk dig! saa gjerne vi skue din Bag;
gid Pokkeren bede dig fare i Nag!
Gid Pokkeren ønske sig, at faae tilbage
de nu, til vor Glæde, bortsmuttede Dage.
Fuldkommet er her nu din Virketids Maal,
thi ville vi drikke til Afshed din Skaal!

Bergenhammer.

No. 67.

Spindevise.

Snur min Rok! jeg har dig kjer,
stjendt du lidet praler:

flittig brugt, du snart er værd
mange Snes Daler.

Der er spart en dygtig Sum!

Snur = rur = rur = rum!

Lystigt vimser Traaden ind
mellem øvet Finger;
kjønt i Takten til sit Spind
munter Vise klinger.

Rokken ei, men Sorg gjør krum.

Snur = rur = rur = rum!

See hvor Hjulet løber godt!

See kun Tænen liden!

See min nylig store Lot
snappes væk, som Tiden;

Til en ny jeg snart faaer Rum.

Snur = rur = rur = rum!

Og mens Hørren fryder hen,
tænker jeg paa meget;

Drejl og Lærred bliver den,

stærk og fiint, mit eget!

Nabovigen seer det stum.

Snur = rur = rur = rum!

Drejlet faaer paa Bryllupsbord

Roes af Qvindegjæster.

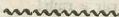
Muligt før jeg selv det troer,

mig en Brudgom fæster:

spandt jeg ikke, var jeg dum!

Enur = rur = rur = rum!

P. S. Haste.

No. 68.

Stille søde Pige!

Smil igjen til mig!

Kongens hele Rige

tog jeg ei for dig.

Naar du kun ei græder,

er jeg riig som han;

naar dit Smil mig glæder,

har jeg meer end han.

Til at tage vare

paa saa kjer en Skat,

vogte dig for Fare,

blev din Moder sat.

Dette kjere Leie

jeg forlader ei;

kunde Nogen pleie

dig saa godt som jeg?

Naar du først kan skjonne

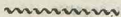
hvem din Moder er,

skal dit Smil belønne

al den Sorg jeg bær!

skal min egen Pige
kalde mig ved Navn,
Moder! Moder! sig,
o hvor sødt et Navn!

Plum.

No 69.

Stille Søn du nyder:
o hvor den er skjøn!
Knap din Mande lyder,
du mit Hjertes Søn!
Du har lært at smile
ved din Moders Bryst,
lullet ind til Hvile
af min egen Røst.

Sov kun lille Gode!
Kræfter sanke du!
Paa vor Herres Klode
skal du leve nu.
Han er huld, du Kjere!
Gjør ham ei imod;
her er godt at være,
naar Man selv er god.

Nyd de søie Dage
af din Barndoms Tid!
Yndigt du tiltage
snart i Vært og Bid!

Du som Yngling lære
at udbrede Gavn,
og som Mand du bære
en Kælskaffens Navn.

Gid ei du begræde
uforstandig Daad!
Vær din Moders Glæde!
bland den ei med Graad!
Ak! vor Ungdoms Alder
let os river hen;
Søn! om du end falder,
reis dig skjænt igjen!

Kunde du fornemme,
hvor jeg elsker dig,
ei du skulde glemme
kun et Ord af mig.
O! jeg skal forklare
dig hvert Dydens Bud;
tro du det bevare
og behage Gud!

Naar af Dødningsbaare
jeg er lagt til Fred,
tab en mandig Taare
paa min Kiste ned!
Tør igjen dit Die,
rolig tænk paa mig!

Hjæset i det Høie
beder jeg for dig!

P. H. Hæfte.

No. 70.

Sov i denne stille Blomsterbolig!
Ufkylds Engel ved dit Leie staaer;
:|: o! din Søvn den er saa blid, saa rolig,
skyldfrit end dit unge Hjerte slaaer. :|:

Mod dit Leie Blomsterne sig bøie,
deres Duft de sprede trindt om dig,
:|: medens gylde Drømme fra det Høie
rosenslød' dale ned til dig. :|:

Ufkylds Engel paa dit Maaen smiler;
let, som Zephyr, er dit Vandebdrag;
:|: som en luttret Blomst du Spæde hviler
under Lundens hvalte Blomstertag. :|:

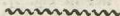
Rolig, uforskyrret er din Slummer;
Verden i din Drøm ei blander sig;
:|: ubekjendt du er med Livets Kummer,
Ufkylds Glæder huldt tilsmile dig. :|:

Ikke tumles du i Verdens Brimmel,
og dens Byrder tynde ei dit Bryst;
:|: end du lever i din Ufkylds Himmel,
og du lytter kun til Engles Røst. :|:

Visseful! sov sødt, du lille Spæde!
 Alt! din Fryd er som din Slummer bort;
 :|: naar du Livets Bane skal betræde,
 flygte dine søde Drømme bort. :|:

Barnets Søvn du da ei mere smager,
 lullet ind ved Moderssangens Lyd.
 :|: Livets Bei er ikke uden Plager,
 ubeständig er hver jordisk Fryd. :|:

Men saa kommer atter der en Slummer,
 som Naturen viselig os gav,
 :|: hvor vi atter hvile fri for Kummer,
 Buggen er — den stille, lune Grav. :|:

No. 71.

Sov mit Hjerte! slumre kun!
 tænk ei meer paa Livets Harme!
 tænk ei meer paa Sorgens Stund,
 glem det Alt i Søvnens Arme!

Sov, mit Hjerte, sødelig!
 Vil dig Virkelighed svige,
 skab da selv et Eden dig
 udaf Mulighedens Rige!

Eværn paa Phantasiens Bei!
 Der, kun der er No at finde;

der kun Haabet skuffer ei.
der vil Elskov Krandsø binde.

Nye Krandsø Drømmen vil
dig med friske Blomster bringe,
og den unge Rose mild
paa Cypressens Green udspringe.

Gode Hjerte! sov i Ro!
Bortdrøm Smerten, bortdrøm Sorgen!
Thi dig vækker engang fro,
Hist en evig, skyldfri Morgen!

H. N. Bjerregaard.

No. 72.

Mel. Druen vover paa vor Klode.

Synge maa Man for at drikke,
dette er en afgjort Sag;
Punschen glider ellers ikke,
end i allerbedste Lag,
:|: som den bør, med Glæde ned,
følger ingen Vise med. :|:

Derfor synge vi vor Vise,
skjøndt den intet handler om;
skyldfri Munterhed at prise,
og at drikke Vollen tom.

:|: Pimpe stedse meer og meer,
det er saadan vor Maneer. :|:

Saadan tænkte vore Fædre,
vi med Glæde følge dem;
deres Minde her vi hædre,
drikkende med Fynd og Klem.

:|: Fordums Tid var ei saa gal,
Hver fik sig en Perial. :|:

Mutildags Man ikkuns nipper
til sit Glas, som pæne Møer;
dygtig Næstens Rygte klipper,
taler Dndt om nu og før.

:|: Det kun en daarlig Skik;
hold din Mund, min Bro'er! og drik! :|:

Deraf har du dobbelt Glæde:
sparer Tungen, væder den;
og hvis Sorgen fæstet' Sæde
i dit Hjerte, gode Ven!

:|: skal den, som et Mør for Wind,
vige for dit muntre Sind.

Saa var Gubben Noah's Lære,
saa er vor og manges Ålter,
og det blev os liden Ære
svege vi sliq god Maneer.

:|: Skyldsfrie Munterhed vort Maal!
var og er den bedste Skaal! :|:
v. Holsten.

To
i Fi
han
det
En
selv

To
der

No. 73.

Til Een, som nøs i Gaar, at sige:

„hjælp Gud! i Dag bitt' Jaer,

„for det du nøs i Gaar!“

fig passer ikke just saa lige.

Men naar Man seer lidt dybt i Tingen,

saa troer jeg det er reent,

at Profit, som kom seent,

er bedre end aldeles ingen.

E h o r.

Den Profit, som kom seent,

er bedre end aldeles Ingen,

og G r e t h e hun seer dybt i Tingen,

og hvad hun troer er reent.

W e s s e l.

No. 74.

Tommeliden var sig en Mand saa spæd,

i Fingerbøls Harnisk var han klæd,

hans Hjelm var hvælvet og hvid og reen,

det var en udhulet Kirsebærsteen.

En Knappenaal var hans Landsestang;

selv var han ikkun en Tomme lang.

Tommeliden sidder i Tommeltot.

der morer han sig saa jævnt og godt,

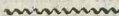
Lommeliden drager paa Eventyr:
han vog en Flue, det frygtelig' Dyr!
Lommeliden drager i fremmede Land:
han svømmed' sig over en Mellespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard:
af Landværk leed den kongelig' Maard.
Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
den var et Kirsebær, rød og rund.
De Læger komme med skarpen Tang:
den Kirsebærmund var dem alt for trang.

Og Hvo, som uddrager den hule Tand,
skal worde Drot i det halve Land!
Lommeliden sprang ind med Hjelm og med Etang:
hun mærked' i Munden det knap engang;
Af Sadlen han kasted' den frække Gjæst;
hun mærkede neppe det Landsefæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard;
Lommeliden ægted' den væne Maard.
Prindsessen ham pynted' med Sindalsbaand,
og bar ham til Kirken paa hviden Haand. —
Foragte skal Man just ei altid de Emaae;
tit naae de, hrør ikke de Store naae.

Dehlensschläger.

Be
Vell
Med
vi h
De
men
Nei
thi

No. 75.

(Af Kong Salomon og Jørgen Hattemager.)

Met. Af Tappensfreg.

Velkommen, store Mand, hertil!
 Velkommen, velkommen til Staden vær!
 Med Trommer-og Piber og Sang og Spil
 vi hilse dem paa Gaden her.
 De Store komme til os Smaa;
 men det er Skam at de skal staae!
 Nei! vær saa god at sætte dem ned,
 thi Visen varer en Evighed.

J. L. Heiberg.

No. 76.

Vi svæve hid, vi svæve did
 i lette Baad,
 og fange Fisk med stadig Flid
 og snilde Raad.
 Naar hist den gylde Soel fremstaaer
 af Havets Skjød,
 den hæver sig, paa Skyer gaar
 saa stor og rød.
 Med til sin Baad da Fiskeren
 saa glad mon tye,
 og snart han seer med Fjæl fra den
 sin Hytte flye.

Dd

Paa raske Bøer svæver han,
 fri som en Gud;
 ei Jordens Angst og Qualer kan
 til ham naae ud.

Lit spiser han sin simple Ret
 i Regn og Frost;
 dog bytted' han den ei saa let
 med Fyrsteføst.

En Fiskers Rigdom er ei stor,
 han Guld ei seer;
 men Glæden i hans Hjerte boer,
 og det er meer.

Lit Ret og Vaad ei kan forslaae
 til enkelt Drag,
 og tit han ei en Fisk kan faae
 den lange Dag;
 han videre da seile maa,
 i Trøien vaad,
 mens dunkle Nat ham falder paa
 i aabne Vaad.

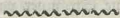
Da driver han for Bøvens Slag
 ved Maanens Skin;
 kun Himlens Hvalving er hans Tag;
 han sover ind.
 Af Morgenrøden vækket op
 paa viden Hav,

han roer mod Kysten i Galop,
gaaer hjem i Trav.

Saaledes, Brødre! skal i No
vort Liv hengaae,
paa snare Bølger fri og fro
i Vaade smaae.

Om tidlig Nat os henter ind
paa aabne Hav;
see hist en bedre Morgens Skin,
som Gud os gav!

D. D. Ratten.

No. 77.

Vist ingen Amazone
den første Strømpe bandt:
en nordist yndig Kone
den ædle Kunst opfandt.
Paa Glutter ømt hun saae,
hvor frøs de kjere Smaa!

Da tog hun fire Pinde,
og Knuder slog derom,
og af en ulden Tvinde
to Strømper snart fremkom.
Hun sagde: „Pusling bi!
„Put kjønt dit Been heri!“

Da smiled' glad den Moder;
thi Strømpen varmed' brav,
og alle sine Poder
hun saadan Varme gav.
Snart Manden Strømper bar:
sidst fik hun selv et Par.

Fred med den fromme Qvinde,
hun vist i Himlen boer;
af hendes Strikkepinde
blev Nytten saare stor;
Enhver, som nu kan gaae,
har bundne Strømper paa.

Hvor moersomt er det ikke
med Nøglet i sit Skjød
sin Strømpe selv at strikke
og syse for sit Brød!
En Stakkel faaer den Mand,
hvis Brud ei strikke kan!

P. H. H a s t e.

No. 78.

F a r v e r n e .

M e t. Vil du være stærk og fri.

Undig er vor gamle Fjord,
evig ung den samme;

trindt paa den fra Syd til Nord
tusind Farver bramme:
grøn er Dalen, Klippen graae,
snechvid Bølgen skjælver;

:|: Himlen rød og gul og blaae
over dem sig hvælver. :|:

Grøn er Baarens Høitidsdragt,
Rosens unge Knopper;
grøn er Engens Morgenpragt,
Skovens høie Topper;
grønt er Haabets Farve fløn —
Himlens bedste Gave;

:|: Haabet blomstrer eviggrøn
her i Livets Have. :|:

Hurra for den grønne Baar,
Glædens rige Kilde,
Kjerlighedens raske Mar,
Haabets Dage milde!

Hurra høit med Sjæl og Mund
for den Mand og Kvinde,
:|: som i Baarens glade Stund
Myrthebrandsen binde! :|:

Gult er Høstens Farve huld,
Marken gult henfølger;
gult er og det ædle Guld,
Jordens Skorpe følger;

guult er Freias lange Haar,
guul er Soel i Østen;

: |: hvad engang var grønt i Baar,
bli'er jo guult i Høsten. :|:

Hurra for den gule Høst,
Haabets modne Alder,
Afgrens fulde rige Øryst,
Frugt, som gylden falder!
Hurra for hver Viv, som var
Mandens Sommerglæde!

: |: Først i Høst sig prise la'er
Baarens Myrthekjæde!

Hvid er Uskylds Farve blid,
hvid er Alpens Lillie;
Jomfruebarm som Sne er hvid,
hvid er Dalens Lillie.
Ak! men hvid er Vinteren,
hvid er Gubbens Jøse;

: |: grønt og guult skal falme hen,
Alt bli'er hvidt tilvisse. :|:

Hurra dog de kolde Aar!
Lad kun Storme kule!
Hurra for de hvide Haar,
gamle Hoved Skjule!
Hvide Vinter har sin Fryd,
hvide Haar sin Ære —

:|: Skaal for Hver, som Aldrens Pryd
kan med Hæder bære! :|:

Purpur er min Livfuld;
saa er Pigens Kinder,
og er Vinen, som den bær,
purpurød den rinder;
Rosen, Blomsterdronning sød,
purpurfarvet smiler;

:|: Morgensolen purpurød
op af Havet iler. :|:

Hurra for den Pigelil!
for de røde Druer!

Hurra for den Glædesild,
som i Hjertet luer!

Sommer, Vinter, Vaar og Høst
hver sin Fryd, sin Lyde!

:|: muntert Sind og ærligt Bryst,
skal dem Alle nyde! :|:

No. 79.

(Af Kong Salomon og Jørgen Hattemager.)

Mel. af Preciosa: Somsom er jeg, dog ei ene.

Herre! hvad skal Enden blive?

Tretten Hatte, Huer syv!

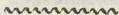
Man vil Ogenavn dem give:

:|: see, der gaaer den Hattetyv! :|:

Tænk Transporten! den vil stige
til en uforkammet Priis,
gjennem det westphalske Rige
:|: over Brüssel til Paris. :|:

Hvad er mellem Jordens Poler
bedre vel end være fri?
Tænk, om Frihedens Symboler
:|: bragte dem i Slutteri! :|:

J. L. Heiberg.

No. 80.

(Af Kong Salomon og Jørgen Hattemager.)

Met. Ja ta' mig fan, er ikke det ondtigt.

Hver Gang jeg vanker
her ved Boutiken,
mit Hjerte banker
ved Republikken
af disse Hatte,
som jeg betaler.
Mit Hjertes Qualer
du kan ei fatte,
:|: thi Fanden ta' mig,
naar jeg seer derhen,
saa maa jeg ha' mig
en Hat igien. :|:

Jeg saae forleden
den lille sorte,
og strax var Freden
i Hjertet borte.

Hvorom jeg talte,
det hjalp mig ikke;
for mine Blikke
sig Hatten malte;

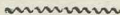
: |: Ja Fanden ta' mig,
det var en Gru!
Jeg maatte ha' mig
en Hat endnu. :| :

Men denne Morgen
den store hvide
opvakte Sorgen
og Hjertets Qvide.

I den tilvisse
boer al min Lykke;
bestandig smykke
den skal min Jøse.

: |: Ja Fanden ta' mig,
jeg fik den fat,
jeg maatte ha' mig
den hvide Hat! :| :

J. L. Heiberg.

Q

Nu

Get

Der

Zhi

29

VII. A n h a n g.

A. Rundfange.

No. 1.

De fyldte Bægre lifligt os tilvinke

:|: med Druesaft fra Rhin. :|:

Nu lyfſtig Broder! Kredſen rundt du flinke

: |: til Vre for dens Viin! :|:

Bed Rhin, ved Rhin der vore Druer klare.

:|: Betsignet være N hin! :|:

Derfra de Druer yde oß den rare

:|: og lædskelige Wiin. :|:

Thi Broder! raſt dit Væger ſtød mod Væger

:|: med Druesaft fra Rhin! :|:

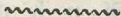
Dg hvis dig møder Kammers Søn, ham læger

:|: du strax med Rhinſke Vin! :|:

G. H.

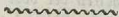
No. 2.

Det gaaer saa sagert i vor Ungdoms Vaar,
vi drikke hinanden til med en god Taar:
:|: og dette skal være vor **s Skaal! :|:
Falderi Faldera! :|: Falderalalalala! :|:

No. 3.

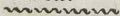
De Østerlandſke Konger vil have,
at før Man deres Legemer begrave,
de blive balsamerede.
Men vi, som meer fornuftige ere,
og følge her den renere Lære,
os balsamere Levende,
og Legemerne give
en Salving udaf Druerne,
paa det vi kunne blive
des længer til Fornøielſe.

No. 4.

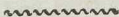
En Skaal for dem, udi hvis Haand
vort Hjerte blev af Himlen givet,
hvis Undighed og muntre Aand
til Paradiis omſkabe Livet!

der rene Dyder
med Mildhed pryder,
og tro Naturens Stemme lyder,
det gaae dem vel!

No. 5.

Gud glæde Kongen! vi maae boe
i alle vore Dage
i Sundhed, Velstand, Fred og Roe,
ret Landets Gode smage!
Indtil af Dage vi bli'er mæt,
os Verden meer ei smager.
Enhver af os, som ønsker det,
han dette Glas nu tager!

No. 6.

:|: Lader os ikke Glæden forsaage!
Lader os smede, mens Jernet er varmt! :|:
Saa tag dit Glas!
Dg drikk tilpas!
(vause.)
Du drak tilpas!
sæt nu dit Glas!

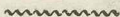

No. 7.

:|: Dg dette skal være (vort Selskabs) Skaal!
Hurra! :|:
:|: Dg Skam faae den, som ikke
(vort Selskabs Skaal) vil drikke!

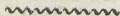

Hurra! Hurra!
den Skaal var brav,
Hurra! :|:

No. 8.

Dg Glasset det stander i Hr. **s Haand,
det gaac hannem vel til Lands og til Vands!
Thi han kan drikke og holde sig brav,
al Corrig og Bekymring forsvinde!
Saa drikker han sin Naboe Hr. * * til!
thi det er en Karl, som gjerne suppa vil!
Dg han siger Nei!
Men du siger Ja!
Saa bliver han dog alletider :|: superglad! :|:

No. 9.

:|: D! maatte vi :|:
:|: om tyve Aar og flere
saaledes samled' være! :|:
:|: Men da det er :|:
:|: uvist, om vi skal mere
saaledes samled' være, :|:
:|: saa tag dit Glas! :|:
:|: Dg drik det, som vi haabe,
ud til den sidste Draabe! :|:

Hvad seer jeg her?
:|: Tomt Glasset er! :|:

*

*

*

Saadanne Benner, saadanne Viin,
saadanne Piger, som er min',
:|: o! hvad er det dog for gode Ting! :|:

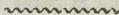

No. 10.

Ehor. Auf, Brüder! reichet euch die Hand
zum Unterpfund
der reinsten Zärtlichkeit!
Dann folget dieser Bruderkuß
und der Genuß
dereinst in Ewigkeit.

Solo. Unser Band trennt nur der Tod,
kein Geschick, ja keine Noth
soll unsre Freundschaft trennen.

Ehor. Dann werden wir Euch glücklich sehn
und feste stehn
und unsern Bund erhöhn.

No. 11.

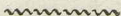
Die Großen lassen sich ja :|: einbalsamiren, :|:
um desto länger im Tode zu seyn;

wir aber lassen uns nicht :|: einbalsamiren, :|:
sondern balsamiren uns selber ein
:|: mit Wein :|:
:|: um desto länger im Leben zu seyn! :|:

No. 12.

Ey! wollte Gott,
daß wir nach vielen Jahren,
so wie wir hier
vergnügt beysammen waren,
ich oder du, (du oder ich)
einander wiedersehn.
Weil aber das
wohl schwerlich wird geschehen:
so nehm' ich das Glas
(so nimmst du das Glas)
und laß es tapfer rinnen,
(und laßt es tapfer rinnen)
biß daß nichts mehr darinnen.
Ey was ist das?
ein leeres Glas!
So laß es wieder füllen,
um unsern Durst zu stillen!

No. 13.

:|: Hr. Zachaus :|:
das war recht ein braver Mann.

Er trank nie aus leerem Glase.
Lirum, Larum, was war das?
Er und seine Gäste.

:|: Was hat er gethan? :|: (runt.)

Er hat immer, immer, immer
er hat immer so gethan!

:|: Lauter gute Dinge sind das. :|:
Wenn Mann brav saufen kann,
und dabei lustig seyn,
lauter gute Dinge sind das.

No. 14.

A. Huru moer min Broer idag?

B. Som en Biskop så moer jag. :|:
Men min Strupa den är trang
är förstemmet til en Sang,
til en Aftensang.

:|: A. Så drick!

B. Hav tack!

A. Ei drick!

B. Jag drack.

A. Ei så drick endnu engang,
ellers bliver Strupan trang,
och förstemmet til en Sang;
til en Aftensang! :|:

No. 15.

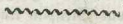
Ich bin der Fürst von Thoren,
zum Trinken auferköhren,
drum sind Ihr allhier erschienen
mich fürstlich zu bedienen.

Chor. Euer Durchlaucht aufzuwarten
mit Wein von allen Arten,
sind wir allhier erschienen
Euch fürstlich zu bedienen.

In Jägerhorns = Gefieder
schießt mir das Bildpret nieder
Ihr andern aber Alle
stoßt in das Horn, es schalle!

Chor. Ins Horn, ins Horn,
ins Jägerhorn :|: ins Horn :|:
ins Horn — — — ins Horn
stoßt in das Horn, es schalle!

Was nützt mir jetzt mein hoher Thron,
mein Zepter und mein Fürstenkron?
Sehr kurz ist jetzt mein Regiment,
ich leg's ab in Freund } Hand.
N. Ns.

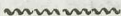

No. 16.

In sanitatem omnium ça ça.
In sanitatem virginum ça ça.

Absentium, praesentium,
strictissime libentium ça ça ça.

Chor. Es leben wahre Freunde hoch ça ça
es lebe auch mein Mädchen hoch ça ça
es lebe wer flott commercirt,
wenns seyn muß auch den Hieber führt ça ça.

No. 17.

:|: Lasset die feurige Bomben erschallen!
Pif, Paf! Puf, Paf! Falderalala! :|:
Unser Freund — der soll leben,
es lebe das ganze ***sche Haus!
Und sein liebes Mädchen darneben
darauf trinck Er sein Gläschen aus!
aus — aus — aus!

:|: Rühret die Trommeln! schenket wieder ein!
laßt uns Alle lustig sein :|:

No. 18.

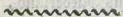
Nimmt das Gläslein in der Hand,
Zisla Compagnia!
Fahrt damit ins Niederland,
Zisla Compagnia!
Zisla, Zisla, Zislasla!
Zisla, Zisla, Hopfasa!
Zisla Compagnia!

Nimmt das Gläslein wieder hervor,
 Fiska Compagnia!
 Und halt' es an dein rechtes Ohr,
 Fiska Compagnia!
 Fiska, Fiska ic.

Setzt das Gläslein an den Mund,
 Fiska Compagnia!
 Und sauf' es aus bis an den Grund,
 Fiska Compagnia!
 Fiska, Fiska ic.

Er hat seine Sachen recht gut gemacht;
 Fiska Compagnia!
 Drum wird er auch nicht ausgelacht;
 Fiska Compagnia!
 Fiska, Fiska ic.

Das Gläslein das ist recht geschehn;
 Fiska Compagnia!
 Was oben ist muß unten stehn;
 Fiska Compagnia!
 Fiska, Fiska, Fiskasla!
 Fiska, Fiska, Hopfasa!
 Fiska Compagnia!

No. 19.

Solo. Vivat Bacchus! Bacchus lebe!
 Chor. Bacchus lebe!

Solo. Bacchus war ein braver Mann,
der zuerst der goldner Rebe

Chor. goldner Rebe

Solo. süßer Nectar abgewann.

Es leben die Blonden, die Braunen, die
Schwarzen!

sie leben, sie leben, sie leben Alle hoch!

Chor. Sie leben, sie leben, sie leben Alle hoch!

Solo. Ob ichs wag, und ob ichs thu
obs die Herrn auch lassen zu?

Chor. Hinunter der Plunder!

Solo. Es ist geschehn!

Chor. Wir habens gesehn!

No. 20.

Wenn einst der Knochenhauer
mit unserm Bruder N. N. ein Punctum macht,
so wird ihm, statt der Trauer,
ein Gläschen Wein zu Grab gebracht;
das nimmt er als Viaticum,
:|: hinüber ins Elisium. :|:

B. Tydste Sange.

No. 1.

Auf, Brüder! laßt uns Rosen pflücken!

noch blühen sie für uns so schön.

Laßt uns mit freudigem Entzücken

nach liebevollen Mädchen sehn!

: |: Noch sind uns Wein und Mädchen nah:

drum, Brüder, lustig, Trallerallera! :|:

Noch winkt der holde Lenz dem Leben;

noch scheint die liebe Sonne hell;

noch blinkt der edle Saft der Reben;

Auf! trinkt aus diesem Götterquell!

: |: Noch sind uns Wein und Mädchen nah:

drum, Brüder, lustig! Trallerallera! :|:

Pflückt, Brüder! Rosen! Ha! nicht lange
winkt uns die blühende Natur.

Wir wandeln auf dem Rosengange

ach leider! wenig Jahre nur.

: |: Noch sind uns Wein und Mädchen nah:

drum, Brüder, lustig! Trallerallera! :|:

Flieht, Brüder! flieht die Schaar der Alten,
die unser junges Leben schmähn!

Sie mögen ihre Stirne falten,
auf uns mit scheelen Augen sehn!

: |: Sie kommen unserm Kreis nicht nah:
drum, Brüder! lustig! Trallerallera! :|:

Schwingt euch im Jubel über Sterne
und Freud' und Jubel füll' euch ganz!

Was im Genuß euch stört, sei ferne!

Komm Mädchen! gieb mir einen Kranz!

: |: Bleib uns, du holdes Mädchen nah:

dann sind wir lustig! Trallerallera! :|:

Einer.

Last jetzt den Bruder **** leben!

Alle.

Heil, trauter Bruder **** dir!

Auch deine Göttin soll hoch leben!

leb' froh und glücklich einst mit ihr!

: |: Doch jetzt bleib', Bruder uns noch nah:

dann sind wir lustig! Trallerallera! :|:

No. 2.

Auf und trinkt! Brüder! trinkt!

denn für gute Leute ist der gute Wein,
und wir wollen heute gut und fröhlich seyn!

Auf und trinkt! Brüder! trinkt!

Stoßet an und spricht daneben:

alle Kranke sollen leben!

Herrlich ist's hier und schön!

Doch des Lebens Schöne ist mit Noth vereint;

es wird manche Thräne unterm Mond verweint!
 Herrlich ist's hier und schön!
 Allen Traurigen und Müden,
 Gott geb' ihnen Freud' und Frieden!

Auf und trinkt! Brüder! trinkt!
 Jeder Bruder lebe, sey ein guter Mann!
 fördre, tröste, gebe, flehe, wo er kann!
 Auf und trinkt! Brüder! trinkt!
 Armer Mann! bang und beklommen,
 ruf uns nur, wir wollen kommen!

Sieht denn, sieht! Brüder, sieht!
 Gott giebt uns ja gerne, ohne Maaß und Ziel,
 Sonne, Mond und Sterne, und was sonst noch viel? —
 Sieht denn, sieht! Brüder, sieht!
 Armer Mann! bang und beklommen,
 Sollten wir denn auch nicht kommen?

Armer Mann, armer Mann!
 Bange und beklommen! wollens gerne thun,
 wollen's gerne thun, wollen gerne kommen,
 ruf uns nur und nun!
 Auf und trinkt! Brüder trinkt! —
 denn für gute Leute ist der gute Wein,
 und wir wollen heute uns des Lebens freun.

Claudius.

No. 5.

Befränzt mit Laub den lieben vollen Becker,
und trinkt ihn fröhlich leer!

In ganz Europia, Ihr Herren Zecher!

:|: Ist solch ein Wein nicht mehr. :|:

Er kommt nicht her aus Hungarn, noch aus Pohlen,
noch wo Man franzmännisch spricht;

da mag Sankt Weit, der Ritter, Wein sich hohlen,

:|: wir hohlen ihn da nicht. :|:

Ihn bringt das Vaterland aus seiner Fülle;
wie wär er sonst so gut?

Wie wär er sonst so edel, wär so stille,

:|: und doch voll Kraft und Muth? :|:

Er wächst nicht überall im deutschen Reiche;
und viele Berge, hört!

sind, wie die weiland Kreter, faule Bäume,

:|: und nicht der Stelle werth. :|:

Thüringens Berge zum Exempel bringen

Gewächs, sieht aus wie Wein;

ist's aber nicht. — Man kann dabey nicht singen,

:|: dabey nicht fröhlich seyn. :|:

Im Erzgebürge dürst Ihr auch nicht suchen,
wenn Ihr Wein finden wollt;

das bringt nur Silbererz und Koboltsuchen,

:|: und etwas Laufegold. :|:

Der Bloßberg ist der lange Hr. Philister,
er macht nur Wind, wie der,
drum tanzen auch der Kuckuck und sein Küster
:|: auf ihm die Kreuz und Quer. :|:

Am Rhein, am Rhein, da wachsen unsre Neben;
gesegnet sey der Rhein!

Da wachsen sie am Ufer hin, und geben
:|: uns diesen Laberwein. :|:

So trinkt ihn denn, und laßt uns alle Wege
uns freun und fröhlich seyn!

Und wüßten wir, wo jemand traurig läge,
:|: wir gäben ihm den Wein. :|:

No. 4.

Bruder! auf dein Wohlergehen
sey dir dieses Glas gebracht!
Unsre Freundschaft soll bestehen,
bis der Tod ein Ende macht.

Freunde, stimmt ein!

Ihr sollt Zeugen seyn.

Chor. Ja wir stimmen ein,
wollen Zeugen seyn!

Eure Freundschaft soll bestehen,
bis der Tod ein Ende macht!

Bruder! laß uns heut empfinden,
was ein Kluger nur bemerkt,

daß beim Wein sich Herzen finden
und das Glas die Freundschaft stärkt!
Diese ganze Reih'n
schließt die Freundschaft ein!

Chor. Unsre ganze Reih'n
schließt die Freundschaft ein!
Weil beim Wein sich Herzen finden
und das Glas die Freundschaft stärkt.

Deffne ganz dein Herz der Freude,
wie die Lippen diesem Saft;
Wollust ström' uns zu durch beide,
rein gefühlt und selbst verschafft!
Bei Gesang und Wein
laßt uns fröhlich seyn!

Chor. Bei Gesang und Wein
laßt uns fröhlich seyn!
Deffnet euer Herz der Freude,
wie die Lippen diesem Saft!

Hoch soll jedes Mädchen leben —
Bruder! stoße froher an! —
daß dir Hoffnung nicht nur geben,
sondern auch erfüllen kann!
Freunde stimmt ein!
daß sie glücklich sey'n!

Chor. Ja wir stimmen ein,
daß sie glücklich sey'n!

Hoch soll jedes Mädchen leben,
das uns glücklich machen kann!

Soll die Freundschaft ewig währen?
Bruder, ja! sey unverzagt!

Weil es einst in andern Sphären
treuen Herzen wieder tagt.

Freunde stimmt ein!

Ihr sollt Zeugen seyn!

Chor. Ja! wir stimmen ein;
wollen Zeugen seyn!
Eure Freundschaft soll noch währen,
wenn ein neuer Morgen tagt!

J. Pestaluzzi.

No. 5.

Das waren mir selige Tage!
Bewimpeltes Schiffchen! o trage
noch einmal mein Liebchen und mich!
o wieg uns noch einmal behende
von hinnen bis Ende der Welt!
Zur Wiege begehren wir dich.

Wir fuhren und fuhren auf Wellen,
da sprangen im Wasser die hellen
die silberne Fische heraus.

Wir fuhren und fuhren auf Auen,
da ließen die Blumen sich schauen,
da ließen die Lämmer zu Haus.

Wir spielten im treibenden Nachen,
wir gaben uns manches zu lachen,
und hatten des Spielens kein Raß.
Wir ließen die Flöte erklingen,
wir alle begannen zu singen,
und ich hielt mein Liebchen umfaßt.

Das waren mir selige Tage!
Mein liebliches Mädchen! o sage:
„sie waren so selig auch mir!“
Denn such' ich das Schiffchen auf wieder,
dann setz' ich mir neben dir nieder,
und schiffe durch's Leben mit dir.

Und find ich das Schiffchen nicht wieder,
so wandeln wir liebend und bieder
durch Fluren und Auen dahin;
und unter dem Dache von Moose,
der Lieb' und der Ruhe im Schooße,
schifft leicht uns Freund Amor dahin.

No. 6.

Der Pabst lebt herrlich in der Welt,
es fehlt ihm nicht an Ablassgeld,

er trinket stets den besten Wein:
ich möchte doch der Pabst wohl seyn.

Doch nein, er ist ein armer Wicht,
ein hübsches Mädchen küßt ihn nicht;
er schläft in seinem Bett allein:
ich möchte doch der Pabst nicht seyn.

Der Sultan lebt in Saß und Brauß,
er wohnt in einem prächtgen Hauß;
voll wunderschönen Mägdelein:
ich möchte doch wohl Sultan seyn.

Doch nein, er ist ein armer Mann,
denn hält er seinen Alforan,
so trinkt er keinen Tropfen Wein:
ich möchte doch nicht Sultan seyn.

Getrennt veracht ich beider Glück,
und fehr zu meiner Stand zurück;
doch Freunde wünscht' ich, gieng es an:
zu seyn halb Pabst und halb Sultan.

Drum Mädchen gieb mir einen Kuß,
denn ist bin ich der Sultanus
und Freunde schenkt die Gläser ein:
damit ich auch der Pabst kann seyn.

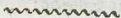

No. 7.

Der Vogelfänger bin ich ja,
 stets lustig, Heysa Hopsasa!
 Ich Vogelfänger bin bekannt
 bey Jung und Alt im ganzen Land;
 versteh' außs Locken treflich mich,
 und auch außs Pfeifen meisterlich.
 Drum kann ich froh und lustig seyn,
 denn alle Vögel sind ja mein.

Der Vogelfänger bin ich ja,
 stets lustig, Heysa Hopsasa!
 Ich Vogelfänger bin bekannt
 bey Jung und Alt im ganzen Land;
 wär' doch ein Netz für Mädchen mein,
 Blik! duzendweis fing ich sie ein,
 in Käfigt müßten groß und klein,
 und alle Mädchen wären mein.

Ja, wären alle Mädchen mein,
 so tauchte ich brav Zucker ein,
 und welche dann recht zärtlich wär,
 der gäb ich gleich den Zucker her;
 und küßte sie mich zärtlich dann,
 wär' sie mein Weib, ich wär ihr Mann.
 Sie schlief an meiner Seite ein,
 ich wiegte wie ein Kind sie ein.
 Ei! Ei! Popeia!

No. 8.

Der Wein erfreut des Menschen Herz,
drum gab uns Gott den Wein.

Auf! laßt bei Lebenssaft und Scherz
uns unsers Daseyns freun!

Wer sich erfreut, thut seine Pflicht,
drum stoßet an!

und singet dann

was Marthin Luther spricht:
wer nicht liebt Wein, Weib und Gesang
der bleibt ein Narr sein Lebelang,
und Narren sind wir nicht!

Die Lieb' erhebt des Menschen Herz
zu schöner Edelthat;
schafft Linderung für jeden Schmerz,
streut Licht auf dunkeln Pfad.

Weh dem! dem Lieb' und Wein gebricht,
drum küßt und trinkt!

klingt an und singt

was Marthin Luther spricht:
wer nicht liebt Wein, Weib und Gesang
der bleibt ein Narr sein Lebelang,
und Narren sind wir nicht!

Ein Lied voll reiner Harmonie
in treuer Freunde Kreis
ist Labung nach des Tages Müß
und nach der Arbeit Schweiß:

drum ruhet nach erfüllter Pflicht,
und klinget an
und singet dann
was unser Lehrer spricht:
wer nicht liebt Wein, Weib und Gesang,
der bleibt ein Narr sein Lebelsang,
und Narren sind wir nicht!

W o f.

No. 9.

Der Wein-erfreut des Menschen Herz,
und giebt uns Muth und Kraft im Leben;
der Wein kann uns bey Lust und Scherz
bis zu den Göttern selbst erheben;
er macht uns lustig, Hopsasa,
auch ohne Heller in der Tasche;
oft bringt er mich dem Boden nah,
doch nie dem Boden meiner Flasche.

Könnt ich die Wunderwirkungskraft
des alten Testaments erneuen,
dann sollte gleich der Rebensaft
den ärmsten Bettler auch erfreuen;
dann sollte Jeder, Groß und Klein,
sein kurzes Leben recht genießen:
ich lies sogleich den besten Wein,
statt Wasser in dem Weltmeer fließen.

8f

Wie würd sich dann ein Jeder freun,
nur nicht die Wirth in den Städten;
dann ließ Man ihnen ihren Wein,
die würden schreien, d'rauf wollt ich wetten.
Die Herren sind gar schlimm und fein,
sie pflegen ganz verkehrt zu handeln,
Man sieht sie ihren besten Wein,
in Wasser alle Tag verwandeln.

No. 10.

Die ganze Welt ist bald capaures,
bald keinen guten Groschen werth;
die großen Herren lehr'n uns Maures,
und alles ist bald aufgezehrt.

Was soll mer thun — was soll mer machen?

Wer komm for solch en grauß Malöhr!

Da hilst kein Weinen — hilst kein Lachen,
die letzten Baken giebt mer her!

Bald sind wir kahl, als wie die Ratten,
und alles schreit: o wey! — o wey!

Woher soll's kommen? — Masematten,

Verdienst und Massel ist vorbey. —

Berseßen muß mer Huth und Händschen,

daß mer vor Hunger nicht crepirt,

und füttern tausend fremde Menschen,

die uns der Nockum einquartirt.

Wird Gott sich nicht bald hier erbarmen
und helfen uns aus dieser Noth,
muß alles, alles noch verarmen,
capaures gehn und sterben todt.

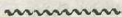
Der Dalles ist zu grauß geworden,
kein Geld kommt mehr an's Tages-Licht,
und alle sind wir bald im Orden
des Herrn Baron von Habenicht.

Das Schlimmste aber noch vom Allen
ist die verdammte Kunscriptschon,
da sind sie mer in's Haus gefallen
und holen mer meinen äßtschen Sohn.
Ach! mein Schmulgen sollte recht studieren
das Schachern und Kummerzium:
nun muß er auf und abmarschieren,
sich prügeln lassen lahm und krumm.

Da hilft kein Mitleid, kein Erbarmen,
ich hab' keschrien, kelamentirt,
gekummen seyn die Herrn Schandarmen
und haben mer Schmulgen weggeführt.
Da wird er sich schon gut verkriechen,
wenn sie erst schießen werden thun;
ich weiß er kann kein Pulver riechen,
denn so der Alte, so der Sohn.

Werd Gott uns bald den Fried bescheeeren
und helfen uns aus dieser Noth,

so woll'n wir weiter nichts begehren
und beten blaus die zehn Gebot.
Der allerärmste Schusterflicker
verkauft zum Trunk den Stiefelblock.
Und ich — ich faufe mich ganz schicker
und ziehe an den Schabbes-Rock.

No. 11.

Die ganze Welt ist ein Orchester,
wir sind die Instrumente d'rin; :|:
die Harmonie ist unsre Schwester,
sie giebt uns wahren Menscheninn. :|:
Die grossen Herren dirigiren,
und geben obendrein den Takt,
wir arme Teufel musiciren,
oft weniger, oft mehr exakt. :|:

Andante ist des Armen Tempo,
Allegro muß beim Reichen seyn; :|:
bei grossen Herrn Majestoso,
wir fusteliren hinterdrein. :|:
Doch mancher spielt dennoch vergebens,
denn seine Saiten sind nicht rein,
und so ein Mensch verdient Zeitlebens,
ein Balkentreter nur zu seyn. :|:

Bei Mädchen heisst es Majestoso,
Man tändelt, lacht und singt Zuchhei, :|:

doch kommt die Ehe lamentoso
dann giebt es nichts als Kindsgeschrei :|:
im Alter heißt es Moderato,
bis einst Freund Hain, ganz still und sacht,
geschlichen kommt und Piccicato,
der Harmonie ein Ende macht. :|:

Die Welt ist nichts als ein Theater,
ein Jeder spielt sein Rollchen d'rauf. :|:
Vom Kinde hin bis zu dem Vater,
vom Bettler bis zum Fürst hinauf; :|:
die Großen spielen bloß Regenten,
Minister und Karakter-Roll'n,
lakonisch nur die Rezensenten,
sie wissen selbst nicht was sie woll'n.

Gelehrsamkeit die muß souffiren,
denn jeder Stand gebräuchet sie. :|:
Der Kaufmann Requisiten führen,
doch dieses Amt belohnt die Müh.
Am besten spielen Advokaten,
und Mediciner obendrein,
der Dumme läßt sich gerne rathen,
der Kranke nimmt geduldig ein. :|:

Der Künstler muß Statisten spielen,
dann leider! geht die Kunst nach Brod; :|:
der Armuth läßt man's Elend fühlen,
bleibt Lampenputzer bis zum Tod. :|:

Die Andern figuriren Alle,
daß jeder die Balance behält.
Kömmt er auf die Versenkungsfälle,
dann ist es aus, der Vorhang fällt. :|:

No. 12.

Die Stationen des Lebens.

Es haben viel Dichter, die lange verblichen,
das Leben mit Extrapostreisen verglichen,
doch hat uns bis Dato, soviel mir bekannt,
die Poststationen noch keiner genannt.

Die erste läuft eben durchs Ländchen der Kindheit,
da sehn wir, geschlagen mit glücklicher Blindheit,
die lauernden Sorgen am Wege nicht sehn,
und rufen bei Blümchen: ey, eya, wie schön!

Wir kommen mit klopfendem Herzen zur zweiten
als Jüngling und Mädchen, die schon was bedeuten,
hier setzt sich die Liebe mit uns auf die Post,
und reicht uns bald süße, bald bittere Kost.

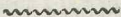
Die Fahrt auf der dritten giebt tüchtige Schläge!
der heilige Ehstand verschlimmert die Wege;
oft mehrten auch Mädcl und Jungen die Noth,
sie laufen am Wagen und schreien um Brod.

Noch ängstlicher ist auf der vierten die Reise
für steinalte Mütter und wankende Greise,

der Tod auf dem Kutschbock als Postillion,
jagt wild über Hügel und Thäler davon.

Auch Reisende, jünger an Kräften und Jahren,
beliebt oft der flüchtige Postknecht zu fahren;
doch alle kutschirt er zum Gasthof: zur Ruh,
nun, ehrlicher Schwager! wenn das ist, fahr zu!

Langbein.

No. 15.

Es hat die Schöpferin der Liebe,
zur Lust die Mädchen aufgestellt;
sie wecken in uns sanfte Triebe,
ein jeder wählt, was ihm gefällt.
Bald schwarz, bald braun, bald blond von Haaren;
bald wollicht, schlank und jung von Jahren.
Ja dürst' ich nur, ich wollte wählen,
an Auswahl sollt es mir nicht fehlen.
Die Farbe trägt hierzu nichts bey;
das ist beyhm Lieben einerley.

Am Sonntag hatt' ich die Blondine,
die Schwarze war' am Montag mein.
Die Braune mit der holden Mine,
die mußte mein am Dienstag seyn.
Am Mittwoch spielt' ich um die Wette
bald mit der Blonden und Braunette;

der Donnerstag und Freitag müssen
bestimmt seyn, alle drey zu küssen.
Kömmt der Sonnabend dann heran,
fang' ich die Reih vom vorne an.

No. 14.

Es lebe Freund Bacchus, der heut uns ergötzt,
der unsere Tafel mit Flaschen besetzt,
veredelt zu himmlischen Tropfen!

Drum danket dem Geber, genießt seinen Wein!
Ihn lieben, ihn ehren wir heut nur allein.

Doch still! — An der Thüre welch Klopfen?

Wer mag das wohl seyn?

Herein! nur herein!

Es ist — traltera! —

Es ist, trallerallera!

Frau Venus in optima forma!

O sey Sie willkommen mit ihrem Rupid,
sie liebe Gevatter vom seligen Onid!

Dies oberste Plätzchen ist Ihre.

Was schickt sich wohl besser, als Liebe zu Wein?

Drum, Venus und Bacchus, beherrscht uns allein!

Doch still! — welch Gepöhl an der Thüre?

Wer mag das wohl seyn?

Herein! nur herein!

Es ist — traltera! —

Es ist, trallerallera!

Frau Weisheit in optima forma!

So grüße Sie Bacchus und Venus gar schön,
Frau Mutter! wir haben uns lang nicht gesehn.

Komm', laß' Sie beim Gläschen sich nieder!
ein Kuß, den sie heiligt, ein Glas, das sie hält,
die zaubern zum wahren Olympus die Welt!

Doch still! — was klopft denn da wieder?

Wer mag das wohl seyn?

Herein! nur herein!

Es ist — traltera! —

Es ist — trallerallera!

Freund Hain ist's in optima forma!

Kein garstiger Junge, ihr Schwestern, auß' Wort!

Doch sey er so gütig und wart' er noch dort
und nehm er indessen vor Willen!

Du aber, o Freundin von schuldlosem Scherz,
o Weisheit, du kennest und prüfst unser Herz:
so komm, laß den Becher uns füllen!

Es lebe Freund Hain!

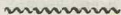
Die Lieb' und der Wein!

Biß wir — traltera! —

Biß wir — trallerallera!

Einst heimgehn in optima forma!

Kretschmann.

No. 15.

Freund! ich achte nicht des Mahles,
reich an Speis' und Trank;
nicht des rheinischen Pokales
ohne Sang und Klang.
Ladet Man nur stumme Gäste,
daß Man ihre Leiber mäste?
Großen Dank! großen Dank!

Chor. Unser Wirth liebt frohe Gäste;
klingt, klinget, klinget!
Singt, o Freunde, singt!

Bravo! gerne bin ich zünftig
in der edlen Zunft,
wo Man vor dem Trunk vernünftig
anklingt und triumpht.
Ihr mit eurer dummen Zeitung,
eurer Staats- und Wetterdeutung,
lernt Vernunft! lernt Vernunft!

Chor. Fort mit Staats- und Wetterdeutung!
Klingt, klinget, klinget!
Singt, o Freunde, singt!

Unter Schloß und Siegel ältert
hier die Fülle Weins,
mild und feuerreich gekeltert
auf den Höh'n des Rheins!

Und wie gern giebt seinen Gästen
unser lieber Wirth den Besten!

Trinkt noch eins! trinkt noch eins!

Chor. Unser Wirth giebt gern den Besten:

klingt, klingt, klingt!

Singt, o Freunde, singt!

Auf das Wohlseyn aller Thoren!

Gold und Band und Stern,

fette Bäuch' und Köpf' und Ohren

gönn' ich ihnen gern:

nur vom frohen Mundgesange

und gefüllter Gläser Klänge

fort Ihr Herrn! fort Ihr Herrn!

Chor. Fort vom frohen Sang und Klänge!

Klingt, klingt, klingt!

Singt, o Freunde, singt!

Unsern Weisen der Ratheder

gönn' ich ihren Paß,

ihre wohlgeschitt'ne Feder

und ihr Dintensaß.

Unsern Kraft- und Wankeldichtern

dürre Kehlen und ein nüchtern

Wasserglas, Wasserglas.

Chor. Dürre sey ihre Kehl' und nüchtern!

Klingt, klingt, klingt!

Singt, o Freunde, singt!

Ausgezischt und ausgedudelt
jeden Witzkumpan,
der nur geckt und neckt und sprudelt
mit gefletschtem Zahn!
Nicht zum Menschen, nein! zum Affen
hat dich Gott der Herr erschaffen,
Pavian! Pavian!

Chor. Ausgedudelt alle Affen!

Klingt, klingt, klingt!

Singt, o Freunde, singt!

Ha! wir glüh'n. Laßt eure Fächer,
Mädchen, Kühlung wehn!
Selbst die Mädchen glüh'n beim Becher
noch einmal so schön.
Trinkend wird beherzt die Blöde;
Trinkend läßt sich auch die Spröde
leicht ersehn, leicht ersehn.

Chor. Trink euch Muth und küßt die Spröde!

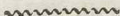
Klingt, klingt, klingt!

Singt, o Freunde, singt!

Heil dir, Rheinwein! deutsche Jugend
— Sohn des Vaterlands! —
flammt in dir — Gesundheit, Jugend
Ruß, Gesang und Tanz.
Trinkt, von Seligkeit erschüttert!
Trinkt und jauchzet! ringsum zittert
Himmelsglanz, Himmelsglanz.

Chor. Ringsum glänzt der Saal und zittert!
Klingt, klingt, klingt!
Singt, o Freunde, singt!

Wof.

No. 16.

Chor. Freut euch des Lebens!
weil noch das Lämpchen glüht,
pflückt die Rose,
eh' sie verblüht!

Man schaft so gern sich Sorg und Müh,
sucht Dornen auf und findet sie,
und läßt das Weilchen unbemerkt,
das uns am Wege blüth.

Chor. Freut euch des Lebens u. s. w.

Wenn scheu die Schöpfung sich verhüllt,
und laut der Donner um uns brüllt,
so lacht am Abend nach dem Sturm
die Sonne uns so schön.

Chor. Freut euch des Lebens u. s. w.

Ber Neid und Mißgunst sorgsam flieht
und Gnügbarkeit im Gärtchen zieht,
dem schießt sie schnell zum Bäumchen auf,
das goldne Früchte trägt.

Chor. Freut euch des Lebens u. s. w.

Wer Redlichkeit und Treue liebt
und gern dem ärmern Bruder giebt,
da fiedelt sich Zufriedenheit
so gerne bei ihm ein.

Chor. Freut euch des Lebens u. s. w.

Und wenn der Pfad sich furchtbar engt,
und Mißgeschick uns plagt und drängt,
so reicht die Freundschaft schweesterlich
dem Redlichen die Hand.

Chor. Freut euch des Lebens u. s. w.

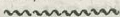
Sie trocknet ihm die Thränen ab,
und streut ihm Blumen bis ans Grab,
sie wandelt Nacht in Dämmerung
und Dämmerung in Licht.

Chor. Freut euch des Lebens u. s. w.

Sie ist des Lebens schönstes Band.
Schlagt, Brüder, traulich Hand i Hand;
so wallt Man froh, so wallt Man leicht
ins bessere Vaterland.

Chor. Freut euch des Lebens!

weil noch das Lämpchen glüht,
pflücket die Rose,
eh' sie verblüht!

No. 17.

Fröhlich tönt der Becher Klang
im vertrauten Kreise.
Lieblich schallt ein Rundgesang,
nach der Väter Weise.
Freunde, freut euch alle!
Freunde, trinket alle!
Singt mit lautem Schalle;
traute Brüder, schenket ein!
Stoßet an, und trinkt den Wein!

Winde diese Blumen mir,
in das Haar; ich winde
Ephen um den Becher dir,
freundliche Selinde!
Laßt die Becher rauschen,
wenn die Mädchen lauschen,
ob wir Küsse tauschen.
Traute Brüder, ic.

Du dort schenke mäßig ein,
denn Erfahrung lehret:
Scherz und Freude scheucht der Wein,
wenn er uns bethöret.
Ach! sie fliehn erschrocken,
aus zerstörten Locken,
von geworfnen Brocken.
Traute Brüder, ic.

Wer mit Gegenliebe liebt,
freue sich von Herzen!
Wenn sein Mädchen noch betrübt,
hoffe Trost nach Schmerzen!
Freund, beim Rosenbecher
leert vielleicht dein Rächer
Amor seinen Köcher.
Traute Brüder, u.

Neue Freuden gehn mir auf!
glätter wird die Stirne,
leicht wird meines Blutes Lauf,
heller mein Gehirne!
Sieht! die Gläser blinken,
selbst die Mädchen winken,
noch einmal zu trinken!
Traute Brüder, schenket ein!
Stoßet an, und trinkt den Wein!

G. L. Gr. j. Stolberg.

No. 18.

Geboren ward zum König der Getränke
der Sohn der Nebenflur.
Die andern all', so stolz auch manches denke,
sind Unterthanen nur.
Das Wasser ist in dieses Fürsten Staaten
ein armer Bauersmann.

Man
bloß
Das
zwar
allein
mit
Der
Der
sieht
Poeta
Der
und
drum
von
Er
so wi
Hebt
glück
Wer
sey n
Denn
des
Mit
Bis

Man blickt's, wie den, erzieht es gleich die Saaten
blos mit Verachtung an.

Das plumpe Bier hegt, vornehm sich zu dünken,
zwar einen grozen Hang;
allein es hat mit denen, die es trinken,
mit Bürgern, nur den Rang.

Der Thee gehört zur Klasse der Gelehrten.
Der Schwächling, matt und bleich,
sieht manchen, knapp mit Zeisigkost genährten,
Poetchen völlig gleich.

Der Herr Kaffee prangt in des Priesters Kleide,
und Damen sind ihm treu:
drum bleib' er jetzt aus Achtung gegen Beide
von allem Tadel frey.

Er strebet nicht den Wein vom Thron zu drängen,
so wie der Britte, Punsch.

Hebt dieser gleich das Herz auch zu Gesängen,
glückt ihm doch nicht sein Wunsch!

Wer Mitleid fühlt für Adams schwarze Söhne,
sey nicht dem Fremdling hold!
Denn ihn versüßt das Rohr, worauf die Thräne
des Negerklaven rollt.

Mit ihm verwandt sind auch die armen Schächer,
Bischof und Kardinal,

und all' der Schwarm, der manchen guten Zecher
dem edlen Weine stahl.

Vastarden sind's, erzeugt von Sudelköchen
auf dunkler Küchenflur.

Den Wein erzog die Sonn', und er kann sprechen:
„ich bin dein Sohn, Natur!“

Sie hat gekrönt ihr Lieblingskind zum Fürsten
mit eigner, hoher Hand,
und es zum Trost, wenn brave Leute dürsten,
in unsre Welt gesandt.

So freut euch denn des wackern lieben Knaben,
der uns so Gutes thut!

Dankt herzlich ihm die königlichen Gaben:
Gesundheit, Kraft und Muth!

No. 19.

Genießt den Reiz des Lebens —

Man lebt ja nur Einmal!

Er wink' uns nicht vergebens
der blinkende Pokal!

Auf! trinkt, ihr muntern Zecher!

laßt jeden vollen Becher

der düstern Sorgen Brecher

der Freude Herold seyn!

Laßt Helden sich vergöttern
und stolz mit Lorbeern blähen;
der Kranz von Epheublättern
sieht uns nicht minder schön!
In Bacchus schönen Kriegen
Verdruß und Gram besiegen,
dies ist von allen Siegen
der allerrühmlichste.

Planeten nachzuspähen,
die Sucht sey von uns fern;
der Stern, wornach wir sehen,
ist Hochheims heller Stern!
Die Gläser voll zu füllen,
der Liebe Gluth zu stillen,
bedarf Man keiner Brillen,
braucht Man Quadranten nicht.

Was nützen fremde Sprachen?
Wir trinken deutschen Wein!
Und unsre Schönen machen
sich wenig aus Latein.
Bei liebevollen Küßen
kann Man die Sprache missen,
die Wollust zu versüßen
muß Man verschwiegen seyn.

In Tiegeln und Phioln
träumt mancher reich zu seyn;

die Narren die! — wir holen
uns unser Gold am Rhein!
Wie klug ist der zu preisen,
der seinen Stein der Weisen
in einem liebeheißten
gewölbten Busen sucht!! —

Adeptenkünste blenden
uns nicht durch eiteln Wahn;
und unsre Nächte wenden
wir zu was bessern an.
Wir Klügeren durchwachen
bei Flaschen sie und lachen; —
wenn wir gleich Gold nicht machen,
wir können's doch verthun.

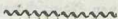
Drum schmeckt den Reiz des Lebens,
Man lebt ja nur Einmal!
Er wink' uns nicht vergebens
der blinkende Pokal!
Ergreift ihn, frohe Brüder!
Singt süße Freudenlieder!
Bald sinkt der Vorhang nieder,
bald fliehen Lust und Scherz.

Wenn dann die letzte Stunde
uns düster überschleicht,
sey dem gebrochnen Munde
der Scheidetrunk gereicht:

„G
„wei
„von
„Wa
D H
er kö
der i
bey
Da,
Es le
Wie
der
„Ein
„Hier
„nehr
„für
Ich
von

Verlisch die Gluth der Triebe,
wird Blick und Auge trübe;
drück' uns das rechte Liebe,
das linke Freundschaft zu.

Jünger.

No. 20.

„Gott grüß euch, Alter! — Schmeckt das Pseischen?
„weist her! — ein Blumentopf
„von rothem Thon, mit goldnen Reischen! —
„Was wollt Ihr für den Kopf?“ —

O Herr! den Kopf kann ich nicht lassen;
er kömmt vom bravsten Mann,
der ihn, Gott weiß es, einem Bassen
bey Belgrad abgewann.

Da, Herr! da gab es rechte Beute!
Es lebe Prinz Eugen!
Wie Grummet sah Man unsre Leute
der Türken Glieder mahn.

„Ein ander Mal von euren Thaten!
„Hier, Alter! seyd kein Tropf,
„nehmt diesen doppelten Ducaten
„für euren Pseisenkopf.“

Ich bin ein armer Kerl, und lebe
von meinem Gnadensold;

doch, Herr! den Pfeisenkopf, den gebe
ich nicht um alles Gold.

Hört nur! Einst jagten wir Husaren
den Feind nach Herzenslust,
da schoß ein Kerl von Janitscharen
den Hauptmann durch die Brust.

Ich hob ihn flux auf meinen Schimmel,
er hått' es auch gethan, —
und trug ihn fort aus dem Getümmel
zu einem Edelmann.

Ich pflegte ihn: — vor seinem Ende
reicht er mir all' sein Geld,
und diesen Kopf, drückt mir die Hände,
und stirbt — der brave Held!

Das Geld mußt du dem Wirthe schenken,
der drey mal Plünderung litt;
so dacht' ich, und zum Angedenken
nahm ich die Pfeife mit.

Ich trug auf allen meinen Zügen
sie als ein Heiligthum —
wir möchten weichen oder siegen —
im Stiefel mit herum.

Vor Prag verlor ich auf der Streife
dies Wein durch einen Schuß;

da g
und
„Th
„o f
„Da
„un
Ma
sein
„Da
„un
„K
„be
„K
„un
Mu
ich
und
die

da griff ich erst nach meiner Pfeife,
und dann nach meinem Fuß.

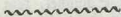
„Ihr rührt mich, Alter! bis zu Zähren,
„o sagt, wie hieß der Mann?
„Damit auch mein Herz ihn verehren
„und ihn bewundern kann.“

Man hieß ihn nur den tapfern Walther,
sein Gut lag dort am Rhein.

„Das war mein Vater, lieber Alter!
„und jenes Gut ist mein!

„Kommt, Freund! Ihr sollt bey mir nun leben,
„vergesset eure Noth!
„Kommt, trinkt mit mir von Walther's Neben,
„und eßt von Walther's Brod!“

Nun topp! Ihr seyd sein wahrer Erbe;
ich ziehe morgen ein;
und euer Dank soll, wenn ich sterbe,
die Türkenpfeife seyn.

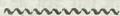
No. 21.

Hört, Brüder! die Zeit ist ein Wecher:
drinn gießet das Schicksal dem Zecher
bald Galle, bald Wasser, bald Wein;
Was gestern als Wein uns erfreute
verwandelt in Wasser sich heute
und morgen kann Galle drinn seyn.

Doch weisere Zecher verstehen
mit Klugheit zu trinken, und sehen
zuvor in den Becher hinein;
und blinket es golden, so trinken
sie hastiges Zuges, und dünken
sich heute nur durstig zu seyn.

Drum, füllt euch das Schicksal, ihr Zecher!
mit fließendem Golde den Becher
und ladet zum Trinken euch ein:
so laßt euch das Wasser von Morgen,
die Galle von Gestern nicht sorgen,
und trinket den heutigen Wein!

Blumauer.

No. 22.

Hört zu, ich will euch Weisheit singen!
Die schöne Kunst, sich zu bezwingen,
kenn' ich — ich kenne sie allein.
Es lehrt kein Schnäbel, kein Professor
euch gründlicher als ich noch besser.
:|: Trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
so werd't Ihr weise seyn. — :|:

Müßt Ihr vor großen Herrn euch beugen,
seht Ihr sie täglich höher steigen,
weist Man euch ab — läßt Thoren ein;
laßt sie sich Komplimente machen,
und Ihr — die Thoren zu belachen!

:|: Trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!

So seyd Ihr groß — sie klein. :|:

Wenn Nachbarn eure Rechte kränken,
mit arger List und bösen Ränken,
wer wird euch seinen Beistand leih'n?
Lauft nur nicht gleich nach Advokaten,
Ihr könnt euch wahrlich besser rathen.

:|: Trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!

So werdet Ihr verzeih'n. :|:

Seyd Ihr von Hoffnungen betrogen,
hat sich das Glück zurückgezogen,
stürzt hier und dort ein Lustschloß ein;
laßt ab Ruinen zu beschauen,
sucht Stoff ein Neues zu erbauen.

:|: Trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!

Und legt den ersten Stein. :|:

Zwingt euch Aristens Glück zum Neide,
deckt euch nur Woll', ihn Sammt und Seide,
Ihr geht, er muß gefahren seyn;
er fahr und überrechne Schulden,
und Ihr für euren letzten Gulden

:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!

So schlaft Ihr ruhig ein. :|:

Wenn Lise unempfindlich bleibet,
und Scherz mit eurer Liebe treibet,
gar spottet eures Herzenspein;

raßt nur nicht geben euer Leben,
und statt mit Gift euch zu vergeben,
:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
Das wird gescheuter seyn. :|:

Wenn Reid und Ehrsucht Krieg bereiten,
wenn Brüder gegen Brüder streiten,
sich Alles muß den Waffen weih'n;
seyd Männer bei der Söhne Scheiden,
durch Trost versüßt der Mütter Leiden!
:|: Trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
Bald wird es Friede seyn. :|:

Selbst wenn in eurer Heimath Hallen
des Feindes Krigstrompeten schallen,
und Krieger sich an Krieger reihn,
seyd ob der Menge nicht verlegen,
mit vollem Glas geht feck entgegen,
:|: und ruft: trinkt Wein! trinkt Wein! —
Sie werden menschlich seyn. :|:

Fühlt Ihr der Steuern schweres Drücken,
glaubt unterm Druck Ihr zu ersticken,
so fall euch gleich der Denkspruch ein:
Gott und dem Kaiser stets das Seine!
vom Uebrigen, sey's noch so kleine,
:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
Dann wird's euch leichter seyn. — :|:

Wird für den Dreizak stolzer Britten
mit mehr als Tigermuth gestritten,
geht Handelschaft, geht Schiffart ein;
laßt Indiens Produkte fahren,
das Vaterland zeugt beßre Waaren:
:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
Und lernt genügsam seyn. :|:

Trift euch wohl eine franke Stunde,
und stellt mit heuchlerischem Munde
ein Aſterarzt ſich bei euch ein;
laßt euch nur nicht von ihm bethören,
folgt kühnes Muthes meinen Lehren:
:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
Bald werd't geſund Ihr ſeyn. :|:

Wenn Trinken große Sünde wäre,
dann müßten längſtens ganze Heere,
die ganze Welt des Teufels ſeyn;
glaubt doch nicht ſolche dumme Dinge,
und ſingt wie ich euch immer ſinge:
:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
und laßt die Narren ſchrei'n. :|:

Und ſtellt das hagere Gerippe,
der Tod mit ſeiner grausen Hippe,
ſich endlich furchtbar bei euch ein;
ſo reichet ihm den vollen Becher,
ſpricht freundlich: lieber alter Zecher!

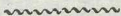
:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
Und steck' die Sense ein. :|:

Entfernt er dann von euch sich wieder,
fährt fort zu leben froh und bieder,
lehrt Enkel gut und weise seyn!
den Werth der Zeit lehrt sie ermessen,
den goldnen Spruch nie zu vergessen:

:|: trinkt Wein, trinkt Wein, trinkt Wein!
Des Lebens sich zu freun. :|:

Doch, läßt er sich nicht mehr bewegen,
so trinkt zuletzt — verlangt den Segen,
und schenkt euch ferner nicht mehr ein;
verzeiht mit Lächeln euren Feinden,
mit Händedruck sagt euren Freunden:

:|: trinkt mäßig guten Wein!
Und dann schlaft selig ein! :|:

No. 23.

Hört zu, ihr lieben Mädchen,
was ich euch sagen will!
bleibt hübsch beym Spinnerädchen,
geht nicht zum Tanz und Spiel,
vorzüglich nicht spazieren
des Nachts beym Mondenschein,
Ihr könnt euch leicht verlieren
in Feldern, Busch und Hain!

Die Schäferin Lucinde,
die hat es nicht bedacht;
sie ging in aller Stille
spazieren bei der Nacht,
da kam ein Wolf gegangen
aus einem nahen Wald.
Die Schäferin ward bange,
sie schrie um Hülf' alsbald.

Allein, es kann nicht frommen,
der Wolf war alzunah
der Schäferin gekommen,
als es der Hirte sah.
Er wollt' das Ende wissen,
das Ende war nicht fein;
der Wolf hat sie gebissen,
gewaltig in das Bein.

Da saß izt die Luppille
und schreyet weh und ach!
sie jammert in der Stille,
und seufzet Tag und Nacht!
Ach, wär' ich nicht gegangen
des Nachts beim Mondenschein,
so wär' ich nicht gefangen,
und könnte fröhlich seyn.

Drum hört, ihr lieben Mädchen,
was ich euch sagen will!

bleibt hübsch beym Spinnerädchen,
geht nicht zum Tanz und Spiel,
vorzüglich nicht spazieren
des Nachts beym Mondenschein;
es könnte euch passiren:
der Wolf biß euch ins Bein!

No. 24.

Hr. Bacchus ist ein braver Mann,
das kann ich euch versichern,
mehr als Apoll, der Leiermann,
mit seinen Notenbüchern.

Des Armen ganze Reichthum ist
die goldbemalte Leier,
von der er prahlet, wie Ihr wißt,
sie sey entsetzlich theuer.

Doch vorgt ihm auf sein Instrument
kein Kluger einen Heller;
denn frohere Musik ertönt
aus Vater Evans Keller.

Und ob Apoll sich gleich voran
mit seiner Dichtkunst blähet;
so ist doch Bacchus auch ein Mann,
der seinen Vers verstehet.

Wie mag am waldigen Parnasß
wohl sein Diskant gefallen?
Hier sollte Bacchus Kontrabaß
fürwahr weit besser schallen!

Auf! laßt uns ihn für den Apoll
zum Dichtergott erbitten;
denn er ist gar vortreflich wohl
bey großen Herrn gelitten.

Apoll muß tief gebückt und krumm
in Fürstensäle schleichen;
allein mit Bacchus gehn sie um,
als wie mit ihres Gleichen.

Dann wollen wir auf den Parnasß,
vor allen andern Dingen,
das große Heidelberger Faß
voll Nierensteiner bringen.

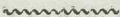
Statt Lorbeerbäume wollen wir
dort Rebenstöcke pflanzen,
und rings um volle Tonnen, schier
wie die Bacchanten, tanzen.

Man lebte so nach altem Brauch
bisher dort allzunnüchtern.

Drum bleiben die neun Jungfern auch
von je und je so schüchtern.

Ha! zapften sie sich ihren Trank
aus Bacchus Nektartonnen;
sie jagten Blödigkeit und Zwang
in Klöster zu den Nonnen.

Fürwahr! sie ließen nicht mit Müß
zur kleinsten Gunst sich zwingen,
und ungerufen würden sie
uns in die Arme springen!

No. 25.

Ich bin der Doctor Eisenbart,
curir' die Leut' nach meiner Art,
kann machen, daß die Blinden seh'n,
und das die Lahmen wieder geh'n.

Zu Wimpfen accouchirte ich
ein Kind zur Welt gar meisterlich:
dem Kind zerbrach ich das Genick,
die Mutter starb zu gutem Glück.

Zu Potsdam trepanirte ich
den Koch des großen Friederich.
Ich schlug ihn mit dem Beil vor'n Kopf,
gestorben ist der arme Tropf.

Zu Ulm curirt' ich einen Mann,
daß ihm das Blut am Weine rann.

Er
ich
Des
dem
drau
und
Sod
nah
die
woh
Es
ein
den
prob
Zu
zehn
Der
sie
Das
sie
daß
schw

Er wollte gern gekuhpockt seyn,
ich impft's ihm mit dem Bratspieß ein.

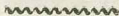
Des Küsters Sohn in Dideldum,
dem gab ich zehn Pfund Opium,
drauf schlief er Jahre, Tag und Nacht,
und ist bis jetzt noch nicht erwacht.

Sodann dem Hauptmann von der Lust
nahm ich drei Bomben aus der Brust;
die Schmerzen waren ihm zu groß,
wohl ihm! Er ist die Juden los.

Es hatt' ein Mann in Langensalz
ein'n Centner schweren Kropf am Hals,
den schnürt' ich mit dem Hemmseil zu,
probatum est, er hat jetzt Ruh!

Zu Prag, da nahm ich einem Weib
zehn Fuder Steine aus dem Leib.
Der Letzte war ihr Leichenstein;
sie wird wohl jetzt curiret seyn.

Das ist die Art, wie ich curir',
sie ist probat, ich bürg' dafür;
daß jedes Mittel Wirkung thut,
schwör ich bei meinem Doctorhut.

No 26.

Ich bin der wohlbekannte Sänger,
der vielgereiste Rattensnger,
den diese altberhnte Stadt
gewiß besonders nöthig hat.
Und wären's Ratten noch so viele,
und wären Wiesel mit im Spiele;
von allen subr' ich diesen Ort,
sie müssen mit einander fort.

Dann ist der gutgelaunte Sänger
mitunter auch ein Kindersnger,
der selbst die wildesten bezwingt,
wenn er die gold'nen Mhrchen singt.
Und wären Knaben noch so trgig,
und wären Mädchen noch so stgig,
in meine Saiten greif' ich ein,
sie müssen alle hinter drein.

Dann ist der vielgewandte Sänger
gelegentlich ein Mdchensnger;
in keinem Städtchen langt er an,
wo er's nicht mancher angethan.
Und wären Mädchen noch so blde,
und wären Weiber noch so spröde,
doch allen wird so liebelang
bei Zaubersaiten und Gesang.

Goethe.

Einer. Ich höre gern beym Weine singen,
zumal, wenn Man vom Weine singt,
er macht, daß alle Stimmen klingen,
daß selbst des Dichters Lied gelingt.
Ihr werdet ihn doch nicht vertreiben?
Mich dünkt, es ist ein guter Brauch.

Alle. Das meinen wir auch;
er ist vortreflich, er soll bleiben.

Einer. Nach meinem wenigen Bedünken
muß wohl der Trieb, uns zu erfreun,
die Lust und das Talent zu trinken
dem Menschen angebohren seyn.
Der Trieb ist uns als Grundtrieb eigen,
und nicht etwa ein bloßer Brauch.

Alle. Das meinen wir auch,
das wollen wir noch heute zeigen.

Einer. Von guten Bräuchen alter Zeiten
pflegt Man doch nicht leicht abzugehn,
und wer wird hier nicht ohne Streiten
dem Wein den Vorrang zugestehn?
Wir ließen's also doch beym Alten,
war auch das Trinken nur ein Brauch.

Alle. Das meinen wir auch;
wir wollen's immer beybehalten.

Einer. Wenn's auch noch nicht erfunden wäre,
o! wir erfänden's noch der Welt;
wir pflanzten Wein, bey meiner Ehre!
und schenkten ihr ihn ohne Geld.
Wir würden sie uns recht verbinden;
wir würden ewig, wie der Brauch.

Alle. Das meinen wir auch;
wir würden's ganz gewiß erfinden.

Einer. Ihr wißt, wie Scherz und Spott gefallen;
es fehlt uns nicht an Stoff und Muth.
Da sind nun wohl gewiß von allen
die Narren und das Wasser gut.
Wie nützt Man nicht durch scharfes Spotten?
Und selbst der Wein erhält den Brauch.

Alle. Das meinen wir auch;
wir denken sie noch auszurotten,

Einer. Fang ich erst an ein Glas zu leeren,
so schenk ich gleich auch wieder ein.
Man pflegt so bald nicht aufzuhören,
und dazu fehlt's hier nicht an Wein.
Das wird wohl euer Lob erlangen?
Man sagt, das sey ein alter Brauch.

Alle. Wir haben ihn auch;
allein, Man pflegt auch anzufangen.

No. 28.

Ist sein ein Franzose, Mesdames!
voll Muth wie Champagner Wein.
Jean Frolik heißet mein Name,
mein Stolz ist der ölserne Wein.

Ist springe, ist tanze, ist kose
Comme ça mit der ölserne Wein,
den Ober all bleib ist Franzose,
und wär ist auf unten von Stein.

Glaubt ihr daß ist Küsse nit gebe,
betrüctt euf warhaftig die Schein;
zum Küsse, so wahr ist noß lebe,
da braukt Man de Mund, nit de Wein.

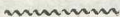
Luft, Wasser und Pomme de terre,
mehr braukt nit um fröhlik zu sein;
de Place wo ich steh, und die Ehre
des braven Soldaten sind mein.

So inke ist fröhlik durcks Leben
Comme ça mit der ölserne Wein;
der Kaiser und Könige geben,
mir Placo vor der ölserne Wein.

Und findet mein Leben erst Pausen,
wie giftig die Grabwurm wird sein,
sie meint sie will dann so rekt schmausen,
und find' dann de ölserne Wein.

Und sterb ik auß einstens, wärs eute
marschiers ik die Zimmelsdor ein;
St. Pierre commandiret: „ihr Leute!
maken Place vor der ölserne Wein!“

No. 29.

Ich und mein Gläschlein sind immer beisammen,
niemand verträgt sich so herlich mit mir.
Steh' auch der Erdball in feindlichen Flammen,
spricht's doch die zärtlichste Sprache mit mir,
Gluck Gluck Gluck Gluck!
Liebliche, schöne, zaubrische Töne
und sie verstehet der Mohr und Calmuck.

Mancher vertändelt mit Weibern sein Leben,
höflet und schmachtet und härmet sich krank,
denn auch den rosigsten Lippen entschweben
oft genug Grillen und Launen zum Zank;
Gluck Gluck Gluck Gluck!
sagt nur die Schöne, welcher ich fröhne,
und sie begehret nicht Kleider noch Schmuck.

Wenn sich das Schicksal, mit Wettern gerüstet,
wider mich frohen Gefellen erbozt;
und mir den Garten der Freude verwüstet,
dann ist mein Gläschlein mein kraftigster Trost.

Gluck Gluck Gluck Gluck!

Flüstert die Treue, und wie ein Leue
trotz ich dem Schicksal und sage nicht Muck.

Ich und mein Gläschlein wir scheiden uns nimmer,
bis mir der Lustbach des Lebens verrinnt;
und in des Schreiners verhaßtem Gezimmer
schreckbar ein ewiges Dursten beginnt.

Gluck Gluck Gluck Gluck!

Dich muß ich nießen, dorthin gerissen,
unter des Grabsteins unnachtenden Druck.

Sie nur, sie dursten nicht, die ihn erleben
den einst die Todten erweckenden Ruf.

Köstlichen Wein muß es oben doch geben,
wo er regiert, der die Reben erschuf.

Gluck Gluck Gluck Gluck!

Klingt es dort wieder, himmlische Brüder
reichen mir einen verjüngenden Schluck.

No. 30.

Im Kreise froher kluger Zecher
wird jeder Wein zum Göttertrank;
denn ohne Weiber, Wein und Becher
bleibt Man ein Narr sein Lebenlang;

:|: und alle Kehlen stimmen ein:

es leben Weiber, Sang und Wein! :|:

Wir Menschen sind hier alle Brüder,
 ein jeder ist mit uns verwandt;
 die Schwester mit dem Leinwandsmieder,
 der Bruder mit dem Ordensband.

:|: Ein jeder Stand hat aufgehört,
 wenn wir das letzte Glas geleert. :|:

Wem für der Menschheit edle Sache,
 ein reines Herz in Busen schlägt;
 wer gegen Feinde keine Rache,
 und gegen Freunde Freundschaft hegt,

:|: wer über seine Pflichten wacht,
 dem sey dies volles Glas gebracht! :|:

Beim Silberklange voller Humpen,
 gedenkt er auch der Armen gern;
 ein Menschenherz schlägt unter Lumpen,
 ein Menschenherz schlägt unterm Stern.

:|: Drum Brüder! stoßt die Gläser an,
 es gilt dem guten, braven Mann! :|:

Der Fürst auf seinem Throne lebe!
 Und alles was ihm angehört;
 und unser Vaterland umschwebe
 der Friedensengel ungestört.

:|: Der Mensch sey Mensch, der Sklave frei!
 dann eilt die goldne Zeit herbei! :|:

Wer aus Fortune's Lottorädchen
 den Treffer seines Glückes zog: —

wer einem holden, braven Mädchen,
 daß innig liebt, nie Liebe log;
 :|: wer deutscher Frauen Tugend ehrt:
 sey ewig unsrer Freundschaft wehrt! :|:
 Dem Dulder strahle Hoffnungs-sonne,
 Versöhnung lächle unserm Feind!
 dem Kranken der Genesung Sonne!
 dem Irrenden ein sanfter Freund!
 :|: Wir wollen froh durch's Leben gehn,
 und einst uns besser wieder sehn! :|:

No. 51.

Im kühlen Keller sitz ich hier
 bei einem Faß voll Reben,
 bin frohen Muth's und lasse mir
 vom allerbesten geben.
 Der Küfer holt den Heber vor,
 gehorsam meiner Winke,
 füllt mir das Glas, ich halt's empor
 :|: und trinke, trinke, trinke! :|:
 Mich plagt der Dämon, Durst genannt,
 und um ihn zu verscheuchen,
 nehm' ich das Deckelglas zur Hand,
 und laß mir Rheinwein reichen;
 die ganze Welt erscheint mir dann
 in rosenrother Echminke,

ich habe Niemand Leid's gethan,
:|: denn ich, ich trinke, trinke! :|:

Jedoch mein Durst vermehrt sich nur
bei jeden vollen Becher,
das ist die leidige Natur
der ächten Rheinwein-Zecher;
doch tröst' ich mich, wenn ich zuletzt
beim Faß zu Boden sinke.

Ich habe keine Pflicht verletzt,
:|: denn — kurz! — ich trinke, trinke! :|:

No. 32.

In diesen lustigen Hallen,
herrscht Langeweile nicht;
wir trinken bis wir lallen
nach alter deutscher Pflicht.
Freund Bacchus reicht uns seine Hand,
und führt uns in dem Freudeland.

Drum Brüder, laßt uns trinken,
schenkt eure Gläser voll!
selbst unsre Mädchen winken,
auf! trinket auf ihr Wohl!
Sie mögen lange, lange noch
versüssen uns des Lebens Joch!

Wer Lieb' und Freundschaft ehret,
dem reichen wir die Hand.

Doch dem, der sich bethöret
und macht aus diesem Land,
den sehen wir mit Leid und Graus,
und schliessen ihn vom Zirkel aus.

Wohl dem, der so wie wir
des Lebens sich erfreuet!
wohl dem, der jetzt allhier
den Freundschafts-Bund erneuet!
und dreimal wohl: wer's ehrlich meint,
wenn du und du als Freund vereint!

Drum trinkt auf aller Freunde Wohl,
und laßt die Gläser klingen!
schenkt voll, schenkt ehrlich voll!
kommt Gläser! laßt euch schwingen!
Es lebe jeder gute Mann,
der singen und gut trinken kann!

No. 33.

Laßt uns, ihr Brüder!
heute uns freun!
singet heut Lieder!
singet vom Wein!

Freut euch des Herbstes,
singt ihm ein Lied!
Freut euch des Friedens,
der uns noch blüth!

Freunde des Weines!
höret die Bitt' —
euere Mädchen:
nehmt uns doch mit!

Führt uns in Säle,
heute hinein,
wo Man die Kehle
feuchtet mit Wein!

Führt uns zur Kelter,
reichet uns Most;
dieser sey heute
unsere Kost!

Fren dich, o Jüngling!
Werde ganz warm,
nehme dein Liebchen
heute in Arm!

Mädchen! sprich heute
lieblich zum Schatz:
führ mich an einem
lustigen Platz!

Wo Man die Hände
herzlich sich drückt,
liebende Pärchen
tanzend erblickt!

Geizige Herzen
denken nicht so,
Liebe und Scherzen
macht sie nicht froh.

Kalte Verlobten!
Werdet heut warm,
geht mit einander
Arm in den Arm!

Die ihr von Adel
heute spaziert,
sorgt, daß die Tugend
euch auch noch ziert!

Adel die ziert nicht,
Tugend die ziert;
Demuth verliert nicht,
Hochmuth verliert.

Ja, er verlieret
Zutrauen und Gunst,
und ihm gebühret
Dummheit statt Kunst.

Aber die Freundschaft
blühe noch lang,
führ' uns zur manchem
Freudengesang!

Darum, ihr Brüder!
Lasset uns freun!
singt heut Lieder!
singt vom Wein!

No. 54.

Mein Lebenslauf ist Lieb und Lust
und lauter Liedersang,
ein muntre Muth in muth'ger Brust
macht froh den Lebensgang.
Man geht bergan und geht bergein,
heut' grad' und morgen krum;
durch Sorgen wird's nicht andres seyn,
:|: was kumm're ich mich drum.
Zuchheisa! Zuchheisa! :|:

Die Zeit ist schlecht, mit Sorgen trägt
sich mancher ohne Noth,
doch wo ein Herz voll Freude schlägt,
da ist die Zeit noch gut.
Herein! herein! du lieber Gast!
Komm, Freude! Komm zum Mahl!
wirk't uns, was du bescheret hast,
:|: kredenze den Pokal!
Zuchheisa! Zuchheisa! :|:

Fort Grillen, wie's in Zukunft geht,
und wer den Scepter führt!

Das Glück auf einer Kugel steht,
und wunderbar regiert. —

Die Krone nehme Bacchus hin,
nur er soll König seyn,
und Freude sey die Königin,

:|: die Residenz am Rhein!

Zuchheisa! Zuchheisa! :|:

Beym großen Faß zu Heidelberg,
da sitze der Senat,
und auf dem Schloß Johannisberg
der hochwohlweise Rath!

der Herrn Minister Regiment
sey beim Burgunderwein,
der Kriegs-rath und das Parlament

:|: soll in Champagner seyn!

Zuchheisa! Zuchheisa! :|:

So sind die Rollen ausgetheilt
und alles wohl bestellt;

so wird die kranke Zeit geheilt,
und jung die alte Welt.

Es lebe hoch dieß neue Reich!

Stoßt an und trinket aus!

denn Freud' und Wein macht alles gleich,

:|: macht froh den Lebensschmauß.

Zuchheisa! Zuchheisa! :|:

No. 35.

Scherschleif, Schermesser schleif!

Schermesser Scherenschleif!

:|: Zur, rur rur. :|:

Schermesser Scherenschleif!

ich nehme die Gebühren
für Schleifen und Polieren,
und neben diese freie Kunst
sing' ich umsonst.

Bin ich gleich nicht gelehrt,
nicht reich und nicht geehrt,
so hat mein kleines Mädchen
doch Goldes Werth:
es nährt mich ohne Sorgen
vom heute bis zum Morgen,
ein Glück sich mancher reicher Mann
nicht rühmen kann.

Braucht mich nicht aller Welt,
der Kaiser selbst im Feld;
der Bettler der zum Messer
das Braten fehlt.

Der Doctor und Barbier,
der flinke Haarfriseur,
der Schuster, Schneider, Metzger, Koch,
und wer sonst noch.

Am allerliebsten dient
mein Fleiß dem schönen Kind,

wenn kleine Herzensscheren
zu schleifen sind.
Doch gilt es, meine Damen!
des Nächsten gute Name,
so schneide, wenn ich bitten darf,
nicht all zu scharf!

Scherschleif, Schermesser schleif!
Schermesser Scherenschleif

:|: Zur, rur rur. :|:

Schermesser Scherenschleif;
mich nähret mich mein Mädchen,
nützt schönen Herrn, Mädchen,
daß ich sein Herr bin frank und frei
und froh dabei.

No. 36.

Seit Vater Noah in Becher goß
der Traube trinkbares Blut,
trinkt jeder ehrliche Tischgenosß;
doch keiner weiß, was er thut.
Man trinkt, wie Man existirt,
als wenns sich von selbst so verstünde, was Trinken
und Daseyn heißt;
des Trinkens Geist
hat Niemand noch deducirt.

Chor. Als wenns sich von selbst so verstünde, was
Trinken und Daseyn heißt!
den wahren Geist
hat niemand noch deducirt.

Die Dichter sangen zwar weit und breit:
„ich klinge, du klingest, er klingt!“
Und ahndeten etwas von Göttlichkeit
im „Trinkt, ihr Brüderchen! trinkt!“
Sie gaben dem Denker den Wink:
doch keiner benutzt ihn, um's Eine, was noth ist, zu
finden drinn
den großen Sinn
im „Trink, mein Brüderchen! trink!“

Chor. Nein! Keiner benutzt' ihn, um's Eine, was
noth ist, zu finden drinn
den tiefen Sinn
im „Trink, mein Brüderchen! trink!“

Ich hab' ihn errungen, den hohen Geist,
geseßt den göttlichen Sinn;
ich weiß, ihr Trinker! was Trinken heißt,
und alles was noth ist darinn.
Merkt auf! und trinket hernach;
damit nach Principien ordentlich heut in dem Trinken sey
Philosophie,
hört meine Lehre gemach!

Chor. Damit, nach Principien, ordentlich heut in
dem Trinken sey

Philosophie,
hört seine Lehre gemacht!

Ich setze mich hier an den Tisch voll Wein;
ihr Andern setzt euch herum!

Gesetzt muß jeder Selbsttrinker seyn,
sonst purzelt am End' er doch um.

So sind wir denn alle gesetzt!

Nun setz' ich mir richtig gesetzten entgegen das volle
Glas;

thut ihr auch das!

Setzt kommt das Beste zuletzt.

Chor. Wir setzen uns richtig gesetzten entgegen das
volle Glas;

gethan ist das!

Setzt kommt das Beste zuletzt.

Das bloße Setzen ist Theorie;

Man durstet immer dabei:

die Praxis ist eben die wahre Sophie
in unsrer Philosophie.

Und nun, wie machen wir das?

Ich schlürf' aus dem Glase den brünn mir entgegen
gesetzten Wein

in mich hinein:

ein Jeder leere sein Glas!

Chor. Er schlürft aus dem Glase den drinn ihm ent-
gegen gesetzten Wein
in sich hinein!
Ein jeder leeret sein Glas.

Ihr merkt, ihr Freunde! beim ersten Trunk,
die Lehre führe zu was;
ich philosophire nicht bloß zum Prunk,
docire nicht bloß zum Spaß!
Zwar trunken sind wir noch nicht;
doch führt uns allmählig das Füllen und Leeren zum
höchsten Zweck,
wenn jeder feck
erfüllt die zechende Pflicht.

Chor. Doch führt uns allmählig das Füllen und Lee-
ren zum höchsten Zweck,
wenn jeder feck
erfüllt die zechende Pflicht.

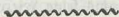
Drum mach' ein Jeder, so oft als ich,
den Wein im Glase kapott!
Am Ende findet er sich, wie mich,
den wahren sophischen Gott!
Dann ist verschlungen der Wein!
Und gleichsam ein Ich, das das Nicht = Ich ver-
schlang, sitzt Man trunken da:
Halleluja!
Drum Heissa! Zuchheissa! schenkt ein!

Chor. Ja, gleichsam ein Ich, das das Nicht = Ich
verschlang, sitzt Man trunken da:

Halleluja!

Das wahre Nicht = Ich ist Wein!

Baggesen.

No. 37.

Seyd lustig und fröhlich, der Herr hats gegeben,
und freut euch des Lebens beim Saft der Reben.

Zufrieden macht glücklich,

Zufrieden macht reich,

wir alle sind Brüder, wir alle sind gleich.

Laßt Große, laßt Reiche mit Gütern sich blähen,
wir sind ja nur Menschen und müssen vergehen.

Nicht Reichthum macht glücklich,

Zufrieden macht reich,

wir alle sind Brüder, wir alle sind gleich.

No. 38.

Solo. Stimmt Bacchus, diesem Ehrenmann,
ihr Brüder! eure Loblied an,
von allen Göttern, groß und klein
verdient er unsern Preis allein.

Chor. Drum Bacchus! Bacchus! dir allein
soll unser Loblied heilig seyn.

Dich preiset unser Rundgesang,
beim Brüdermahl, beim Gläserklang.

Solo. Apollo ist zwar Ehrenwerth,
d'rum wird er auch von uns verehrt,
doch macht uns seine Leierei,
nicht halb so froh und sorgenfrei.

Chor. Drum Bacchus! ic.

Solo. Neptun ist gar ein falscher Wicht,
er lacht uns hold ins Angesicht,
und wirft uns auch wohl obend'rein
in seinen Wassertrog hinein.

Chor. Drum Bacchus! ic.

Solo. Mars hat, so lang er existirt,
sich niemals redlich aufgeführt;
er war von je kein guter Christ,
und hadert immer, wo er ist.

Chor. Drum Bacchus! ic.

Solo. Vulkan vor seinem Ofenloch,
wird keiner von uns loben doch?
Nach Kohlendampf und Eisenruß,
stinkt er von Kopf bis auf den Fuß.

Chor. Drum Bacchus! ic.

Solo. Saturnus mit dem langen Bart,
ist auch ein Bielfraß grob und hart;

denn das ist doch kein seiner Spaß,
daß Er sein' eigne Kinder fraß.

Chor. Drum Bacchus! 1c.

Solo. Herr Zeus ist gar sehr seriös,
mit seines Donners Mordgetöse
erschüttert er, wenns ihm gefällt,
ganz ungenirt die halbe Welt.

Chor. Drum Bacchus! 1c.

Solo. Mit Pluto diesem Höllenmann,
da fange von uns Keiner an;
der sperrt uns in sein Höllenhaus,
und läßt uns nimmermehr heraus.

Chor. Drum Bacchus! 1c.

Solo. Die Himmelsgöttinnen laffet ruhn,
mit denen ist gar nichts zu thun;
die Himmels-Weiber, glaubt es mir!
sind so, wie unsre Weiber hier.

Chor. Drum Bacchus! 1c.

Solo. Frau Venus hat zwar ein Gesicht,
das jedem in die Augen sicht!
doch ist sie auch im ganzen Land,
als Erzfoquette wohlbekannt.

Chor. Drum Bacchus! 1c.

Solo. Mit Juno fange Keiner an,
sonst ist er ein geschlagner Mann;

ein Weib, das gern wie sie regirt,
hat oft die Hosen uns entführt.

Chor. Drum Bacchus! 2c.

Solo. Diana stellt sich keusch und dumm,
doch löffelt sie des Nachts herum;
trotz ihrer Keuschheit hint' und vorn,
vererbt sie jedem ihr Doppelhorn.

Chor. Drum Bacchus! 2c.

Solo. Minerva bleib uns ja vom Leib,
ihr wißt ja wie ein eitles Weib,
das hochgelehrt und weiß sich hält,
oft manchen Mann auf Erden quält.

Chor. Drum Bacchus! 2c.

Solo. Ihr seht das ganze Götterreich,
ist bis auf einen gänzlich gleich,
drum fällt auch in der Götterwahl
auf Bacchus uns're meiste Zahl.

Chor. Drum Bacchus! 2c.

Solo. Ja Meister unsrer Bruderschaft,
sey nur allein durch Nebenfast;
auf Brüder! hebt das Glas im Kreis,
und leert es aus, zu seinem Preis.

Chor. Drum Bacchus! Bacchus! dir allein
soll unser Loblied heilig seyn;

dich preiset unser Rundgesang
beim Brüdermahl, beim Gläserklang!

No. 39.

Trinkt, Brüder! der Neben
entzückenden Saft!

Er würzet das Leben,
und schenket uns Kraft.

Die Wassertrinker, die keuchen,
sehn aus wie Gespenster und Leichen;
und werden mit mürriſchen Gram bestraft.

Schleicht heute nicht blässer
der Mond dahin?

Er trank zu viel Waſſer,
das bleichet ihn.

Hätt' er Burgunder zu trinken,
er würd' euch treflicher blinken,
er würde wie unsere Wangen glühn.

Was quacken die Frösche
in jenem Sumpf?

Wird nicht ihr Gewäſche
vom Waſſer dumpf?

Laßt sie im Nebensaft schwimmen;
ich schwör's, in unsere Stimmen
tönt gellend dem Bacchus auch ihr Triumph!

No. 40 a.

Was glänzt dort vom Walde im Sonnenschein?
Hör's näher und näher brausen.

Es zieht sich herunter in düstern Reihn,
und gellende Hörner schallen darcin,
und erfüllen die Seele mit Grausen;
und wenn ihr die schwarzen Gesellen fragt:
das ist Lützow's wilde verwegene Jagd.

Was zieht dort rasch durch den finstern Wald,
und streift von Bergen zu Bergen?

Es legt sich in nächtlichen Hinterhalt,
das Hurrah jauchzt, und die Büchse knallt,
es fallen die fränkischen Schergen.

Und wenn ihr die schwarzen Jäger fragt:
das ist Lützow's wilde verwegene Jagd.

Wo die Neben dort glühen, dort braust der Rhein,
der Wüthrich geborgen sich meinte;
da naht es schnell mit Gewitterschein,
und wirft sich mit rüst'gen Armen hinein,
und springet ans Ufer der Feinde.

Und wenn ihr die schwarzen Schwimmer fragt:
das ist Lützow's wilde verwegene Jagd.

Was braust dort im Thale die laute Schlacht,
was schlagen die Schwerter zusammen?

Wildherzige Reiter schlagen die Schlacht,
und der Funke der Freiheit ist glühend erwacht
und lodert in blutigen Flammen.

Und
das

Wer
unte

Es
doch

das
Und

das

Die
auf

Dru
das

wen
Und

das

D

für
da

nich
D r

als

Und wenn ihr die schwarzen Reiter fragt:
das ist Lützow's wilde verwegene Jagd.

Wer scheidet dort röchelnd vom Sonnenlicht
unter winselnde Feinde gebettet?

Es zuckt der Tod auf dem Angesicht;
doch die wackern Herzen erzittern nicht,
das Vaterland ist ja gerettet!

Und wenn ihr die schwarzen Gefallnen fragt:
das war Lützow's wilde verwegene Jagd.

Die wilde Jagd, und die deutsche Jagd
auf Henkers Blut und Tyrannen! —

Drum, die ihr uns liebt, nicht geweint und geklagt;
das Land ist ja frei, und der Morgen tagt
wenn wir's auch nur sterbend gewannen!

Und von Enkeln zu Enkeln sei's nachgesagt:
das war Lützow's wilde verwegene Jagd.

Theodor Körner.

No. 40 b.

Der Ritter muß zum blut'gen Kampf hinaus,
für Freiheit und für Vaterland zu streiten;
da zieht er noch vor seines Liebehens Haus;
nicht ohne Abschied will er von ihr scheiden.
O weine nicht die Augenlein roth,
als ob nicht Trost und Hoffnung bliebe,

:|: bleib ich doch treu bis in den Tod :|:
dem Vaterland und meiner Liebe.

Und als er ihr dieß Lebewohl gebracht,
sprengt er zurück zum Haufen der Getreuen;
er sammelt sich zu seines Kaisers Macht,
und muthig blickt er auf des Feindes Reihen.
Mich schreckt es nicht, was uns bedroht,
und wenn ich auf der Wahlstatt bliebe,
:|: denn freudig geh' ich in den Tod :|:
für's Vaterland und meiner Liebe.

Und furchtbar stürzt er in des Feindes Gluth,
und tausend fallen unter seinen Streichen;
den Sieg verdankt Man seinem Heldenmuth,
doch auch den Sieger zählt Man zu den Feinden.
Ström' hin mein Blut, so purpurroth,
dich rächten meines Schwerdtes Hiebe;
:|: blieb ich doch treu bis in den Tod :|:
dem Vaterland und meiner Liebe.

Theodor Körner.

*

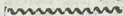
*

*

Und dieß Gedicht, das Ahndung eingefloßt,
schuf das Geschick zur schmerzenvollsten Wahrheit;
des Dichters Geist, vom Erdenband erlöst,
hob sich empor zur ew'gen Lieb' und Klarheit.
Er sang und starb wie's edler Sinn gebot,
daß Lied und That unsterblich bliebe;

:|: denn er blieb treu bis in den Tod :|:
dem Vaterland und seiner Liebe.

No. 41.

:|: Wasser mag ich gar nicht leiden,
Wasser macht mir keine Freuden :|:
Wasser kann mich nicht erfreuen,
mögen Knaben sich und Frauen
stets am Wassertrank erbauen!
Männer lieben guten Wein.

:|: Wasser stiftet nichts als Uebel,
wie wir lesen in der Bibel, :|:
als die Sündfluth brach herein,
soff sich jeder Mann zum Todten,
der den Wein sonst Trotz geboten,
mögt er noch so durstig seyn.

:|: Wenn es Wein gerechnet hätte
bei der Sündfluth, o! ich wette :|:
so ertrank nicht ein Geschlecht;
denn von edeln Bacch i Brüdern
war' bei lauter Freudenliedern
schon die Sündfluth leer gezech.

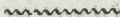
:|: Für die Kranken und Gesunden
hat einst Noah Wein erfunden :|:

Water Noah lehrt uns fein:
armer Mensch willst du auf Erden
ganz vollkommen selig werden
so trink unverfälschten Wein.

:|: Nur der edle Saft der Reben
kann uns zu den Sternen heben; :|:
wer die goldne Himmelfrucht
nur aus Billigkeit verschmähet
und den Bauch mit Wasser blähet,
der stirbt an der Wassersucht.

:|: Drum will ich auch Wein nur trinken
bis mir Tod und Sense winken; :|:
tauml' ich einst dem Himmel zu,
Kommt mir mit der Traube-Seegen
Water Noah selbst entgegen:
trinkt mit mir auf Du und Du.

No. 42.

Wer nie im Freudentreis sich freun,
sich herzlich freuen kann,
der mag ein guter Bürger seyn;
für uns ist er kein Mann.

Chor. Fort, fort mit ihm!
Wer nie sich herzlich freuen kann,
ist sicherlich für uns kein Mann.

Wer stets docirt mit kaltem Blut
von Menschenlieb' und Pflicht,
der ist wohl für Ratheder gut;
doch wir verstehn ihn nicht.

Chor. Fort, fort mit ihm!

Wer immer schwagt von Recht und Pflicht,
den fühlen Mann verstehn wir nicht.

Ben Krakfuß, Titel, Rang und Geld
zum großen Manne macht —
wohl ihm, wenn er sich selbst gefällt!
Hier wird er ausgelacht.

Chor. Fort, fort mit ihm!

Ben Nichts zum großen Manne macht,
der wird von Herzen ausgelacht.

Wer Wissenschaft, wie Nachbars Pferd
die schwere Mühle, treibt,
dem gönnen wir, das Man ihn ehrt,
so lang er von uns bleibt.

Chor. Fort, fort mit ihm!

Wer Wissenschaft, wie Mühle, treibt,
thut besser, wenn er von uns bleibt.

Wer nißt und zirkelt, was er thut
und denkt und glaubt und spricht,
der ist für Kabinetter gut.
Wir brauchen ihn hier nicht.

Chor. Fort, fort mit ihm!

Wer zirkelt, was er denkt und spricht,
der taugt für freie Menschen nicht.

Das Plappermaul, das immer ruft
und immer quackt und schreit,
ist wohl für Asseembleen gut;
uns tödtet er die Zeit.

Chor. Fort, fort mit ihm!

Der immer plappert, quackt und schreit,
der tödt' uns nicht die edle Zeit!

Wer denken, fühlen, schweigen kann
und sich zu freuen weiß,
der ist, der ist für uns ein Mann!
Der komm' in unsern Kreis!

Chor. In unsern Kreis!

Wer Mensch ist und sich freuen kann,
der ist von Herzen unser Mann.

Boutterweck.

No. 43.

Wer niemals einen Rausch gehabt,
das ist kein braver Mann.

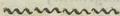
Wer seinen Durst mit Aechteln labt,
fang lieber gar nicht an.

Da dreht sich Alles um und um
in unserm Capitolum.

Doch zu viel trinken ist nicht gut;
drei Quart sind eben recht,
da steht auf einem Ohr der Hut,
ist nur der Wein auch ächt,
Trinkt unser einer zu viel Wein,
so find't er nicht ins Haus hinein.

Ich trank heut nicht im Ueberfluß,
ich steh' noch immer grad';
wenn Man nach Hause taumeln muß,
ist's um den Wein nur Schad'!
Das ist ein Weinchen wie ein Rack; —
hübsch grad', hübsch grad' und nicht Zickzack.

Drum schenkt einmal die Gläser voll,
das ist das allerbest'!
der erste Tropfen schmeckt mir oft
viel besser als der lezt'.
Trinkt aus! es ist dir wohl vergund,
und gieß es langsam in den Schlund!

No. 44.

Wie hehr im Glase blinket
der königliche Wein!
Wie strömt sein Duft! o trinket,
und laßt uns fröhlich seyn!

Doch fälscht ein Nebenhasser
den Feuertrank mit Wasser:

frisch!

trommelt auf den Tisch!

frisch!

trommelt auf den Tisch!

und reicht ihm klares Wasser!

Der edle Wein erweitert

des edlen Mannes Herz,

erhellst den Geist, und läutert

des Wortes Ernst und Scherz.

Will jemand einen Sparren

zu viel ins Dach uns narren:

frisch!

trommelt auf den Tisch!

frisch!

trommelt auf den Tisch!

und laßt ihm seinen Sparren!

Es strahlt wie Gottes Sonne,

die Wahrheit allgemein;

nicht Kirche, Log' und Tonne

des Denkers schließt sie ein.

Wenn etwa Schäl' im Dunkeln

von eigener Wahrheit munkeln:

frisch!

trommelt auf den Tisch!

frisch!

trommelt auf den Tisch!
und lacht der Schalk' im Dunkeln!

Noch thöricht Gold im Ziegel,
und bläst den Diamant;
raubt Salomon's Siegel,
der Geister Graun, und bännt!
Doch wird zum Trank der Jugend
gebraucht der Stirne Jugend:

frisch!

trommelt auf den Tisch!

frisch!

trommelt auf den Tisch!

Nur Wein ist Trank der Jugend!

Wer Messe liebt zu plärren
am hellen Frohnaltar,
der spiel' auch Tempelherren
in weißem Amtstalar!

Doch trennt Man uns vom Bunde
der feuchten Tafelrunde:

frisch!

trommelt auf den Tisch!

frisch!

trommelt auf den Tisch!

und feiert die Tafelrunde!

Weym Trink gehört ein König,
(so wars in alter Zeit!)

Der, trinkt ein Gast zu wenig,
ihm Dreimaldrei gebent.
Doch raunt Man von Sankt Petern,
und unbekannten Vätern:

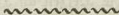
frisch!
trommelt auf den Tisch!
frisch!
trommelt auf den Tisch!
Trotz unbekannten Vätern!

Wir zechen gern in Frieden,
und glauben was Man kann.
Im Osten auch und Süden
wohnt mancher Biedermann.
Doch rühmt ein Schalk uns Kloster,
Tonsur und Paternoster:

frisch!
trommelt auf den Tisch!
frisch!
trommelt auf den Tisch!
und schickt ihn heim ins Kloster!

Auf, füllt das Glas, ihr Lieben!
und trinkt den lieben Wein;
seys Dreimaldrei, seys Sieben,
die böß auch Dreimalneun!
Doch sperrt ein Schalk den Schnabel
zu Pfaffentrug und Fabel:

frisch!
trommelt auf den Tisch!
frisch!
trommelt auf den Tisch!
Und schlägt ihm auf den Schnabel!

No. 45.

Willkommen, o seliger Abend!
dem Herzen, das froh dich begrüßt!
Du bist so erquickend, so labend,
drum sey mir recht herzlich begrüßt!

In dieser erfreulichen Kühle,
vergißt Man die Leiden der Zeit,
vergißt Man des Mittages Schwüle,
und ist nur zum Danken bereit.

Wenn säuselnde Winde uns kühlen,
kein Lauscher, kein Horcher uns stört,
dann wird unter Wonnegesühlen
der Becher der Freundschaft geleert.

Im Kreise sich liebender Freunde,
gelagert im schwellenden Grün,
da segne ich fluchende Feinde,
und lasse im Frieden sie ziehn.

Drückt mir eine zärtliche Schöne
im traulichen Dunkel die Hand,

kein Wieland beschreibet die Scene,
sie ist mit dem Himmel verwandt.

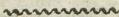
Im Widerschein himmlischer Kerzen
feirt heilige Liebe Triumph!
Da schlagen die Herzen an Herzen,
und Echo hallt leise Triumph!

Willkommen, o Abend voll Milde!
du schenkst dem Ermüdeten Ruh,
du setz'st uns in Edens Gefilde,
und lächelst uns Seligkeit zu.

Doch mitten in seligen Freuden,
vergist nicht, daß Armuth auch weint,
seid thätig zu mildern die Leiden,
seid jedem Bedrängten ein Freund.

Viel froher ertönen die Lieder,
wenn Freude mit Wohlthun vereint.
Hoch leben all' unsere Brüder!
Auch sind sie den Armen ein Freund!

Hoch! laßt nun ein Wivat erschallen,
es wachse die Freundschaft in Ruh!
So rufen von Herzen vor allen,
vertrauliche Freundschaft mir zu.

Wir sind die Könige der Welt,
wir sind durch unsre Freude,
was hilfst die Kron, was alles Geld,
was hilfst der Stern am Kleide;
in unsern Gläsern perlet Wein,
und alles soll izt unser seyn.

Wir sind die Könige der Welt,
wir geben ihr Gesetze;
die gelten künftig mehr als Geld,
kein Wiedrer sie verleihe.

In unsern Gläsern perlet Wein,
drum höre Welt, so soll es seyn.

Von Herzen gut und Niemand feind,
und fern von Trug und Neide,
und aller guten Menschen Freund,
und aller Menschen Freude,
sollt künftig jeder, groß und klein,
und reich und arm auf Erden seyn.

Die Mädchen sollen so geschwind
als möglich Gatten haben,
und süßes Glück durch Weib und Kind
soll alle Männer laben.

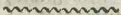
So dünchts uns gut beim Glase Wein,
so wollen wir, so soll es seyn.

Ein immer warmes, reges Herz
mit hellem Licht im Kopfe,

gesunde Glieder ohne Schmerz,
gesunde Kost im Topfe;
und guter Muth und guter Wein,
soll künftig nirgends selten seyn.

Die Männer, welche Zeit und Kraft
dem Wohl der Brüder weihen,
die sollen sich beim Rebensaft,
wie wir recht oft sich freuen.
So wollen wir, so soll es seyn,
so fügen wirs beim Glase Wein.

Der Reiche soll mit milder Hand
dem armen Bruder geben;
wir Menschen sind uns nah verwandt
ein jeder Mensch soll leben.
Ergreift das Glas und trinkt den Wein,
ein jeder Mensch soll glücklich seyn!

No. 47.

Solo. Wir singen nicht auf trockenem Land,
wir lieben volle Becher;
drum nehmt den Humpen in die Hand
und seyd fidele Zecher!

Chor. Es lebe jeder deutsche Mann,
der wacker zecht und singen kann,
und zecht und singen kann!

Solo. Wenn euch das Schicksal mürrisch macht,
so greift nach eurer Pfeiffe,
und löst den Mädchen, das euch lacht,
die lockern Busen = Schleife.

Chor. Macht dieß nicht euer Leben süß
so nehmt :|: das Glas, das hilft gewiß. :|:

Solo. Nicht immer lacht uns Glück und Wohl,
es kommt so manches Wetter;
doch sind nur unsere Humpen voll,
Victoria Herr Wetter!

Chor. Schlägt nur kein Blitz im Beutel ein,
so lacht :|: uns immer Sonnenschein. :|:

Solo. Wer seine zarte Nase dreht,
wenn wackere Brüder schmauchen;
dem kann Man nur im Cabinet,
von alten Weibern brauchen.

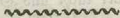
Chor. Wer ungern unsern Nebel riecht,
der taugt :|: in unsre Mitte nicht. :|:

Solo. Wer Freundschaft nicht im Busen fühlt,
nicht liebt nach deutscher Sitte,
und seinen Durst mit Wasser stillt,
taugt nicht in unsre Mitte.

Chor. Der ist der Männer Schimpf und Graus,
und ist :|: in Deutschland nicht zu Haus. :|:

Solo. Wir bleiben unserm Bunde treu,
geschworen seys beym Becher;
er macht das Leben sorgenfrei
und heiter seine Zecher.

Chor. Wir wollen ewig Brüder seyn,
und trinkend uns des Lebens freun,
und uns des Lebens freun!

No. 48.

Wir winden dir den Jungfernkranz
mit veilschenblauer Seide,
wir führen dich zu Spiel und Tanz,
zu Glück und Liebesfreude!

Chor. Schöner, grüner Jungfernkranz!
veilschenblaue Seide!

Lavendel, Mirt' und Thymian,
das wächst in meinen Garten;
wie lang bleibt doch der Freiersmann?
ich kann es kaum erwarten.

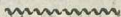
Chor. Schöner, grüner ic.

Sie hat gesponnen sieben Jahr
den goldnen Flachs am Rocken;
die Schleier sind wie Spinnweb' klar,
und grün der Kranz der Locken.

Chor. Schöner, grüner ic.

Und als der schmucke Freier kam,
war'n sieben Jahr veronnen;
und weil sie der Herzliebste nahm,
hat sie den Kranz gewonnen.

Chor. Schöner, grüner Jungfernkranz!
veilchenblaue Seide!

No. 49.

Kürassier.

Wohl auf, Kammeraden! aufs Pferd, aufs Pferd!
ins Feld' in die Freiheit gezogen!

Im Felde da ist der Mann noch was werth,
da bleibt das Herz noch gewogen.
:|: Da tritt kein Anderer für ihn ein,
sich selber steht er da ganz allein. :|:

Dragoner.

Aus der Welt die Freiheit verschwunden ist,
Man sieht dort nur Herren und Knechte.

Die Falschheit herrschet und Hinterlist
bey dem feigen Menschen-Geschlechte.
:|: Der dem Tod ins Angesicht schauen kann,
der Soldat allein ist der freie Mann. :|:

Jäger.

Des Lebens Angsten er wirft hinweg,
hat nicht mehr zu fürchten, zu sorgen.

Er reitet dem Schicksal entgegen fest,
trifft nicht heute, trifft es doch Morgen;
:|: und trifft es Morgen, so laßet uns heut
noch schlürfen die Reize der köstlichen Zeit. :|:

Wachmeister.

Vom Himmel fällt ihm sein lustiges Loos,
braucht's nicht mit Müh' zu erstreben;
der Fröhner, der sucht in der Erde Schoos,
da wähnt er den Schatz zu erheben.
:|: Er gräbt und schaufelt, so lang er lebt,
und gräbt, bis er endlich sein Grab sich gräbt. :|:

Jäger.

Der Reiter und sein geschwindes Roß
sind gefürchtete Gäste.
Es flimmern die Lampen im Hochzeits-Schloß,
ungeladen kommt er zum Feste.
:|: Er wirbt nicht lange, er zeigt nicht Gold,
im Sturm erreicht er den Minnesold. :|:

Krässier.

W'rum weint die Dirne und grämet sich schier?
laß fahren dahin, laß fahren!
Er hat auf Erden kein bleibend' Quartier,
kann treue Lieb' nicht bewahren.
:|: Das rasche Schicksal, es treibt ihn fort,
seine Ruh' läßt er an keinen Ort. :|:

Jäger.

Drum frisch, Kammeraden! den Rapp gezäumt,
die Brust im Gefechte gelüftet!

Die Jugend brauset, das Leben schäumt,
frisch auf! eh' der Geist noch verduftet.

:|: Und setzet ihr nicht das Leben ein,
nie wird Euch das Leben gewonnen seyn. :|:

C. Svenske Sange.

No. 1.

At ha i Sällskap en Cousin,
på Vordet några fyllda Vålar
af ägta oförfälsket Vin,
och så en Vän, som sjunger Skålar:
på Jordan högsta Vällust är,
en Forsmak utaf Himlens Glädjer;
at lefva så jag blott begär,
och Bacchus då min Duskas städjar.

Säg hvilken Dådalus, min Bror!
af denna Sällhet sig berömar?
Jo! den, som got och redlig troer,
och vål om alla Mensters dömar;

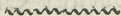

han somnar sett utur sitt Hus;
ei vinda Drömmar honom väcka,
och hvis han väckas, tar han Snus,
och går på ny at Törsten släcka.

En Skål för denna Bacchi Man
vi utaf fyllde Glassen töma!

Och hvar, som detta icke kan,
må sig ur Laget ej beröma.

Men jag, som ägar jämt i Dag
en Plåt för Vinet och för Suppen,
jag följar Bacchi gamla Lag:
at alldrig vara tör i Strupen.

No. 2.

Didrick var en gammal Man,
klokt, som så väl kunna finnas,
och en Plågsed hade han,
som är värd at minnas;
just som den ville all Verlden sig rusta,
fållen han hördes at klaga och pusta,
aldrig hans Bröst klämde fram något Alet!
Didrick bare teg och drack.

Didrick hade och en Fru,
första Året statlig Dolmna,
skilnad mellan för och nu
Didrick fik befinna.

Allt som Matronen fick Efter kring Magen,
smuste hun Gubben och skärpade Lagen,
tillade honom mång Lyder och Lack;
Didrick bare teg och drack.

Didricks bröst=arfbinge Jöns,
Virtuos på Kamm och Giga,
snattade sin Grannas Höns,
älskade hans Piga.

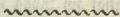
Gubben en Gang smälde Junker på Tiltten.
Gumman kom ut och försvarede Plitten.
Didrick försigtigt sin Rygg undenslack,
kröp i Brån, och teg och drack.

Didrick, Gubben, stackars mes,
hadde och en enesta Dotter,
som af Bibel och Cateche's
gorde Papislotter;
fråstade Lången på siette Budordet,
fick engång Tvillinger hastigt vid Bordet;
Gumman hun svor som en Rys och Rossack,
Didrick bare teg och drack.

Didrick, fluffad inom Hus,
(bör Man vel fortäncka Gubben?)
Tog sig jemt ett Alftonrus
Klockan sex på Klubben;
hängde sin Hatt på den vanliga Spiken,
ganska försigtigt — gaf Hin Politiken;

men då det gjälde slikt vådeligt Snack,
Diderick bara teg och drack.

Didrick med sitt gråa Hår,
och med Ölet spilt på Hakan,
äntlig lägges uppå Vår
ser den ömma Makan;
följde så glåttigt med Lifet i Choret,
myste och tyckte just om sig med Floret,
skyndade hem och spenderade Nact,
sjöng i Glädjen, sjöng och drack.

No. 5.

Hvad Battnet gör ondt, och hvad Vinet gör godt,
år Sattsen jag tänkar förklara;
en Sanning den Berlden, så länge hon stått,
fått glad eller sorgsen erfara.

Når Gud ville straffa den syndige Jord,
han henne i Batten förtränkte;
att visa sin Godhet och hålla sit Ord,
de Trogna han Drufvorne skänkte.

Historjen af Husa Exempel är full:
se Battnet i Störtfloder hvålsva,
de Dödliges Fästet och Städer omkull,
och Vinet blott Menskorna sjelfva.
Sorgåsves Naturen sin Rikedom slöft
och Vingårdar strött på Madera:

ett Strömsfall från Bergen slet Vinlandet löst,
och Drufvan ej vårer där mera!

Fransoser och Engelsmän tvista och slåss:
hvorom är väl Frågon? om Batten.
Hvem Hafvet beherrskar, gör lika för oss,
vi misunna ingen den Skatten.
Men vore Kanalen en rykande Vål,
så skulle han tönmas i Draget,
och Hjelptröppar, våpnade blott med en Skål,
befordra Landstignings = Förslaget.

Håll Vinglaset fullt för din Fiendes Mun,
så upphör han gråla och stricka;
Soldater, som slagits vid Stor = Torgets Bruun,
på närmaste Krog sig förläta.
Knappt Menniskor känna hvaran förän då
när Vinet Förtrolighet föder.
I Batten blott Christendomsbröder vi få,
i Vin få vi rigtiga Bröder.

Äf Batten blir Rinden förtvinat och blek;
af Vin blir hon rödlett och frodig;
af Batten blir Sjålen förlamad och vek,
af Vin blir hon verksam och modig.
Gif Ålfkaren Batten! — och slaviskt han ber,
gif Vin! — och han Flickan skal styra;
af Batten får Gubben en Lotal mer,
i Vinet förlorar han fyra.

Sått Batten för Skalden — han sitter så dum,
 sått Vin — och han rinnmar för Skålen;
 sått Batten för Sångarn, — och Röstn är stum,
 han sjunger vid Skymten af Vålen.
 Gif Stattsmannen Batten, — han Händerne tvår,
 gif Vin, — och han dem lägger vid Saken;
 låt Pöbeln få Batten, — han sofande går,
 gif Vin, och han hurrar sig vaken.

Hvad Battnet gör ondt och hvad Vinet gör godt,
 var Sattsen som skulle försvaras;
 all Blanding är skadlig: om Vinet vi fått,
 o! må det för Batten bevaras!
 Til utvårtes Bruk, för att skölja vår Tratt,
 må Battnet i Evighet dömmas:
 blott någongång, költ och med Urraf försatt,
 ur rygande Bågare tömmas!

No. 4.

Hvem vill ha mitt Hjerta, Qvinnor!
 som ett laga fång?
 Pass på Slaget Ålfarinnor,
 förste, andra Gång!

Hvem vill ha det? Skaden bara,
 det är ömt och sött,
 inte just förlegad Vara,
 fastän lite Nött.

Blott i Kanten lindrigt såradt,
Cypris, af din Lef,
alldrig smårtadt, endast dåradt,
Amor, af ditt Svek.

Strart en Sockerstamma klingar:
„jag vill ha det! men,
„men ett Vilkor jag betingar:
„oppet Köp, min Vän.“

„Jag vill ha det, mitt var Budet,
h  skar tyst en Fru;
„kontraband   r str  ngt forbudet
„men det bruk  s ju.“

„Sl   for mig!“ h  rs Le da säga,
flygtig, yr och lätt,
„nej f  r Nytten, men att   ga
„Samlingen komplett.“

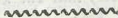
Enken ropar: „Jag vill ha det!
„stort   r mit Behov;
„men f  rl  t mig, f  r jag ta det
„några Dar på Prof?“

„Jag ett Hjertes Värde känner,
l  spar Phryne stolt;
„det ett Lappri   r, god Vänner!
„som jag ofte s  lt.“

Hist en tjock Matrona gnäller:
 „slå för mig också!
 „Jag betaler hvad det gäller,
 „och kontant ändå.“

Lag mit Hjerta, goda Summa!
 det ej mer blir solt;
 ty med en försvarlig Summa
 har Du det betalt.

Valerius.

No. 5.

När en Präst fåt Pastorat,
 plår han alltid börja dricka,
 och om han ei er Castrat,
 tar han sig en Flicka;
 omsom ved Krögar och Altare-Diften
 spiser han Själar, och super på Fiften,
 ombänder Syndare, fristar sin Fru.

Så gör alla, så gör du,
 så gör alla Präster nu.

Sin Adjunct på Läs-Förhör
 och til Sjuka plår han skicka;
 men när Någon Bröllop gör,
 där det vandrar Dricka,
 då är hans Bördighet sjelf på Galaset,

Uåser til Bordet och fyllar i Glasset,
gömmar i Ficken Confect til sin Fru.

Så gör alla, så gör du,
så gör alla Präster nu.

Men när något saligt Lif
stoppas ned i Kyrkgårds=Mullen,
släpps ej Själ'n til Himmelrik,
för än hon vid Tullen
gifvet Hr. Pastorn Accis för Entreen,
(som sätter Willet til den Assembleen)
sen ger Hr. Pastor ny Påls til sin Fru.

Så gör alla, så gör du,
så gör alla Präster nu.

Pastorn lockar sina Får
ut på Troens Mark at beta,
sen med Saren bland dem går,
klipper hålst de feta,
och fast han klipper ibland så det svolder,
bräcker ej Fåret, men tiger och lider,
lämnar sin Ull til des spinnande Fru.

Så gör alla, saa gör du,
så gör alla Präster nu.

Fredags Qvällen tager han
sin Postilla ned af Hyllan,
lägger sen, så godt han kan,
til Predikan Tyllan,

håller sig tappert med Pettersons Afvel,
skriker om Eld, Lånda-Gnidslan, och Svafel;
spiser sin Skinka och Kål med sin Fru.

Så gör alla, så gör du
så gör alla Präster nu.

Söndags-Eftermiddagen
han hos Lånsmann plår passera,
och med Herrads-Skrivaren
diupt politisera;
spela Berkehren, och Löspenger knipa,
dricka sit hembrygde, röka sin Pipa,
hemkomma full til sin vakande Fru.

Så gör alla, så gör du,
så gör alla Präster nu.

Men sen han Podager fåt
och Colique af elak Båder,
vandrar han i Skin-Calott
hem til sina Fåder;
Bisböpen sjelf håller Tal öfver Liket,
ger honom Pass til det himmelska Riket,
får sina Hundrade — tröstar hans Fru.

Så gör alle, så gör du,
så gör alla Präster nu.

Drickom alla Prästers Skål,
men doch främst bland alla Präster
Dens, som nu med Vål på Vål

fågnet sina Gåster,
 må han, foreent med sin älskade Flicka,
 dricka och älska, och älska och dricka!
 Aldrig behöfva at ta sig Adjunct!
 Pastors Skål — och därmed Punct!
 Pastors Skål! — och därmed Punct!

No. 6.

När jag i min Flickas Arm
 ser Dro och Sorger som Röken bort med Vädret
 at forsvinna,
 och jag vid des ömma Barm
 kan Himlans och Gudars Lyksaligheter finna;
 när Glasset er fullt, och min Flicka är blid,
 då svinnar i Glädjar och Öfskuld min Tid.
 Låt Prästan frit prådika
 om Dands, och Svålg, och Yppighet,
 det mig jo qvittar lika,
 jag brukar min Diät.
 Jag Bacchus altid bjutet har
 Med Venus i mit Hus;
 den ena soökrar mina Dar,
 den andra gier mig Rus.
 Hvem kan då sedan klandra?
 Tag Glasset i den ene Hand,
 och Flickan i den andra!
 Så brukar jag ibland.

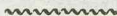
Bland Glas och Bontelljer där trives jag bra,
ju mera jag sväljar, ju mer vil jag ha;
ti Kjeldran är min Lada
för Dands, och Svälg, och Yppighet,
jag tar igjen min Skada,
når Comrens slut jag set.

Jag Bacchus alltid bjutet har
med Venus i mit Hus,
den ena soökrar mina Dar,
den andra gier mig Rus.

Hvem kan då sedan klandra?

Lag Glasset i den ene Hand,
och Flickan i den andra!
så brukar jag ibland.

Bland Glas och Bontelljer där trives jag bra,
ju mera jag sväljar, ju mer vil jag ha.

No. 7.

Vänskap, Frihet, och Fosterland
knytta det fastaste Broderband!

Thi Naturen har befalt,
at Vänskap öfveralt
skal öfvas i Hjertat, och aldrig blifva kallt.
Naturens Lag
den vil, at jag
och alla, alla

Medborgare,
förenade
skal kalla, kalla
för Sanningen,
Upplysningen,
och Friheten,
och Kärleken,
och aldrig darra, när man ser Despoterne.

D. Latiniske Sange.

No. 1.

Gaudeamus igitur,
juvenes dum sumus,
post jucundam juventutem,
post molestam senectutem
nos habebit humus.

Ubi sunt, qui ante nos
in mundo fuere,
vadite ad superos,
transite ad inferos,
ubi jam fuere.

Vita nostra brevis est,
brevi finietur,
venit mors velociter,
rapit nos atrociter,
nemini parcetur.

Vivat academia!
vivant Professores!
vivat membrum quodlibet!
vivant membra quaelibet!
semper sint in flore!

Vivant omnes Virgines,
faciles, formosae!
:|: vivant et mulieres :|:
bonae, laboriosae!

Vivat et respublica,
et qui illam regit!
vivat nostra civitas,
maecenatum caritas,
quae nos hic protegit!

Pereat tristitia!
pereant osores!
pereat diabolus!
quivis Antiburschius;
atque irrisores!

No. 2.

Vivant omnes hi et hæ,
 Qui et quæ,
 Horum harum,
 Quorum quarum
 Sanitatem bibimus!
 Hos et has,
 Quos et quas,
 Nos amamus.
 Et a quibus
 Et a quibus
 Nos amari cupimus.

Fordanskning af No. 6 under de
 tydske Sange.

Hvor Paven dog er lyffelig,
 ved Alflad kan han spække sig!
 den bedste Wiin han altid har.
 O, bare jeg dog Pave var!

Dog nei! han er et stakkels Skrog,
 ham ingen Pige kysser — og
 han sover ene, aldrig glad; —
 jeg Pave dog ei være gad!

Sultanens Liv er Suus og Duus,
han boer udi saa stolt et Huus,
fuldt op af smukke Piger har.
O, at jeg bare Sultan var!

Dog nei! han er en stakkels Mand;
thi følger han sin Alforan,
han Vinen ei tør nippe til.
Jeg dog ei Sultan være vil!

Saa Begges Kyffe jeg forsmaaer,
og i min Stand tilbage gaaer.
Dog gjerne, Venner! gik det an,
var jeg halv Pave, halv Sultan!

Thi hulde Skjønne! kysser mig!
deri Sultanen er jeg liig.
Og Venner! fuldt Glas lad mig faae,
at og jeg Pave være maa!!

E. S.

